

อัสชีวประวัติอิมามมุฮัมมัด อัลบากร

เขียน

ศาสตราจารย์เชคอะลีมุฮัมมัด อะลีดูคัยยิล

จัดพิมพ์และเรียบเรียงโดยเว็บไซต์อัลสะชะนัยน์

บทนำ

รศมีอันเจ็ดจรัสแห่งชีวิตของท่านอิมามที่ ๕ แห่งวงศ์วาน

อะฮ์ลุลบัยต์(อ) คือ ท่านอิมามมุฮัมมัด บินอะลี บินฮุเซน บิน

อะมีร์ลมุอ์มินีน อะลี บิน อะบีฏอลิบ(อ) ท่านคือ อิมาม(อ) ที่เป็น
ศูนย์รวมแห่งความประเสริฐทั้งมวล สดุดีแห่งแบบฉบับอันทรง
เกียรติ โลกก้าวล้ำหน้าด้วยวิชาความรู้ของท่าน(อ)

ตำรับตำราทั้งหลายมากมายด้วยถ้อยคำของท่าน(อ) มันไม่เป็นการ
เกินเลยที่จะกล่าวเช่นนั้น ก็ในเมื่อท่านศาสดามุฮัมมัด(ศ)ตั้งฉายา
นามของท่าน(อ)ว่า ‘อัล-บากิร’ : จากชะดีษของท่านญาบิร

บิน अबดุลลอฮ์ อัล-อันศอรี (ร.ฎ.) เพราะท่าน(อ)นั้นเป็นผู้ที่แตกฉาน
ในวิชาความรู้ทุกสาขา เป็นผู้จุดประกายและเผยแพร่มันอย่างแท้จริง
ในหมู่บรรดาอิมามแห่งอะฮ์ลุลบัยต์(อ)

นอกจากท่านอิมามญะอ์ฟร็อศ-ศอดิก(อ) แล้วไม่มีใครเป็นผู้รายงาน
ฮะดีษที่ถูกอ้างถึง มากยิ่งไปกว่าท่านอิมามมุฮัมมัด บากิร(อ) ใน
ตำราฟิกฮฺ (นิติศาสตร์อิสลาม) การรายงานฮะดีษ หนังสือตัฟซีร
(อรรถาธิบายอัลกุรอาน) ตำราว่าด้วยจริยธรรม มารยาท เต็มไปด้วย
เรื่องราวคำพูด ทัศนะอันบริสุทธิ์ของท่าน(อ)

ศอฮาบะฮฺแต่ละคนของท่าน(อ)เช่น ท่านมุฮัมมัด บินมุสลิม(ร.ฎ.)
รายงานฮะดีษคนเดียวถึง ๓๐, ๐๐๐ ฮะดีษ ท่านญาบิร อัล-ญอฟี
(ร.ฎ.) รายงานฮะดีษถึง ๓๐,๐๐๐ ฮะดีษ

สิ่งที่กล่าวไปแล้ว ใช่ว่าจะเป็นการแบ่งระดับของบรรดาอิมาม
แห่งอะฮฺลุลบัยตุ(อ)ก็หาไม่

เพราะตามความเชื่อของเรา พวกท่าน(อ)ทั้งหมดเท่าเทียมกันด้าน
วิชาการความรู้ ดีเด่นเหมือนกัน

ในเรื่องความประเสริฐอันเนื่องมาจากพวกท่าน(อ)เหล่านั้นเรียนรู้มา
จากสิ่งที่มาอันเดียวกัน คือ คัมภีร์ของอัลลอฮ์(ซ.บ.) แบบฉบับของ
ท่านรอซูลุลลอฮ์(ศ) และสิ่งที่อัลลอฮ์(ซ.บ.) ได้ปลูกฝังในตัวของ
พวกท่าน(อ)เหล่านั้น จากความรู้อันอมตะ (อิหมฺนละคุณฺนี) ด้วย
คุณลักษณะอันประเสริฐที่ว่า พวกท่าน(อ)เหล่านั้นคือ

อิมามแห่งสัจธรรม ผู้ปกครองแห่งมนุษยชาติและสิ่งที่ถูกสร้าง
ทั้งหมดเป็นทายาทของท่านศาสดา(ศ)ผู้ทรงเกียรติ

ใช่แล้ว ในช่วงร่วมสมัยของท่านอิมามมุฮัมมัด บากิร(อ)เป็นยุคสมัย
ที่เป็นเสมือนกับซากศพราชวงศ์ของอุมัยยะฮ์ใกล้ถึงกาลดับสูญล่ม
สลาย ท่าน(อ)จึงสบโอกาสในการที่จะเผยแพร่ศาสน์ของพระผู้เป็น
เจ้า วิหาความรู้ทั้งหมด เท่าที่โอกาสจะเอื้ออำนวย เช่นเดียวกับ
บุตรชายของท่าน(อ) คือ ท่านอิมามญะฮ์ฟัรศอดิก (อ) ที่อยู่ในช่วง
แห่งการสู้รบของสองราชวงศ์ คือ อุมะวีและอับบาซียะฮ์
และได้ทำหน้าที่แทนบิดาของท่าน(อ)ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

หากมั่นใจว่าโอกาสเหล่านี้ได้ประสบกับท่านอิมามมุซา(อ)

หรือท่านอิมามญะวาด(อ)ละก็ แน่แน่นอนเหลือเกินว่า ท่าน(อ)จะทำได้
ไม่ยิ่งหย่อนกว่าบุคคลทั้งสอง(อ)เลย

แต่... เราจะต้องจดจำไว้ด้วยว่า วิชาความรู้และการเผยแพร่มันนั้น
เป็นเพียงเสี้ยวหนึ่งของชีวิตอย่างสมถะของท่าน(อ) ความ
เพียบพร้อมในด้านจริยธรรมอันงดงามของท่าน(อ) วิถีชีวิตที่ดีเลิศ
ของท่าน(อ) ยังถูกนับว่าดีเลิศที่สุดในหมู่ประชาชนสมัยนั้น

หนังสือเล่มนี้เป็นเพียงเกล็ดชีวิตอันเล็กน้อยของท่านอิมามผู้ยิ่งใหญ่
บุตรของท่านศาสดามุฮัมมัด(ศ)อันประเสริฐ หลานของสุเซน

อัช-ชะฮีด ความจำเป็นอันเร่งด่วนของเราก็คือ น้อมเอาวิถีชีวิตของ
ท่าน(อ) เป็นแบบแผนการดำเนินชีวิตของตัวเอง

“จงกล่าวเถิดว่า จงปฏิบัติกรงาน (ที่ดี) เถิด อัลลอฮ์, รอซูลของ
พระองค์ และมุอ์มินทั้งหลายก็จะประจักษ์แจ้งถึงการทำงานของพวก
ท่าน” (อัต-เตาบะฮ์: 15)

ชีวประวัติของอิมามบากิร(อ)

นามจริง

มุฮัมมัด บินอะลี(อ)

ปู่

อิมาม สุเซน อัซ-ชะฮีด(อ)

บิดา

อิมามอะลี ชัยนุลอาบิตีน(อ)

มารดา

ท่านหญิงฟาฏิมะฮ์ บุตรีของอิมามฮะซัน(อ)

ท่านอิมามบากิร(อ)จึงเป็นคนที่อยู่ในเชื้อสายของตระกูลฮาซิมทั้งสองฝ่าย มีเชื้อสายมาจากท่านอะลี(อ) และท่านหญิงฟาฏิมะฮ์(อ) ทั้งทางฝ่ายบิดาและมารดา นับว่าเป็นบุคคลแรกที่เกิดออกมาสองสายจากบุตรของอิมามฮะซัน(อ)และอิมามสุเซน(อ)

การประสูติ

ท่านอิมามมุฮัมมัด บากิร(อ)ประสูติ เมื่อวันศุกร์ เดือนรอมฎัน

ฮ.ศ.๕๗ แต่มีบางรายงานบอกว่า ประสูติเมื่อวันจันทร์ที่ ๓ เดือน

ชอฟัร ปีเดียวกัน

บุคลิภาพ

ท่าน(อ)มีส่วนละม้ายคล้ายคลึงท่านศาสดามุฮัมมัด(ศ)มากที่สุด ด้วยเหตุนี้ ท่าน(อ)จึงได้ฉายานามว่า ‘ชะบิฮฺ’ (คล้ายคลึงท่านศาสดา(ศ)) ท่าน (อ) เป็นคนที่มีเรือนร่างสมส่วน ผิวพรรณดี เส้นผมสลวย

สวยงามทอดรับกับเรือนร่างที่บึกบึน มีสุรเสียงไพเราะเพราะพริ้ง และมีสิริষะที่ได้สัดส่วนงดงาม

ท่าน(อ)ได้ใช้ชีวิตอยู่กับท่านอิมามฮุเซน(อ)ผู้เป็นปู่ถึง ๔ ปี และได้เห็นเหตุการณ์นองเลือดในเหตุการณ์กัربะลาฮ์

สมญานาม

อะบฺดุลอะฟิร

ฉายานาม

อัล-บากิร

อัล-ฮาकिรุ้ลิลลาฮุ

อัล-อามีน

อัล-ฮาดี

และอัล-ชะบิฮุ

ลายสลักบนแหวน

ความว่า ‘เกียรติยศทั้งมวลเป็นของอัลลอฮ์’

ภรรยาที่ปรากฏชื่อเสียง

ท่านหญิงอุมมุลฟาระฮฺ บินติ กุอฺชิม บิน มุฮัมมัด บิน อะบีบักรฺ

ท่านหญิงอุมมุลอะกีม บินติ อะซัด บิน มุหิรเราะฮฺ อัษ-ษะกอฟียะฮฺ

บุตรชาย

อิมามญะฮ์ฟัรอัศ-ศอดิก(อ)

อับดุลลอฮฺ

อิบรอฮีม

อูบัยดิลลาฮฺ

และอะลี

บุตรสาว

ชัยนัป

อุมมุชะละมะฮฺ

กวีเอกในสมัยของท่าน(อ)

กะษีรอชีชะฮฺ

อัล-กุมิต

อัล-วะริค อะชะดี(น้องชายของกุมิต)

และชัยยิด อัล-ฮุมาอี

คนรับใช้ที่สนิท

ญาบิร อัล-ญอฟี

วิชาความรู้และคำสอนของท่าน(อ)

เป็นวิชาการที่ได้แพร่หลายไปทั่วโลก จนกระทั่งท่านญาบิร อัล-ญอฟี(ร.ฎ.)ได้เคยกล่าวไว้ว่า:-

“ท่านอะบูญะอ์ฟรันั้นได้สอนฮะดีษต่างๆ ให้แก่ข้าพเจ้าถึง ๓๐,๐๐๐ ฮะดีษ”

และท่านมุฮัมมัด บินมุสลิม(ร.ฎ.)ก็ได้กล่าวไว้ว่า

“ข้าพเจ้าได้ศึกษาฮะดีษจำนวน ๓๐,๐๐๐ ฮะดีษจากท่าน (อ)”

หนังสือที่ท่าน(อ)รวบรวมไว้มีหลายเล่ม เช่น หนังสือตฟซีร ดังที่
ท่าน อิบน์ อัน-นะคิมได้เคยกล่าวถึงไว้ และยังมีสาส์นที่ส่งไปยัง
ท่านชะอ์ด อัล-ค็อยร ผู้มีเชื้อสายจากตระกูลอุมัยยะฮฺ ทั้งฉบับที่ ๑
และฉบับที่ ๒ และอีกเล่มหนึ่งคือ อัล-ฮิดายะฮฺ(๑)

(๑) อะฮ์ยานุช-ชีอะฮฺ ๔ กอฟ ๒/๖๕.

ท่านอิมามมุฮัมมัด บากิร(อ)เป็นผู้ที่แนะนำให้เจ้าเมืองคนหนึ่งชื่อ
ว่า अबดุลมาлик บินมรวาน ใช้เงินเหรียญดิรฮัมและดีนาร อีกทั้งยัง
ได้สอนวิธีการดำเนินงานในเรื่องนี้อีกด้วย

คอลีฟะฮ์(ผู้ปกครอง)ในสมัยของท่าน(อ)

คอลีฟะฮ์ในสมัยที่ท่านอิมามมุฮัมมัด บากิร บินอะลี(อ)ดำรงตำแหน่งเป็นอิมามนั้น มีดังต่อไปนี้

- วะลีด บินอับดุลมาลิก
- สุลัยมาน บินอับดุลมาลิก
- อุมัร บินอับดุลอะซีซ
- ยะซีด บินอับดุลมาลิก
- ฮิซาม บินอับดุลมาลิก

วายชนม์

ท่าน(อ)เสียชีวิตเมื่อวันจันทร์ที่ ๗ เดือนชุลฮิจญะฮ์ ฮ.ศ.๑๑๔ รวมอายุขัยของท่าน(อ)ได้ ๕๗ ปี

ท่าน(อ)ได้ดำรงตำแหน่งเป็นอิมาม ๑๕ ปี

สุสาน

ท่าน(อ)ถูกฝังอยู่ที่สุสานอัล-บะเกียอ ใกล้กับบิดาคือ

ท่านอิมามซัยนุลอาบิดีน(อ) และพี่ชายของปู่ของท่าน(อ)คือ ท่าน
ฮะซัน(อ) สุสานของท่าน(อ)ถูกทำลายในวันที่ ๘ เดือนเชาวาล ปี

ฮ.ศ.๑๓๔๔ พวกอะฮาบิได้ทำการรื้อทำลายสุสานของท่าน(อ)
ตลอดทั้งสุสานอื่น ๆ ของบรรดาอิมาม(อ) ท่านอื่นอีกด้วย

ข้อบัญญัติเกี่ยวกับตำแหน่งคอลีฟะฮ์ของอิมามบาकिร(อ)

เรื่องราวของบรรดาอิมามแห่งอะฮฺดุลบัยต์(อ)ที่มีความดีเด่นเป็น
พิเศษแตกต่างไปจากบุคคลอื่น ๆ นั้น นอกเหนือจากด้านวิชาความรู้
เกียรติคุณ การมีศักดาและการมีความสำรวมตนแล้วยังมีอยู่อีกสิ่ง
หนึ่ง นั่นคือ การที่ท่านศาสนทูต(ศ) ผู้เป็นปู่ทวดของพวกท่านได้
วางข้อบัญญัติให้แก่พวกท่าน และได้แต่งตั้งพวกท่านให้ดำรง
ตำแหน่งเป็นอิมามของประชาชาติอิสลาม

และเป็นประมุขสูงสุดของศาสนา เป็นดวงประทีปส่องทางไปยัง
ความปลอดภัย และเป็นเสมือนดวงดาวที่ชี้นำทิศทางอันถูกต้อง

ได้มีรายงาน(ริวายะฮฺ)ตรงกันอย่างเป็นเอกฉันท์เกี่ยวกับข้อบัญญัติ
ต่าง ๆ ในการแต่งตั้งบรรดาอิมาม(อ) จนถึงกับว่า นักปราชญ์บาง
ท่านได้รวบรวมตำราขึ้นมาหลายเล่มเพื่อบันทึกเรื่องราวอันนี้ไว้
โดยเฉพาะ(๑)

(๑) (โปรดดูหนังสือ ‘กิฟายะตุล-อะษร ฟิน นุศุศิ อะลัล-อะอิมมะติล
อิษนาอะฮ์’ และหนังสือ ‘มุคตะฎิบูล-อะษร ฟิน นัศิ
อะลัลอะอิมมะติล อิษนาอะฮ์’ และหนังสือ ‘อัล-อิซดินศอร
ฟิ นัศิอะลัล อะอิมมะติล อัฎฮาร’ ทุกเล่มถูกจัดพิมพ์ต่างยุคต่าง
สมัยกัน และยังมี เล่มอื่น ๆ อีกมาก)

นอกเหนือจากนี้แล้ว ก็ยังมีระบุไว้ในตำราชะดิษ ตำรา
ประวัติศาสตร์และบรรณานุกรม ฉบับต่าง ๆ อีกด้วย

บรรดาอิมาม(อ)นั้น โดยหน้าที่ของพวกเขาเอง พวกท่านก็ได้
ดำเนินการวางข้อบัญญัติแต่งตั้งโดยที่อิมามท่านแรกได้วาง
ข้อบัญญัติในการแต่งตั้งอิมามมุฮัมมัด บากิร(อ)หรืออะบูญะอ์ฟร์(อ)
นั้น มีรายงานสอดคล้องตรงกันที่บันทึกมาจากปวงปราชญ์ในยุคต่อ
จากตาบิอิน(ชะลัฟ) เช่น ท่านญาบิร อิบนุยะซีด อัล-ญอฟี โดยที่
ท่านจะกล่าวถึงอิมาม บากิร (อ) ในเวลาที่ท่านบอกเล่าเรื่องราว

รียาซ์ว่า

“ทายาทคนหนึ่งแห่งบรรดาทายาทศาสตร์ ได้สอนอะดิษให้แก่ฉัน
ไว้ดังนี้...”

และบางครั้งท่านก็กล่าวว่า

“ทายาทแห่งวิชาการของบรรดานบี นั่นคือท่านมุฮัมมัด บินอะลี
บินฮุเซน (อ) ได้สอนฉันไว้ดังนี้... (๒)

(๒) อัล-อิรชาด หน้า ๒๘๑.

เราจะย้อนกลับมากล่าวถึงรายงานเกี่ยวกับข้อบัญญัติต่าง ๆ บางส่วน
ที่ถือเป็นหลักฐานแต่งตั้งอิมามอัล-บากิร(อ) อันเป็นข้อบัญญัติที่มา
จากบิดาของท่าน(อ)เอง นั่นคือ อิมามซัยนุลอบิดีน(อ) ดังนี้

ข้อบัญญัติที่ ๑

ท่านอิมามซัยนุลอบิดีน(อ)ได้กล่าวว่า :

“แน่นอนยิ่ง เขา (มุฮัมมัด บากิร) นั้นเป็นอิมาม เป็นทั้งบิดาของ
บรรดาอิมาม (อ) เป็นแหล่งที่มาของวิชาการ เขาคือผู้มีความ
แตกฉานทางด้านวิชาการอย่างแท้จริง ขอสาบานด้วยพระนาม
แห่งอัลลอฮ์ เขาคือคนที่คล้ายกับท่านศาสดา (ศ) มากที่สุด (3)

(๓) กิฟายะตุล-อะษร

ข้อบัญญัติที่ ๒

ท่านชุสรี(ร.ณ.)ได้กล่าวไว้ว่า :

ข้าพเจ้าได้เข้าเยี่ยมท่านอิมามอะลี บินฮุเซน(อ) เมื่อตอนที่ท่าน(อ)
ป่วยหนัก

ข้าพเจ้าได้ถามท่านอะลี(อ)ว่า

“โอ้ ท่านผู้เป็นบุตรของท่านศาสดา ถ้าหากท่านมีอันเป็นไป ต้อง
ลาจากพวกเรา แล้วพวกเราจะยึดถือใครเป็นหลัก หลังจากท่าน?”

ท่านอิมามอะลี บินฮุเซน(อ)ได้ตอบว่า

“อะบูอับดุลลอฮ์เอ๋ย ขอให้พวกท่านยึดถือบุตรของฉันคนนี้เถิด
(ในขณะนั้นท่าน (อ) ได้ชี้มือไปยังท่านมุฮัมมัด บุตรชายของท่าน)
แท้จริงเขาคือทายาท และผู้สืบทอดของฉัน เขาคือคลังแห่งวิชา
ความรู้ของฉัน เขาคือรากฐานแห่งความเฉลียวฉลาด และเป็น
บಾಗಿรุล-อิลมฺ”

ข้าพเจ้าได้กล่าวอีกว่า

“ข้าแต่บุตรของท่านศาสดา (ศ) คำว่า ‘บากิรุล-อิลมฺ’
หมายความว่าอย่างไร?”

ท่านอะลี บินฮุเซน(อ)ตอบว่า

“อีกไม่นานนัก บรรดาชีอะฮ์ของฉันกลุ่มหนึ่งจะมีความเห็นที่
แตกต่างกัน แล้วจะพากันไป

ขึ้นตรงยังเขา เขาทำหน้าที่แจกแจงวิชาความรู้ให้แก่คนเหล่านั้น
อย่างแตกฉาน(ความหมายของบากิรุล-อิลมฺ) (๔)

(๔) อ้างเล่มเดิม.

ข้อบัญญัติที่ ๓

ท่านมัชอุดี(ร.ฮ.)ได้กล่าวว่า :

เมื่อท่านอะลี บินฮุเซน(อ)จะถึงแก่กรรม ท่าน(อ)ได้นำ

อะบูญะอ์ฟร์(อิมามมุฮัมมัด บากิร บุตรชายของท่าน(อ))ออกมา แล้ว

ได้สั่งเสีย ครั้นแล้วบุคคลกลุ่มหนึ่งที่ใกล้ชิดกับท่าน(อ)ก็ได้เข้า

มารับฟังคำสั่งเสียอย่างเปิดเผย และหลังจากนั้นท่าน(อ)ก็ได้มอบ

ฉายานามอันทรงเกียรติให้แก่อิมามมุฮัมมัด บากิร(อ)

และให้เป็นผู้สืบทอดมรดกของบรรดานบีอีกด้วย(๕)

(๕) อิบาตุล-วะสียะฮฺ หน้า ๑๔๒.

ข้อบัญญัติที่ ๔

ครั้งหนึ่งท่านญาบิร(ร.ฎ.) ได้เข้าเยี่ยมท่านอิมามอะลี บินฮุเซน(อ)

แล้วได้พบกับท่านมุฮัมมัด บินอะลี(อ) ซึ่งในขณะนั้นยังเป็น

เด็กเล็ก ๆ อยู่

ท่านญาบิร(ร.ฎ.)ได้ถามท่านอะลี(อ)ว่า

“เด็กคนนี้เป็นใคร”

ท่านอิมามอะลี บินฮุเซน(อ) ตอบว่า

“เด็กคนนี้เป็นบุตรของฉันเอง เขาคือผู้ทำหน้าที่รับผิดชอบภารกิจ
ศาสนาภายหลังจากฉัน เขาคือมุฮัมมัด อัล-บากิร (อ)” (๖)

(6) อธิบายตุล-ฮุดา เล่ม ๕, หน้า ๒๖๓.

หลักฐานทางฮะดีษของอิมามที่ ๕

หากจะรวบรวมฮะดีษของท่านศาสดามุฮัมมัด(ศ)ที่กล่าวถึง

เกียรติคุณของบรรดาฮุ้ลลัษษะอุมมะฮ์(อ) กันแล้วก็จะเห็นได้ว่า

มันเป็นเรื่องราวที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเรื่องหนึ่งเพราะท่านศาสดา (ศ) ได้

กล่าวถึงอะฮุ้ลลัษษะอุมมะฮ์(อ)ของท่าน(ศ)ไว้เสมอในทุก ๆ โอกาส

บางครั้งท่านศาสดามุฮัมมัด(ศ)จะระบุรายชื่อของพวกเขาทีละคน
และบางครั้งท่าน(ศ) จะกล่าวถึงพวกเขาในลักษณะรวม ๆ และใน
บางครั้งท่าน(ศ)ให้ความสำคัญต่อเรื่องราวและการดำเนินงานของ
พวกเขา และท่านมีจุดประสงค์ที่สำคัญเกี่ยวกับความเป็นไปของ
พวกเขาในหน้ากระดาษของเรา

ต่อไปนี้จะนำเอาชะดีย์ของท่านศาสดา(ศ)เพียงบางส่วนมาเสนอที่
เกี่ยวกับท่านอิมามมุฮัมมัด บากิร(อ) อิมามที่ ๕ ของเราดังนี้

ชะดีย์ที่ ๑

ท่านมุฮัมมัด บินอัซลัม อัล-มุกกีได้กล่าวไว้ว่า :

ครั้งหนึ่งพวกเรายู่กับท่านญาบิร บินอับดุลลอฮฺ(ร.ฎ.) แล้ว

ท่านอิมามอะลี บินฮุเซน(อ) ได้เข้ามาหาเขาพร้อมลูกชายที่ชื่อ

‘มุฮัมมัด’ ซึ่งในขณะนั้นยังเป็นเด็กเล็ก ๆ อยู่

ท่านอิมามอะลี(อ) ได้กล่าวแก่มุฮัมมัด(อ)บุตรชายของท่าน(อ)ว่า

“ จูบศิริษะดุนของเจ้าเถิด ”

แล้วท่านมุฮัมมัด(อ)ได้โน้มกายเข้าไปจูบศิริษะของท่านญาบิร(ร.ฎ.)

แล้วท่านญาบิร(ร.ฎ.)กล่าวว่า

“ เด็กคนนี้เป็นใคร ? ”

ซึ่งในขณะนั้นสายตาท่านญาบิร(ร.ฎ.)ฟ้าฟางไปแล้ว

ท่านอิมามอะลี(อ) กล่าวกับท่านญาบิร(ร.ฎ.)ว่า

“เด็กคนนี้เป็น ‘มุฮัมมัด’ บุตรชายของข้าพเจ้า”

ท่านญาบิร(ร.ฎ.)ได้เอื้อมมือเข้าไปกอดแล้วกล่าวว่า

“โอ้ มุฮัมมัดเอ๋ย ท่านศาสดามุฮัมมัด (ศ) ได้ฝากسلامมายังท่าน
”

ท่านมุฮัมมัด(อ)ได้ถามท่านญาบิร(ร.ฎ.)ว่า

“เรื่องราวมันเป็นอย่างไรหรือ โอ้ ท่านอะบูบัคฺรลอส?”

ท่านญาบิร(ร.ฎ.)ตอบว่า

“ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าเคยอยู่กับท่านศาสดา และท่านสุเซนก็อยู่บนดัก
ของท่าน (ศ) โดยที่เขากำลังเล่นกันอยู่

ท่าน(ศ)กล่าวว่า :

ญานบิรเอีย จะมีบุตรคนหนึ่งของสุเชนเกิดมา แล้วเขาจะมีชื่อว่า ‘อะลี

’ ในวันกียามะสุ จะมีการประกาศว่า: ผู้เป็นประมุขของเหล่า

บรรดาผู้เคารพภักดียี่นขึ้น ครั้นแล้วผู้ที่ยี่นขึ้นในวันนั้นคือ เขาเอง

‘อะลี’ บุตรของสุเชนและ ‘อะลี’ จะมีบุตรชายอีกคนหนึ่ง

ชื่อว่า ‘มุฮัมมัด’

ญานบิรเอีย ถ้าท่านได้พบเขา ก็จงนำสลามของฉินไปฝากบอกเขาด้วย

ฉินรู้ว่า แน่อนท่านจะต้องได้อยู่จนทันพบกับเขา ก่อนจะถึงวาระ

สุดท้าย”

หลังจากนั้นแล้วไม่นาน ท่านญานบิร(ร.ฎ.)ก็ได้ถึงแก่กรรม(๑)

(๑) มะญอลิบุซ-ซุอูล หน้า ๘๑.

อะดิสที่ ๒

ท่านญาบิร บินอับดุลลอฮ์ อัล-อันศอรี(ร.ฎ.)ได้กล่าวว่า :

ท่านศาสดามุฮัมมัด(ศ)ได้เคยกล่าวไว้กับข้าพเจ้าว่า

“แท้จริง ท่านจะมีชีวิตอยู่จนกว่าได้เห็นชายคนหนึ่งซึ่งเป็นบุตร
หลานของฉัน เขาเป็นคนที่คล้ายคลึงกับฉันมากที่สุด ชื่อของเขาจะ
เป็นชื่อเดียวกับฉัน ถ้าท่านได้เห็นเขา ท่านจะรู้ทันที

ดังนั้นจงนำสลามจากฉันไปฝากบอกเขาด้วย(๒)

(๒) ตารีกะ ยะอุกบี เล่ม ๓, หน้า ๖๓.

(๕) อิบน์บาตุล-วะสียะฮ์ หน้า ๑๔๒.

อะตีสที่ ๓

ท่านศาสตามุฮัมมัด(ศ)ได้กล่าวกับท่านญาบิร(ร.ฎ.)ว่า

“ญาบิรเอ๋ย หวังว่าท่านคงจะอยู่จนได้มีโอกาสพบกับบุตรชายคนหนึ่ง
หนึ่งของบุตรชายของ ‘สุเซน’ ชื่อของเขาจะเหมือนกับชื่อนั้น เขา
จะมีความแตกฉานทางวิชาการอย่างยิ่ง ครั้นถ้าท่านได้พบกับเขาก็จง
ฝากบอกสลามของฉันแก่เขาด้วย” (๓)

(๓) อัล-มะนากีบ เล่ม ๒, หน้า ๒๕๕.

อะตีสที่ ๔

ท่านศาสตามุฮัมมัด(ศ)ได้กล่าวกับท่านญาบิร(ร.ฎ.)ว่า

“ญาบิรเอ๋ย หวังว่าเจ้าคงจะได้อยู่จนพบกับบุตรชายของฉันคน
หนึ่งที่เกิดจาก ‘สุเซน’ เขจะมีชื่อว่า ‘มุฮัมมัด’ เขาจะมีความ
แตกฉานทางวิชาการของบรรดานปีย่างแท้จริง ครั้นถ้าเจ้าได้พบ
กับเขาก็จงได้ฝากสลามของฉันแก่เขาด้วย”

ท่านญาบิร(ร.ฎ.)กล่าวว่า : แล้วอัลลอฮ์(ซ.บ.)ก็ทรงประวิงอายุของ
ข้าพเจ้าไว้จนข้าพเจ้าได้พบ ‘อัล-บากรี’ แล้วข้าพเจ้าก็ฝากบอก
สลามจากท่านศาสดามุฮัมมัด (ศ) ผู้เป็นปู่ทวดของเขาให้แก่เขา (๔)

(๔) ชะบาอิคุซ-ชะฮับ หน้า ๗๒.

การอิบาดะฮ์ของท่านอะบูญะฮ์(อ)

บทเรียนที่ดำรงอยู่ชีวิตของบรรดาอิมาม(อ)นั้นมีความสัมพันธ์
กับการอิบาดะฮ์ นั่นคือชีวิตทั้งหมดของพวกเขา(อ)มีเพื่ออัลลอฮ์
(ซ.บ.) และอยู่ในวิถีทางของพระองค์ เมื่อพวกเขา(อ)เสร็จสิ้นจาก
นมาซก็จะเริ่มการขอดุอาอ์ และในเมื่อเสร็จจากการขอดุอาอ์ก็จะ
เปลี่ยนไปทำการซิกรุลลอฮ์(การรำลึกถึงอัลลอฮ์)
เรื่องราวนี้มีได้แปลกประหลาดแต่ประการใด แต่ที่น่าแปลกก็คือว่า
การทำอิบาดะฮ์ของพวกเขา(อ) ถึงแม้จะเป็นหน้าที่ประการหนึ่งใน
หลาย ๆ ประการของการดำเนินชีวิต แต่นั่นก็ได้กลายมาเป็น
บทเรียนที่คงดำรงอยู่และป็นแหล่งที่มาแห่งวิชาการ

แต่นั้นก็ได้กลายมาเป็นบทเรียนที่คงดำรงอยู่และเป็นแหล่งที่มาแห่งวิชาการ ตลอดจนถึงแง่มุมต่าง ๆ ในด้าน ๆ ของพวกท่านในการชี้นำประชาชาติและพัฒนาสังคม เราจะนำเอาเรื่องราวที่เกี่ยวกับการอิมามอะฮ์ลุลบัยต์ของท่านอิมามมุฮัมมัดบากิร(อ) บางส่วนมากล่าวถึงต่อไปนี้

๑.ท่านอิมามศอดิก(อ)ได้กล่าวไว้ว่า :

ท่านอิมามอะบูญะอ์ฟร(อ) บิดาของฉันทำการ ‘ซิกรุลลอฮ์’ (เช่น กล่าวอัลลอฮ์อักบาร อัล-ฮัมดุลิลลาฮฺ ฯลฯ) อย่างมากมาย ฉันได้เคยเดินทางไปพร้อมกับท่าน (อ) ในขณะที่เดินทางท่าน (อ) ก็จะกล่าว ‘ซิกรุลลอฮ์’

เมื่อฉันรับประทานอาหารร่วมกับท่าน(อ) ในขณะที่รับประทานอาหาร ท่าน(อ)ก็จะกล่าว

‘ซิกรุลลอฮ์’

แม้แต่ในขณะที่ท่าน(อ)สนทนากับประชาชน ท่าน(อ)ก็ยังไม่เว้นจากการกล่าว ‘ซิกรุลลอฮ์’ ฉันได้เห็นลิ้นของท่าน (อ) สัมผัสกับเพดานเหลือกแล้วกล่าวว่า ‘ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮ์’ เสมอ

ท่าน(อ)เคยเรียกพวกเรามาชุมนุมพร้อมกัน แล้วสั่งให้พวกเรากล่าว
'ซิกรุลลอฮ์' จนกระทั่งตะวันขึ้น และได้สั่งให้พวกเราอ่านคัมภีร์
ซึ่งพวกเราก็ได้อ่านกัน ส่วนคนไหนที่ไม่อ่าน ท่าน (อ) ก็จะสั่งให้
กล่าว 'ซิกรุลลอฮ์' (๑)

(๑) อะอฺยานุช-ชีอะฮ์ ๔ กอฟ ๒/๔๘.

๒. ท่านอัฟละฮ์ ผู้รับใช้คนหนึ่งของท่านอิมามบากร(อ) ได้กล่าวว่า :

ฉันได้ออกเดินทางไปทำฮัจญ์พร้อมกับท่านมุฮัมมัด บินอะลี(อ)

ครั้งเมื่อท่าน(อ)ได้เข้าไปในมัสญิด ท่าน(อ)ก็ได้มองไปยัง

บัยตุลลอฮ์ แล้วท่าน(อ)ก็ร้องได้เสียงดัง

ข้าพเจ้าได้เคยกล่าวกับท่าน(อ)ว่า

“โอ้ ผู้เป็นเสมือนบิดาและมารดาของข้าพเจ้า แท้จริงประชาชน

ทั้งหลายกำลังมองมายังท่านอยู่ ท่านน่าจะลดเสียงของท่านลง

สักนิด”

ท่านมุฮัมมัด บินอะลี(อ)ได้กล่าวกับข้าพเจ้าว่า

“โอ้อัฟละฮฺเอียะ นันอคร้องไห้ไม่ได้หรอก เพราะว่าอัลลอฮ์
(ช.บ.) กำลังทรงมองมายังฉันด้วยความเมตตา โดยที่แน่ๆจะได้รับชัยชนะจากความเมตตาฉันนั้น ณ พระองค์ในวันพรุ่งนี้”

หลังจากนั้นท่าน(อ)ได้เวียนรอบบัยตุลลอฮฺ เสร็จแล้วท่าน(อ)ก็ได้เข้ามาในมาซ ๒ ร็อกะอ์ต

ที่อัล-มะกอม เมื่อท่าน(อ)ยกศีรษะของท่าน(อ)ขึ้นจากการซุญูดปรากฏว่าสถานที่ซุญูดของท่าน(อ)ชุ่มโชกไปด้วยน้ำตา(2)

(๒) มะญลุลอิบฺน-ซุอูล เล่ม ๒, หน้า ๕๒. กัซฟุล-มูมมะฮฺ

หน้า ๒๑๑. นูรุล-ฮับศอร หน้า ๒๐๗. อัล-ฟุซูล-มุฮิมมะฮฺ หน้า ๑๕๗.

๓.ท่านอิมามศอดิก(อ)ได้กล่าวว่า :

ในยามคำกิน ท่านอิมามบากิร(อ)บิดาของฉันจะกล่าววิงวอนขอภัย
โทษด้วยความนอบน้อมถ่อมตัวเสมอว่า

“โอ้อัลลอฮ์... พระองค์ได้ทรงบัญชากิจการต่าง ๆ ให้แก่ข้า
พระองค์แล้ว แต่ข้าฯยังมีได้สนองคำบัญชา พระองค์ทรงห้ามข้าฯ
ในกิจการต่าง ๆ ไว้แล้ว แต่ข้าฯก็ยังมีได้หยุดยั้ง ข้าฯเป็นบ่าวของ
พระองค์ และจะไม่ขออุทธรณ์ใด ๆ ทั้งสิ้น (3)

(๓) ศิพะตุศ-กือฟะฮุ เล่ม ๒, หน้า ๑๒. นูรุล-อับศอร หน้า ๑๓๐.

อัล-ฟุซุล-มุฮิมมะฮุ หน้า ๑๕๔.

กัซฟุล-มุหมมะฮุ หน้า ๒๑๑.

๔.ท่านอิมามมุฮัมมัด บากิร(อ)ได้ทำนมาซในวันหนึ่งมากถึง

๑๕๐ ร็อกอะอัต(๔)

(๔) อัล-มุซัรริอร-ร่อวี หน้า ๓๓.

วิถีชีวิตของอิมามบากร(อ)

ถ้าหากบรรดามุสลิมได้ยึดถือเอาวิถีชีวิตของงานศาสดามุฮัมมัด(ศ)
และของบรรดาอิมามแห่งอะฮ์ลุลบัยตุ(อ)มาเป็นแนวทางในการ
ปฏิบัติแล้ว แน่แน่นอนเหลือเกินว่าพวกเขาจะต้องได้รับมรรคผลอัน
ยิ่งใหญ่ในการดำเนินชีวิตและด้านจริยธรรม

ประชาชาติอิสลามทั้งหลายจะต้องได้รับความเจริญรุ่งเรืองในสาขา
ต่าง ๆ และเขาเหล่านั้นจะได้รับชัยชนะอันยิ่งใหญ่ทั้งในสังคม
ภายในและภายนอก ทั้งนี้ก็เพราะว่า ในหมู่บรรดามุขยชาตินั้นไม่
เคยปรากฏว่ามีผู้นำนักปราชญ์และนักคิดใด ๆ ที่จะมีวิธีการดำเนิน
ชีวิตอันสูงส่งเช่นนี้ ไม่ว่าจะเป็นในยุคใดสมัยใดก็ตาม(๑)

๑) โปรดดูหนังสือ “ชีรอตุล-อะอิมมะฮฺ” จัดพิมพ์โดยสถาบัน
เผยแพร่วัฒนธรรมอิสลามแห่งกัรบะลาฮ์

หวังว่าบรรดามุสลิมทั้งหลายจะได้หวนย้อนคืนกลับสู่แนวทางอันนี้
โดยยึดถือปฏิบัติตามแนวทางอันบริสุทธิ์นี้

ต่อไปนี้จะเป็นการกล่าวลำดับถึงเรื่องราวที่ดีเด่นในแง่มุมต่าง ๆ จาก
วิถีการดำเนินชีวิตของท่านอิมามอะบูญะฮ์ฟัรอะฮ์-บากิร(อ)

-๑-

เมื่อท่านอิมามบากิร(อ)ได้พบเห็นผู้ประสบภัยพิบัติ ท่าน(อ)จะขอ
ความคุ้มครองจากอัลลอฮ์(ซ.บ.)ในอาการที่สงบเงียบ(๒)

(๒) กัซฟูล-มุหมะฮ์ หน้า ๒๒๑.

-๒

ท่านมุฮัมมัด บิน มุนกะศิรได้กล่าวไว้ว่า :

เมื่อฉันได้เห็นท่านมุฮัมมัด บินมุนกะศิรได้ถามขึ้นว่า

“สิ่งใดที่เป็นบทเรียนของท่าน?”

ท่านมุฮัมมัด บินมุนกะศิรได้เล่าว่า :

ครั้งหนึ่งฉันได้เคยเดินทางไปยังเมื่อมะดีนะฮ์ ท่ามกลางช่วงเวลา
ที่ร้อนจัดแล้วฉันได้พบกับท่านมุฮัมมัด บินอะลี

ซึ่งเป็นคนที่เคร่งครัดในศาสนา เขากำลังนั่งฟังทักคนรับใช้พิดำ
ของเขาอยู่ ๒ คน ฉันบอกกับตัวเองว่า ผู้อาวุโสในตระกูลกูเรชคนนี้
หาความสุขทางโลกอย่างนี้ในช่วงเวลาเช่นนี้กระนั้นหรือ ฉันยืนยัน
ที่จะสั่งสอนเขา เมื่อนั้นขยับเข้าไปใกล้ ฉันก็ได้กล่าวสลามแก่เขา
ท่านอะลีได้ตอบรับสลาม ในขณะนั้นตัวของเขาเปียกโชกไปด้วย
หยาดเหงื่อ ฉันได้กล่าวขึ้นว่า :

“ขอให้อัลลอฮ์ (ซ.บ.) แก่ใจท่านด้วยเถิด ผู้อาวุโสแห่งตระกูล
กูเรชแม้แต่หาความสุขทางโลกอยู่ในช่วงเวลาเช่นนี้กระนั้นหรือ ถ้า
ความตายมาเยือนท่านในขณะที่ท่านอยู่ในสภาพเช่นนี้

ท่านจะอย่างไร ?

ท่านอิมามมุฮัมมัด บากิร(อ)ได้กล่าวตอบ ขณะที่ท่าน(อ)ได้ผลจาก
คนใช้ทั้งสองคน พลังกล่าวว่า

“ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์ (ซ.บ.) ถ้าความตายมาหาฉัน
ในขณะที่ฉันอยู่อย่างนี้ ซึ่งฉันถือว่า ฉันกำลังทำหน้าที่ตามคำสั่ง
ของอัลลอฮ์ (ซ.บ.) นั่นคือ ฉันยับยั้งตัวของฉันมิให้ละเมิดต่อท่าน
และต่อมนุษยทั้งหลาย

ที่ฉันกลัวอยู่อย่างเดียวก็นั่นแหละ ถ้าความตายจะมามาหาฉันในขณะที่ฉันกำลังกระทำในสิ่งที่ละเมิดต่ออัลลอฮ์(ซ.บ.)เท่านั้น”

ท่านมุฮัมมัด บินมุนกะดिरจึงกล่าวว่า

“ขอให้อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ประทานความเมตตาแก่ท่านด้วยเถิด ตอนแรกฉันต้องการที่จะให้บทเรียนแก่ท่าน แต่แล้วท่านกลับให้บทเรียนแก่ฉัน” (3)

(๓) อัล-ฟุศลุล-มุฮิมมะฮฺ หน้า ๑๕๖. กัซฟูล-ฆุมมะฮฺ หน้า ๒๑๓.

-๓-

ท่านอิมามศอดิก(อ)ได้กล่าวว่า :

ในบรรดาอะฮ์ลุลบัยต์(อ)นั้น บิดาของฉันเป็นคนที่มียศฐานน้อยที่สุด แต่เป็นคนที่มียศฐานมากที่สุด ท่าน(อ)ได้รับบริจาคทานด้วย

เงินดีนารทุก ๆ วันศุกร์

แล้วท่าน(อ)ได้กล่าวว่า

“การบริจาคทานในวันสุกัรนั้นจะเพิ่มพูนความดีงามอย่างมากมาย เนื่องในวันสุกัรเป็นวันที่มีความดีเหนือกว่าวันอื่น ๆ ทั้งปวง (4)

(๔) ษะวาบุล-อะฮ์มาด หน้า ๑๘๕.

-4-

ในยามที่ท่านอิมามบากิร(อ)ยิ้มแย้มแจ่มใน ท่าน(อ)จะกล่าวดูอาฮ์พร้อมกันไปด้วยว่า

“โอ้ พระผู้เป็นเจ้า โปรดอย่าได้ลงโทษแก่ข้าพระองค์” (5)

(๕) มะญลูลิบ-ษะฮูต เล่ม ๒, หน้า ๕๒. กัษฟูล-ฆุมมะฮ์ หน้า ๒๑๑.

มีคนกลุ่มหนึ่งได้มาหาท่านอะบูญะฮ์ฟัร(อ)แล้วคนเหล่านั้นก็ได้พบว่า ลูกชายคนเล็กของท่าน(อ)กำลังป่วยหนัก ซึ่งเขาเหล่านั้นเห็นว่าท่าน(อ)ได้ให้ความสนใจอยู่อย่างเป็นพิเศษ และด้วยความเป็นทุกข์อย่างยิ่ง ซึ่งท่าน(อ)ไม่สบายใจเลย

พวกเขาเหล่านั้นก็กล่าวกันว่า

“หากมีอะไรเกิดขึ้น แน่ชื่อน่ากลัวที่สุดว่า เราจะต้องได้เห็นในสิ่งที่เราไม่พึงปรารถนา”

แต่แล้วไม่นานก็ได้ยินเสียงร้องเรียกท่าน(อ)ขึ้นอย่างฉับพลัน ครั้นแล้วเมื่อท่าน(อ)กลับออกมาหาพวกเขาสีหน้าของท่าน(อ)ยังดูสงบราบเรียบเหมือนกับไม่ได้อยู่ในสถานการณ์เช่นนั้น

เลย คนเหล่านั้นพูดกับท่าน(อ)ว่า

“พวกเรากลัวเหลือเกินว่า เราจะได้เห็นท่านในอาการที่เป็นทุกข์ระทมถ้าหากความสูญเสียเกิดขึ้นกับท่าน ซึ่งมันเท่ากับได้สร้างความทุกข์ให้เกิดขึ้นกับพวกเราด้วย”

ท่านอิมามมุฮัมมัด บินอะลี(อ)ได้กล่าวว่า

“แน่นอนที่สุด เรายรักและปรารถนาที่จะให้คนที่เรารักมี
ความสุขปลอดภัย แต่ถ้าม้าบัญชาของอัลลอฮ์ (ซ.บ.) มาถึง เราก็จะ
น้อมรับในสิ่งที่พระองค์ทรงต้องการ (๖)

(๖) บิฮารุล-อันวาร เล่ม ๑๑, หน้า ๘๖.

-๖-

ท่านอะบูอับดุลลอฮ์(อ) ได้กล่าวว่า :

ในตอนที่ท่านอะบูญะฮ์ฟัร(อ)เสียชีวิต ท่าน(อ)ได้ปล่อยทาสของ
ท่าน(อ)ให้เป็นอิสระหลายคน ซึ่งแต่ละคนล้วนแล้วแต่ประพฤติดัว
ไม่ดี ส่วนคนที่ประพฤติดัวคิन्नท่าน(อ)ยังคงไว้ให้อยู่กับท่าน(อ)ใน
ฐานะทาสตามเดิม

ฉันได้ถามท่าน(อ)ว่า

“โอ้ ท่านพ่อ ทำไมท่านจึงปลดปล่อยคนพวกนั้นให้เป็นอิสระ
และทำไมท่านจึงคงสภาพคนพวกนี้ไว้เหมือนเดิม?”

ท่านอิมาน(อ)ตอบว่า

“แท้จริงแล้วคนทั้งสองพวกต่างก็ถูกลงโทษจากฉันไปแล้ว
เหมือน ๆ กัน เพราะฉะนั้นฉันจึงทำอย่างนี้” (๗)

(๗) อัค-คัมอะตุซ ซากิบะฮฺ หน้า ๔๑๕.

-7-

ท่านอิมามมุฮัมมัด บากิร(อ)ไม่ชอบที่จะได้ยืมคนในบ้านของท่าน
(อ)เรียกผู้ขอบริจาคทานว่า ‘ผู้ขอ’ แต่ท่านอิมาม (อ) สอนคนใน
บ้านว่า

“พวกท่านจงเรียกชื่อของเขาเหล่านั้นด้วยชื่อที่ดี ๆ ของพวกเขา
เถิด”(๘)

(๘) อ่างเล่มเดิม หน้า ๔๑๖.

คุณธรรมและความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของอิมามที่ ๕

ข้อสำคัญของคุณธรรมและความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่มิได้อยู่ตรงที่ว่า จะต้องมอบสิ่งของจำนวนมากมายมหาศาลให้ หากแต่ข้อสำคัญของมันอยู่ตรงที่การมอบให้นั้นจะต้องเกิดจากความศรัทธา

และความยำเกรงต่อพระผู้เป็นเจ้า อีกทั้งจะต้องประกอบไปด้วย จริยธรรมที่ดีงาม ตลอดจนการรักษาชื่อเสียงเกียรติยศของผู้ขอ เช่นเดียวกันกับที่ว่าถ้าผู้รับมีความจำเป็นในเรื่องทรัพย์สินอย่างมาก การให้ก็ต้องเป็นไปด้วยคุณธรรมอย่างสูงเช่นกัน

บรรดานักปราชญ์ผู้รกรัถิบายอัล-กุรอานได้กล่าวถึงเรื่องราวของ บางโองการที่ถูกประทานมาเกี่ยวกับตัวของท่านอะลี

อะมีรุล-มุอ์มินีน(อ) ถึงแม้จะเป็นการบริจาคสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ

แต่อัลลอฮ์(ซ.บ.)ก็ได้ทรงประทานโองการในเรื่องนี้ไว้ใน

อัล-กุรอานคือ

“บรรดาผู้ซึ่งบริจาคทรัพย์สินของพวกเขาในยามกลางคืน และใน
ยามกลางวัน ทั้งโดยลับและโดยเปิดเผยนั้น สำหรับพวกเขาคือ
รางวัลของพวกเขาจากพระผู้อภิบาลของพวกเขา และจะไม่มีความ
หวาดกลัวใด ๆ จากพวกเขา และพวกเขาจะไม่เศร้าโศก”

(อัล-บะกอเราะฮ์: 274)

ซึ่งเป็นโองการที่ถูกประทานมาหลังจากที่ท่านอิมามอะลี

บิน อะบีฏอลิบ(อ)ได้บริจาคเงิน ๔ คิรฮัมสุดท้ายของท่าน(อ)เท่าที่มี
อยู่ โดยท่าน(อ)ได้บริจาคในยามกลางคืน ๑ คิรฮัม ในยามกลางวัน

๑ คิรฮัม ในยามลับ ๑ คิรฮัม และในยามเปิดเผย ๑ คิรฮัม

อีกโองการหนึ่งที่อัลลอฮ์(ซ.บ.)ได้ประทานลงมาในเรื่องของท่าน
(อ)คือ

“อันที่จริงแล้ว ผู้ปกครองของพวกคุณเจ้ามี แต่เพียงอัลลอฮ์
และศาสนทูตของพระองค์ และบรรดาผู้ศรัทธาซึ่งดำรงนมาซ และ
จ่ายซะกาตในขณะโค้ง ”

(อัล-มาอิดะฮ์: 55)

โองการนี้ได้ถูกประทานลงมาเนื่องจากท่านอิมามอะลี(อ)บริจา
คแหวนของท่าน(อ)แก่ผู้มาขอบริจาคในมัสญิดของท่านศาสดา
มุฮัมมัด(ศ)แต่ไม่มีผู้ใดมอบอะไรให้ ขณะที่ท่านอิมามอะลี(อ)
นมาซอยู่ ท่าน(อ)ได้กระดิกนิ้วของท่าน(อ)เป็นสัญญาณส่งไปยัง
ผู้ขอคนนั้น ซึ่งเขาก็ได้ถอดแหวนวงนั้นของท่าน(อ)เอาไป

และยังมีอีกชูเราะฮ์หนึ่งที่ถูกประทานลงมาคือ ‘อัล-มอชียะฮ์’
เกี่ยวกับเรื่องของอะฮ์ลุลบัยต์(อ) หลังจากที่เขาได้บริจาคส่วนหนึ่ง
ของเบี่ยงสาลีให้แก่คนขัดสน เด็กกำพร้า และเชลย

มีรายงานจากท่านอะบู บะซีร์(ร.ฎ.)ว่า :

ข้าพเจ้าได้กล่าวกับอิมามท่านหนึ่ง(หมายถึงระหว่างท่านอิมาม

บากิรหรืออิมามศอดิก)ว่า

“การบริจาคที่ประเสริฐยิ่งนั้นเป็นอย่างไร?”

ท่านอิมาม(อ)ตอบว่า

“หมายถึง ทุ่มเท เสียสละในสิ่งที่มีอยู่น้อยที่สุด เพราะฉันเคยได้
ยินได้ฟังโองการหนึ่งของอัลลอฮ์ (ซ.บ.) ที่ตรัสว่า:

“และเขาเหล่านั้นยอมให้ตัวของพวกเขารับความทุกข์เป็นการ
ทดแทน ถึงแม้ว่าจะมีความจำเป็นเฉพาะกับพวกเขาอยู่ก็ตาม”

(๑)

(๑) จากหนังสือ ‘ชะวาบุล-อะฮ์มาล’ หน้า ๑๔๒.

ข้อที่ควรสังเกตก็คือว่า ถ้าการมอบให้และการบริจาคทานเป็นไป ด้วยวิธีการอันถูกต้อง ก็ย่อมจะหมายถึงคุณค่าที่สูงส่งกว่าการ พิจารณาในแง่ของจำนวนสิ่งของที่บริจาค เพราะการกระทำ เช่นนี้ย่อมประกอบด้วยความบริสุทธิ์ใจ และการมุ่งถวายต่อพระผู้ เป็นเจ้า

แนวทางอันละเอียดถี่ถ้วนนี้เองที่บรรดาอิมามแห่งอะฮ์ลุลบัยตุ(อ) ได้ถือปฏิบัติในขณะที่พวกเขามอบสิ่งของและบริจาค

แน่นอนที่สุด บรรดาอิมามเหล่านี้ได้ถวายตนอย่างใกล้ชิดยังอัลลอฮ์ (ช.บ.) โดยการบริจาคสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้น อีกทั้งยังเป็นการกระทำที่นำ พวกท่านให้เข้าถูกยังพระองค์ นับเป็นเกียรติประวัติที่ควรค่าในการ กล่าวถึงตลอดไปชั่วนิรันดร์ ท่ามกลางอนุชนรุ่นต่อไปในภายภาค หน้าที่ยั่งยืนนาน

เราจะขอนำเอาเรื่องราวเหล่านี้บางส่วนของท่านอิมามอะบูญะอ์ฟร
(อ)มาเสนอ ดังนี้

.....๑.....

‘ซัลมา’ หญิงรับใช้คนหนึ่งของท่านอิมามอะบูญะอ์ฟร(อ) ได้
กล่าวว่า:

ไม่ว่ายามใดที่มีมิตรสหายของท่าน(อ)เข้าพบ ทุกคนจะไม่สามารถ
ออกมาจากการเข้าพบท่าน(อ)ได้

จนกว่าเขาเหล่านั้นจะได้รับประทานอาหารที่เอร็ดอร่อยเสียก่อน
และท่าน(อ)จะมอบเสื้อผ้าอาภรณ์ที่สวยงามให้กับพวกเขาเหล่านั้น
และท่าน(อ)ยังได้มอบเงินสินารอีกจำนวนหนึ่งให้แก่พวกเขา
เหล่านั้นด้วย

ข้าพเจ้าเคยพูดกับท่าน(อ)ในเรื่องนี้เพื่อที่จะให้ท่าน(อ)ลดปริมาณ
ของที่จะบริจาคลงไปบ้าง

ท่าน(อ)กล่าวว่า

“ซัลมาเอ๋ย อะไรก็ตามที่มันเป็นสิ่งดี ๆ ในโลกนี้ เราจะต้องนำมัน มาเป็นสื่อสัมพันธ์กับหมู่พี่น้อง และเพื่อมิตรจิตต่อกัน” (2)

(๒) นูรุล-อับศอร หน้า ๒๐๗. กัชฟูล-หมุมมะฮ์ หน้า ๒๑๑. อัล-ฟุศลุล-มุฮิมมะฮ์ หน้า ๑๕๗. ศิพะตุศ-ศือฟวะฮ์ เล่ม ๒, หน้า ๖๓.

....๒....

ท่านอัมร์ บินคินารและท่านอับดุลลอฮ์ บินตุฟัยล์ บินอามिरได้กล่าวว่า :

ไม่ว่าในยามใดที่เราได้พบกับท่านอะบูญะฮ์ฟัรมุฮัมมัด บินอะลี(อ) ท่าน(อ)จะต้องนำส่งของบริจาคของขวัญเพื่อเป็นสื่อสัมพันธ์ และ เสื้อผ้าอาภรณ์ให้แก่พวกเราเสมอไป

แล้วท่าน(อ)จะกล่าวว่า

“นี่คือสิ่งของสำรองไว้สำหรับพวกท่าน ก่อนที่พวกท่านจะมาพบกับฉัน” (๓) (๓) กัชฟูล-หมุมมะฮ์ หน้า ๒๔๑. อะอ์ยานุช-ชีอะฮ์ กอฟ ๒/๔๕.

....๓....

ท่านอหฺมัด บินกะษีรได้กล่าวว่า :

ข้าพเจ้าได้ร้องทุกข์ต่อท่านอะบูญะฮ์ฟัร(อ)เกี่ยวกับปัญหาอุปสรรค
และการที่ญาติพี่น้องกระด้างกระเดื่อง

ท่าน(อ)กล่าวว่า

“พี่น้องที่เลวยิ่งนั้นได้แก่ ผู้ที่เอาใจใส่ต่อเจ้าในขณะที่เจ้าร่ำรวยแต่
ตัดขาดจากเจ้าในขณะที่เจ้ายากจน”

หลังจากนั้นท่าน(อ)ได้ส่งคนรับใช้ให้นำเงินออกมา ซึ่งในนั้นมี
เงินจำนวน ๓๐๐ ดิรฮัม

แล้วกล่าวว่า

“จงเอาเงินก้อนนี้ไปใช้จ่ายเถิด ครั้งเมื่อจ่ายเสร็จเรียบร้อยแล้วก็จง
บอกให้ฉันรู้ด้วย” (4)

(๔) ศิฟาตุศ-ศ็ือฟวะฮฺ เล่ม ๒, หน้า ๖๓. อัล-ฟุซูล-มุฮิมมะฮฺ หน้า
๑๕๗. กัซฟุล-มุหมมะฮฺ หน้า ๒๑๑. มะฎอลิบุซ-ซุอูล เล่ม ๒, หน้า
๕๓.

๔....

ท่านชุลย์มาน บินก็อรรอมได้กล่าวว่า :

ท่านอะบูญะฮ์ฟัร มุฮัมมัด บินอะลี(อ)นั้น ได้เคยนำเงินมาจุนเจือพวก
เราครั้งละ ๕๐๐ ดิรฮัมบ้าง ๖๐๐ ดิรฮัมบ้าง ๑,๐๐๐ ดิรฮัมบ้าง

ท่าน (อ)ไม่เคยเหนงหน่ายจากการผูกสัมพันธ์กับพี่น้องของท่าน(อ)
และการติดต่อกับคนที่มีความต้องการและมีความมุ่งหวังจะได้รับ
จากท่าน(อ) (5)

(5) อัล-ฟุศลุล-มุฮิมมะฮฺ หน้า ๑๕๗. กัซฟูล-มุหมมะฮฺ หน้า ๒๑๔.

มะญลิสฺ-ชูอูล เล่ม ๒, หน้า ๕๓.

๕....

ท่านอะบูอับดุลลอฮ์(อ)ได้กล่าวว่า

ข้าพเจ้าได้เข้าไปพบบิดาของข้าพเจ้าในวันหนึ่ง ในขณะที่ท่าน(อ)
ได้บริจาทานแก่คนยากจนหลายคนแห่งเมืองมะดีนะฮ์ ด้วยเงิน
จำนวน ๘,๐๐๐ ดินาร และท่าน (อ) ได้ปล่อยทาสให้เป็นอิสระ
จำนวน ๑๑ คน (6)

(6) ปิฮารุล-อันวารุ เล่ม ๑๑, หน้า (๔) ศิฟาตุศ-ศ็ือฟวะฮุ เล่ม ๒, หน้า ๖๓. อัล-ฟุซูล-มุฮิมมะฮุ หน้า ๑๕๗. กัซฟูล-มุหมมะฮุ หน้า ๒๑๑. มะฎอติบุช-ชูอุล เล่ม ๒, หน้า ๕๓. หน้า ๘๖.

สำนักคิดทางวิชาการของอิมามบาگیر(อ)

รัฐอันแข็งแกร่งที่มุอวียะฮ์ได้สถาปนามันขึ้นมานั้น เกิดขึ้นด้วย เลือดเนื้อของบรรดาศอฮาบะฮ์ และบรรดาตาบิอิน ผู้อาวุโสทั้งสิ้น ท่านอิมามซะฮัน(อ)ผู้ที่เป็นหลานของท่านศาสดามุฮัมมัด(ศ) ท่าน อัมร์ บินฮุสัยม อัล-ก็อซซาฮี ท่านอิรฺ บินฮุคัย อัล-ฮินดี และบรรดา มิตรสหาย ตลอดจนถึงบรรดามุลิมรุ่นอาวุโสคนอื่น ๆ อีกจำนวน หนึ่ง

ท่านอิบนุ ฮินด์ นักปราชญ์ใหญ่คนหนึ่งได้ให้ข้อสังเกตว่า :

อาณาจักรการปกครองของอุมัยยะฮ์นั้นเป็นอาณาจักรที่คงไว้ซึ่ง ความเป็นเผด็จการเหนืออำนาจเผด็จการใด ๆ

หลังจากที่อิมามสุเซน(อ)ได้พลีชีพไปเพราะถูกสังหารแล้ว การ
ปะทะกำลังเริ่มมีขึ้น ซึ่งความเดือดดาลของอับดุลมาลิก บินมรวาน ก็
มิได้ให้คุณประโยชน์แต่ประการใดแก่อาณาจักร แล้ว

ฮัจญาญ บินยูซุฟก็ได้แผ่อำนาจเข้ามาครอบงำโดยการปกครองแบบ
ทรราชของตน แล้ว

อาณาจักรของวงศ์อุมัยยะฮ์ได้ถึงแก่การล่มสลายในรัชสมัยของอิ
ซาม บินอับดุลมาลิก เนื่องจากการรณรงค์ต่อสู้ของราชวงศ์

อับบาซียะฮ์ที่ได้เริ่มต้นขึ้นในประเทศเปอร์เซีย(อิหร่าน)

ท่านอิมามอะบูญะฮ์ฟัร(อ)ได้อาศัยเวลาในสภาพการณ์เหล่านี้เป็น
โอกาสในการเปิดสำนักวิชาการของท่าน(อ)ขึ้นจนสามารถผลิต
บรรดานักปราชญ์ออกมาจากสำนักวิชาการดังกล่าวจำนวน

หลายร้อยคน ซึ่งนับว่าเป็นเรื่องที่ยืนยันให้เห็นถึงความเป็นจริง

ตามที่ท่านศาสดามุฮัมมัด(ศ)ได้เคยแจ้งให้ท่านญาบิร บินอับดุลลอฮ์ อันศอรี(ร.ฎ.)ได้ทราบไว้ในกาลก่อนว่า

“ญาบิรเอ๋ย หวังว่าเจ้าจะได้มีโอกาสอยู่ต่อไปจนทันได้พบกับ บุตรชายคนหนึ่งของบุตรชายสุเซน ชื่อของเขาจะเหมือนกับชื่อของฉัน เขาจะมีความแตกฉานทางวิชาการอย่างแท้จริง

หมายความว่า เขาสามารถที่จะอธิบายวิชาการในแขนงต่าง ๆ ได้ อย่างถ่องถ้วน ครั้นถ้าหากเจ้าได้มีโอกาสพบเห็นเขา เจ้าก็จงฝากสลามฉันให้แก่เขาด้วยเถิด”

ความแตกฉานและความเก่งกาจสามารถทางวิชาการของท่านอิมามญะอ์ฟัร(อ)นั้นมีมากมายอย่างล้นเหลือ จนกระทั่งโลกนี้ด้ายดั้นไปด้วยวิชาความรู้ของท่าน(อ) และได้มีการนำเอาวิชาความรู้ของท่าน(อ)มาแพร่หลายกันอย่างต่อเนื่อง ซึ่งไม่เคยมีวิชาความรู้ของผู้ใดได้รับการถ่ายทอดสืบต่อกันไปอย่างนี้มาก่อน

ท่านญาบิร อัลด-ญอ์ฟ(ร.ญ.)ได้กล่าวว่า

“ท่านอะบุนญะอ์ฟรนั้นได้สอนชะดีษให้แก่ข้าพเจ้าจำนวน

๓๐,๐๐๐ ชะดีษ (๑)

(๑) อะอ์ยานุช-ชีอะฮฺ ๔ กอฟ ๒/๒๘.

ท่านมุฮัมมัด บินมุสลิม(ร.ญ.)ได้กล่าวว่า

“ไม่ว่าข้าพเจ้าจะข้องใจในสิ่งใด ๆ ก็ตาม ข้าพเจ้าจะต้องเรียนถาม
ท่านอะบุนญะอ์ฟร(อ) เกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ เสมอ จนกระทั่งว่า ข้าพเจ้า
ได้เรียนถามชะดีษต่าง ๆ จากท่านมากถึง ๓๐,๐๐๐ ชะดีษ (2)

(๒) ริยาตุล-กุซซี หน้า ๑๐๕.

ผู้ประกอบพิธีฮัจญ์ในสมัยของท่าน(อ)บางคนยืนยันในการบอกเล่า
เรื่องของท่าน(อ)ว่า

ประชาชนทั้งหลายได้พากันรุมล้อมท่านอิมามมุฮัมมัด บินอะลี(อ)
เพื่อขอร้องให้ท่านออกคำวินิจฉัยความเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ทางศา
สนบัญญัติ และคนเหล่านั้นต่างก็ได้ข้อปุจฉาในแขนงวิชาการต่างๆ
ที่เป็นปัญหาสลับซับซ้อนอย่างมากมาย

ซึ่งท่าน(อ)ก็ได้ปฏิเสธแม้สักคำถามเดียวจนกระทั่งท่าน(อ) ได้
ออกคำวินิจฉัยความให้แก่เขาเหล่านั้นมากถึง ๑,๐๐๐ ปัญหา เสร็จ
แล้วท่านจึงมุ่งหน้าเพื่อเดินทางต่อไป (3)

(๓) อัล-มะนากิบ เล่ม ๒, หน้า ๒๘๕.

ท่านเชคมุฟิด(ร.ฮ.)ได้กล่าวว่า :

ท่านอิมามบากร หรือท่านมุฮัมมัด บินอะลี บินสุเซน(อ)นั้น นับว่า
เป็นตัวแทนของอิมามอะลี บินสุเซน(อ)และเป็นทายาทของท่าน(อ)
ท่ามกลางบรรดาพี่น้องจำนวนหลายคน ท่าน(อ)อยู่ใน

ฐานะที่เป็น ‘อัล-กออิม’ (ผู้เป็นหลักฐานที่ดำรงอยู่)

สำหรับตำแหน่งอิมามภายหลังจากท่านอิมามอะลี บินสุเซน (อ)ท่าน
(อ)ได้สำแดงให้เป็นที่ปรากฏแก่บรรดาหมู่คณะของท่าน(อ)ถึง
เกียรติคุณอันล้นพ้นเหลือในด้านวิชาการ ในด้านความมีสมณะ และ
ความเป็นผู้นำ ท่าน(อ)เป็นผู้ที่ให้ข้อคิดเตือนสติปัญญาแก่พวกเขา
ทั้งหลาย และเป็นผู้สนับสนุนพวกเขาเหล่านั้นอย่างเต็มกำลัง

ความสามารถ ทั้งในโอกาสต่าง ๆ โดยทั่วไป และบางโอกาสเป็น
การเฉพาะ ในหน้าประวัติศาสตร์นั้นจะเห็นได้ว่าไม่มีคนหนึ่งคนใด
จากลูกหลานของท่านอิมามอะฮ์ซัน(อ)และอิมามสุเซน(อ)จะเป็นผู้
ที่สำแดงให้ปรากฏถึงวิชาความรู้ทางศาสนา

ความรู้ทางประวัติศาสตร์และสุนนะฮ์ อีกทั้งความรู้ทางอัล-กุรอาน
จริยศาสตร์ ศิลปะศาสตร์ และวัฒนธรรม ให้เปรียบเทียบอย่าง
ท่านอะบูญะฮ์ฟัร(อ)

ได้สำแดงให้ปรากฏ บรรดามวลมิตรสหายคนอื่น ๆ นั้น ล้วนแต่ได้
เรียนรู้วิชาการทางศาสนาจากท่าน(อ)ผู้นี้ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นบรรดา
นักปราชญ์ในรุ่นตาบิอิน หรือบรรดานักปราชญ์ของปวง

มุสลิมระดับแนวหน้า ล้วนแล้วแต่ได้กลายมาเป็นผู้รู้ก็เนื่องจากคุณ
งามความดีทางวิชาการของท่าน(อ) และได้ถือเอา (อ) เป็นเยี่ยงอย่าง
 อีกทั้งได้ดำเนินชีวิตไปตามคุณลักษณะของท่าน (อ)

ดังที่มีปรากฏเป็นหลักฐานในบทกวีตอนหนึ่งซึ่งนักกวีผู้มีชื่อเสียง
คือท่านกูรติได้กล่าวไว้ว่า :

“โอ้ ผู้ปราชญ์เปรี๊ยะทางวิชาการของเหล่าบรรดาผู้มัตก้า โอ้ ผู้มี
ปัญญาที่ประเสริฐยิ่งของเหล่าบรรดานักปราชญ์” (4)

(๔) อัล-มะนากิบ เล่ม ๒, หน้า ๒๘๔.

ท่านอินุชะฮ์หรืออซุบ(ร.ฮ.)ได้กล่าวไว้ว่า :

บรรดานักปราชญ์อื่น ๆ ตลอดจนถึงนักปราชญ์ในรุ่นตาบิอินและ
นักฟุกอฮา(นักนิติศาสตร์อิสลาม)รุ่นอาวุโสของบรรดามุสลิมนั้น
ต่างก็ได้เรียนรู้วิชาการทางศาสนาจากท่านมุฮัมมัด บินอะลี(อ)ดังนี้

ในรุ่นศอฮาบะฮ์ คือ ท่านญาบิร บินอับดุลลอฮ์ อันศอรี

ในรุ่นตาบิอินคือ ท่านญาบิร บินยะซีด อัล-ญูฟี และท่านกีซาน ชัค
ติยานี ผู้เชี่ยวชาญทางสาขาสุฟีจากบรรดานักประวัติศาสตร์ที่มี
ชื่อเสียง ผู้ซึ่งได้รับความรู้จากท่าน(อ)มาบันทึกต่อหน้านั้นคือ

ท่าน(อ)ฎ็อบรี ท่านบะลาซีรีย์ ท่านชะลามิ และท่านคอฎิบ

คนกลุ่มนี้ได้บันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับตัวท่านอิมามบากิร(อ)ไว้ใน
ตำราประวัติศาสตร์ของพวกเขา

และยังมีบันทึกไว้ตามรายชื่อหนังสือดังนี้

หนังสือ ‘อัล-มูวัฏฏะาะ’ หนังสือ ‘ชะรอฟุล-มุศญอฟา’
หนังสือ ‘อัล-อิบานะฮ์’ หนังสือ ‘มุขนะดัย อะบิสะนิฟะฮ์ วัลมะรุ
ซี’ หนังสือ ‘ตัมบิบล อิศฟะฮานี’ หนังสือ ‘บะซิฏุล-วาฮิดี’
หนังสือ ‘ดัจซีรุล-นุกอซ’ หนังสือ ‘ดัจซีร-ชะมัคชะรี’
หนังสือ ‘มะอริฟะตุ อุษูลิลอะดีย’ และหนังสือ ‘ริชาละตุช ชัม
อานีย์’

“เจ้าของตำราเหล่านี้จะกล่าวด้วยประโยคเดียวกันว่า:

“ท่านมุฮัมมัด อิบน์อะลีได้กล่าวไว้”

หรือบางทีพวกเขาก็จะกล่าวว่า :

“ท่านมุฮัมมัด บากิรได้กล่าวไว้ดังนี้” (๕)

(๕) อัล-มะนากีบ เล่ม ๒, หน้า ๒๘๔.

ท่านอิบนุ ชะฮ์รออฮฺบ(ร.ฮ.)ยังได้กล่าวอีกว่า :
บรรดานักปราชญ์ทั้งหลายได้ลงมติเห็นพ้องต้องกันว่า นักปราชญ์
ทางศาสนา ผู้เชี่ยวชาญรุ่นแรกๆ นั้นมี ๖ ท่าน ทุกคนล้วนเป็น
สานุศิษย์ของอะบูญะฮ์ฟัร(อ)และอะบูอับดุลลอฮ์(อ)ผู้เป็นอิมาม
มะฮฺมุดีน อันได้แก่

1. ท่านซุรอเราะฮ์ บินอะฮฺยูน
2. ท่านมะอรูฟ บินคีอฺรบุซ อัล-มัจกี
3. ท่านอะบูบะซีร์ อัล-อะชะดี
4. ท่านฟุฎัยล์ บินยะซาร
5. ท่านมุฮัมมัด บินมุสลิม อัล-ฏอฮิฟี่
6. ท่านบุรอยค์ บินมูอาวิยะฮ์ อัล-ดัจลีล

ท่านอิบนุชะฮ์รออฮฺบ ยังได้กล่าวอีกว่า :

ท่านสุมรอน บินอะฮฺยูน อัซ-ซัยบานี และพี่น้องของท่าน (เช่น ท่าน
บุกัยรฺ ท่านอับดุลเราะฮ์มาน ท่านอับดุลมาลิก)

ส่วนหนึ่งจากสาส์นของท่านได้แก่

ท่านมุฮัมมัด บิน อิสมาอีล บินบะชีร ท่านอับลุลลอฮ์ บินมัฆมูน อัล-กิดาฮ์ ท่านมุฮัมมัด บินมรวาน อัล-กูฟี ท่านอิสมาอีล บินฟุฏาลฮ์ อัล-ฮาซิมิ ท่านอะบูฮารูน อัล-มักฟูฟ ท่านศอริฟ นาศิฮ์

ท่านชะอิด บินศอริฟ พัล-อัชกาฟ อัล-คูลี ท่านอิสมาอีล อิบनुญาบิร อัล-ค็อษอะมี ท่านอุกะษุ บินบะชีร อัล-อะชะดี ท่านอัซลัม อัล-มักกี (คนสนิทของอิบนุสะนะฟียะฮุ) ท่านอะบูบาศิรลัยษ์ บิน บักตะรี

อัล-มูรอฎี ท่านอัล-กุมิต บิน เซด อัล-อะชะดี ท่านนาญิยะฮุ บินอัมมาระฮ์ อัล-ศ็อยดาวิ ท่านมูอาซบินมุสลิม อัล-ฮิรอย์ อัน-นะฮ์วี และท่านบะชีร อร-ริฮาล(6)

(๖) อัล-มะนากิบ เล่ม ๒, หน้า ๒๕๕.

ท่านอะบูนะอีม อิสบะฮานีได้กล่าวว่า : บรรดาตาบิอินที่ได้ศึกษาวิชาความรู้จากท่านอิมามมุฮัมมัด บินอะลี(อ)นั้น ได้แก่

ท่านอัมร์ บินคีนาร ท่านอะฏออ อิบну อะบีริบอา ท่านญาบิร อัล-ญอฟี ท่านอะบาน บินตัลลิบ

และมีบรรดาอิมามตลอดจนถึงนักปราชญ์ทางศาสนาอีกหลายท่าน
ในรุ่นหลัง ที่ได้เรียนรู้เรื่องราวศาสนาที่มาจากท่านเช่น

ท่านลัษษ บินอะบีชะลิม ท่านอิบนุ ญริษ ท่านฮัจญัจญ์ บินอิรฎอ

(7) (๓) ฮิลยะตุล-เอาลียาฮ์ เล่ม ๓, หน้า ๑๘๘.

จากวันนั้นถึงวันนี้ กาลเวลาได้ผ่านไปแล้ว ๑๓ ทศวรรษที่ท่านอิมามมุฮัมมัด บินอะลี(อ)ได้สถาปนาสำนักวิชาการนี้ขึ้นมา ความรู้ทางศาสนาบัญญัติชะดีษและตัฟซีร ตลอดจนถึงวิชาการแขนงอื่นๆ ก็ยังคงมีอยู่อย่างไม่ขาดสาย สายธารแห่งวิชาความรู้อันบริสุทธิ์ยังคงดำเนินติดต่อกันมาอย่างต่อเนื่องไม่เคยหยุดยั้ง

การตีฟิรพระมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน

ในบทที่ผ่านมา ท่านได้อ่านถึงเรื่องราวของทางวิชาการของท่าน

อิมามมุฮัมมัด บินอะลี(อ)ไปแล้ว จะเห็นได้ว่าการสถาปนาขึ้นมาซึ่ง
สำนักวิชาการอันยิ่งใหญ่ของท่านอิมาม(อ)ในการสร้างสรรค์ศึกษานู
ศิยห์ให้มีความรู้ในแขนงต่าง ๆ นั้นได้มีแขนงวิชาความรู้ในด้าน
การตีฟิรอัล-กุรอานอีกด้วย

ถ้าหากคนทั้งหลายให้การยอมรับต่อบรรดาอิมามโดยหวานอ่อนไป
พิจารณาวิชาการตีฟิรของพวกท่านโดยเฉพาะแล้วไซ้ จะได้เห็น
ว่า ท่านเหล่านี้มีความเชี่ยวชาญในวิชาการด้านนี้เป็นพิเศษเหนือกว่า
บุคคลอื่น ๆ ทั้งนี้ ก็เพราะว่าพวกท่าน(อ)คือ ศูนย์หลักของพระมหา
คัมภีร์อัล-กุรอาน

ดังที่มีคำอธิบายไว้ใน ‘อะดิษะกะอ์ลัษน์’ พวกท่าน (อ) ได้รับการ
กล่าวกันในโองการของอัลลอฮ์ (ซ.บ.) ที่ว่า:

“และไม่มีผู้ใดล่วงรู้การตีความของมันได้ นอกจากอัลลอฮ์ และ
บรรดาผู้สันตติชนในวิชาความรู้” (อาลี-อิมรอน: 7)

แน่นอนที่สุด ใครก็ตามที่ได้ศึกษาคำราศัพท์เล่มต่าง ๆ เขาก็จะได้
พบว่า ในคำราเหล่านั้นเต็มไปด้วยการกล่าวถึงการศัพท์ของ
บรรดาอิมามอะฮ์ลุลบัยต์(อ) จนกระทั่งว่า นักศัพท์บางท่านได้
รวบรวมหนังสือขึ้นมาสรุปเฉพาะแต่รายงานริวายะฮ์ต่าง ๆ ที่ได้รับ
การบอกเล่ามาจากบรรดาอิมามเหล่านั้น(อ) (๑)

เป็นที่น่าเสียใจอยู่ประการหนึ่งว่า ขนาดหนังสือของเราเล่มนี้นั้นมี
เนื้อที่ไม่กว้างมากพอสำหรับการที่จะรวบรวมการศัพท์ของ

อิมามบาقر(อ)มาบันทึกไว้หมด แต่เชื่อมั่นได้อย่างหนึ่งว่า

ผู้ที่สนใจใคร่ศึกษาย่อมสามารถที่จะรวบรวมคำราศัพท์อัล-กุรอาน
ที่สมบูรณ์แบบ

ทั้งนี้โดยสรุปเอาเฉพาะแต่การตัฟซีรที่ได้รับมาจากอิมามทั้งสอง
ท่านนี้คือ ท่านอิมามบากิร(อ)กับท่านอิมามศอดิก(อ)

เราจะขอก้าวถึงการตัฟซีรบางโองการของอิมามมุฮัมมัด บินอะลี
(อ)มาบันทึกไว้ต่อไปนี้

(๑) เช่น ตัฟซีรของท่านอะลี บินอิบรอฮีม อัล-กุมมี,

ตัฟซีรของท่านฟุรอต อัล-กูฟี ตัฟซีรของท่านอัยยาซี ตัฟซีร
ของท่านฮุวัยซี และตัฟซีรของท่านชัยยิดบะฮอรอนี

ตัฟซีรอัล-กุรอาน

ซูเราะฮ์อัล-อิซรออ์ โองการที่ ๓๒

อัลลอฮ์(ซ.บ.)ทรงตรัสว่า :

“และสูเจ้าจงอย่าเข้าใกล้การล่วงประเวณี (ซินา) เพราะมันเป็นสิ่ง
ที่ชั่วช้า และเป็นหนทางที่เลวทรามยิ่ง” (อัล-อิซรออ์: ๓๒)

ท่านอิมามมุฮัมมัด บินอะลี(อ)ได้อธิบายโองการนี้ไว้ว่า

คำว่า ‘เป็นสิ่งที่ชั่วช้า’ (ฟาฮิชะฮฺ)หมายถึง การละเมิดและการ
ทรยศ เพราะแท้จริงอัลลอฮ์(ซ.บ.)จะทรงชิงชังและกริ้วโกรธต่อเขา
ผู้นั้น

คำว่า “เป็นหนทางที่เลวทรามยิ่ง” (ซาอะ ชะบีลา)

หมายความว่า คนที่จะได้รับการลงโทษอย่างแสนสาหัส และถือว่า
การทำผิดประเวณีนั้นเป็นบาปใหญ่ที่สุดประการหนึ่ง(๒)

(๒) ตัฟซีรอัล-บุรฮาน เล่ม ๒, หน้า ๔๑๗.

ตัฟซีรอัล-กุรอาน

ซูเราะฮ์อัล-อิซรออ์ โองการที่ ๗๐

อัลลอฮ์(ซ.บ.)ทรงตรัสว่า :

“และเราได้ให้เกียรติยกย่องเขาเหล่านั้นเหนือบรรดา ผู้ที่เราได้
สร้างขึ้นมา อันจะได้รับความงามความดีอย่างมากมาย”

(อัล-อิซรออ์: 70)

ท่านอิมามบากิร(อ)ได้อรรถาธิบายว่า

พระองค์ได้ทรงสร้างทุกสิ่งมาให้อยู่ในสภาพที่กัมดัวลง
นอกเหนือจากมนุษย์เท่านั้นที่พระองค์ได้สร้างมันมาให้อยู่ในสภาพ
เหยียดตรง (3)

(๓) อ้างเล่มเดิม หน้า ๔๒๕.

ตัฟซีรอัล-กุรอาน

ซูเราะฮ์อัล-อันบิยาอ์ โองการที่ ๓๐

ซูเราะฮ์ฏอฮา โองการที่ ๘๑

อัลลอฮ์(ซ.บ.)ทรงตรัสว่า :

พวกปฏิเสธมิได้เห็นดอกหรือว่า แท้จริงชั้นฟ้าและแผ่นดินนั้นรวม
คิดเป็นมวลเดียวกันแล้วเราได้แยกมันทั้งสองออกจากกัน ”

(อัล-อันบิยาอ์: 30)

ท่านอัมรฺ บินอะบีด นักปราชญ์แห่งเมืองบัสเราะฮ์ได้เข้ามาหาท่าน
มุฮัมมัด บินอะลี บินสุเซน(อ)เพื่อทดสอบท่าน(อ)ด้วยคำถามต่าง ๆ
ซึ่งเขาได้ตั้งคำถามว่า

“ขอให้ช่วยไขความตามโองการ (อัล-อันบิยาอ์: 30) นี้ที่ว่า
อะไรคือ ความหมายของคำว่า ‘รวมคิดเป็นมวลเดียวกัน’ และ
คำว่า ‘แยกมันทั้งสองออกจากกันด้วยเถิด?’

ท่านอิมามมุฮัมมัด บินอะลี(อ)ตอบว่า

“แต่ก่อนนี้ชั้นฟ้ารวมติดเป็นมวลเดียวกัน ทำให้ไม่มีฝนตกลงมา และแผ่นดินก็รวมติดเป็นมวลเดียวกัน ทำให้ไม่มีฝนตกลงมาและ แผ่นดินก็รวมติดเป็นมวลเดียวกัน พืชพันธุ์ธัญญาหารก็ไม่งอกเงย ”

อัมรุลึงกับเจียบงัน เพราะตนเองไม่สามารถจะหาข้อใดมาได้แย้ง(4)

(๔) นุรุล-อับศอร หน้า ๒๐๗.

และเขาได้ถามท่านอิมามอะบูญะฮ์ฟัร(อ)อีกว่า

“ขอให้ท่านได้โปรดขยายความหมายของโองการอีกโองการหนึ่งของอัลลอฮ์ (ซ.บ.) ที่ว่า:

“และผู้ที่ใดก็ตาม ถ้าความโกรธกริ้วของฉันได้ถูกสำแดงให้ปรากฏ ขึ้นแก่เขาแล้ว ไซ้ร้แน่นอนเหลือเกิน เขาจะต้องวิบัติ (ฎอฮา: ๘๑)

“ขอท่านถาม คำว่า ‘กริ้วโกรธ’ (ม่อฏออบ) ในที่นี้หมายความว่าอย่างไร?”

ท่านอะบูญอฟร์(อ)ตอบว่า

“หมายถึง ‘การลงโทษ’ นั้นเอง”

“โอ้อัมรฺเอีย แท้จริงผู้ใดที่อ้างว่า อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ได้แปรสภาพจากสิ่งหนึ่งไปเป็นอีกสิ่งหนึ่งก็เท่ากับเขากำหลังอธิบายคุณลักษณะของพระองค์ให้เป็นดังเช่น คุณลักษณะของมนุษย์ แท้จริงอัลลอฮ์ (ซ.บ.) นั้นไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดมีชัยชนะเหนือพระองค์ได้ และไม่มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลงพระองค์ได้(5

(๕) อัด-เตาฮีด หน้า ๑๖๘.

ตัฟซีรอัล-กุรอาน

ซูเราะฮ์อัล-อะฮฺซาบ โองการที่ ๔๕

อัลลอฮ์(ซ.บ.)ทรงตรัสว่า :

“ดังนั้นผู้เจ้าจงให้ประโยชน์แก่พวกนางและ (ถ้าผู้เจ้าจะหย่าขาดจากนาง) ก็ให้เป็นการหย่าขาดที่ดีงาม” (อัล-อะฮฺซาบ: ๔๕)

ท่านอิมามมุฮัมมัด บินอะลี(อ)กล่าวว่า

“หมายถึงให้พวกผู้เจ้ารับภาระกับพวกนางโดยคุณธรรมตามที่พวกท่านมีความสามารถ แท้จริงอัลลอฮ์ (ซ.บ.) เป็นผู้ทรงเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และทรงมีความละเอียด จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่มีความละเอียดในอันที่จะต้องมีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ให้มากที่สุดต่อสตรีที่อยู่ในการปกครอง (6)

(๖) บิฮารุล-อันวาร เล่ม ๑๗, หน้า ๑๖๗.

ตัฟซีรอัล-กุรอาน

ซูเราะฮ์ชะบะฮ์ โองการที่ ๕๒

อัลลอฮ์(ซ.บ.)ทรงตรัสว่า :

“สำหรับพวกเขาจะสามารถเข้าถึงความศรัทธาจากสถานที่ไกล
เช่นนี้ได้ได้อย่างไร” (ชะบะฮ์: ๕๒)

ท่านอิมามมุฮัมมัด บินอะลี(อ)กล่าวว่า

“โองการนี้มีความหมายว่า เขาเหล่านั้นแสวงหาทางนำจากที่ที่ไม่
สามารถเข้าถึงได้ และเท่ากับว่าเป็นผู้ที่ถูกทำให้สูญเปล่าเนื่องจาก
ไม่สามารถจะเข้าถึงได้เลย (7)

(๓) ตัฟซีร อัล-บุรฮาน เล่ม ๓, หน้า ๓๒๕.

ตัฟซีรอัล-กุรอาน

ซูเราะฮ์ศอด

โองการที่ ๗๕

อัลลอฮ์(ซ.บ.)ทรงตรัสว่า :

“อะไรคือสิ่งที่ยับยั้งมิให้เจ้าชุกชุมต่อสิ่งที่ฉันได้สร้างขึ้นมากับมือ
ของฉัน” (ศอด: 75)

ท่านมุฮัมมัด บิน มุสลิม(ร.ฎ.)ได้กล่าวว่า :

ข้าพเจ้าได้ถามท่านอิมามอะบูญะฮ์ฟัร(อ)เกี่ยวกับโองการของ

อัลลอฮ์(ซ.บ.)ข้างต้น

ท่านอิมาม(อ)กล่าวตอบว่า

“คำว่า ‘มือ’ ในภาษาอาหรับหมายถึง ‘กำลัง ความสามารถ
และความโปรดปรราน’

มีโองการของอัลลอฮ์(ซ.บ.)ที่ว่า :

“และจงรำลึกถึงเรื่องราวแห่งข่าวของเรา นั่นคือ ‘ดาอูด’ เจ้า
แห่งมือ (พลัง)” (ศอด: 17)

และซูเราะฮ์อัซ-ซุริยาต โองการ ๔๗ ที่ว่า :

ส่วนอีกโองการของอัลลอฮ์(ซ.บ.)ที่ว่า :

“และเราได้สนับสนุนเขาด้วยวิญญาณอันบริสุทธิ์ (ตามรากศัพท์
หมายถึง การสนับสนุน

ด้วยมือ)” (อัล-บะกอเราะฮ์: 87)

ตามสำนวนอาหรับก็มักจะมีคนพูดกันว่า ‘ฉันมีมือสีขาว’
หมายความว่า ‘ฉันได้รับความโปรดปราน’ ...” (๘)

(๘) ตัฟซีร อัล-บุรฮาน เล่ม ๔, หน้า ๖๔.

ตัฟซีรอัล-กุรอาน

ซูเราะฮ์ฟุศสิลัต

โองการที่ ๕๓

อัลลอฮ์(ซ.บ.)ทรงตรัสว่า :

“แล้วเราจะบันดาลให้เขาเหล่านั้นได้แลเห็นสัญญาณต่าง ๆ ของเรา ทั้งที่อยู่ในขอบฟ้าอันไกลโพ้น และที่อยู่ในตัวของพวกเขาเอง เพื่อที่ว่ามันจะอธิบายให้ความกระจ่างชัดแก่พวกเขาว่า สิ่งนี้เป็นสัจธรรมที่แท้จริง” (ฟุศสิลัต: ๕๓)

ท่านอิมามมุฮัมมัด บินอะลี(อ) อธิบายว่า

“สิ่งที่พระองค์ทรงบันดาลให้พวกเขาแลเห็นได้ในตัวเขาก็คือ เรือนร่าง และที่พระองค์ทรงบันดาลให้พวกเขาแลเห็นได้ในขอบฟ้าอันไกลโพ้นก็คือ ระบบการโคจรที่อยู่เบื้องบนเหนือตัวของพวกเขาก็คือ พวกเขาจะได้แลเห็นความสามารถของอัลลอฮ์ (ซ.บ.) ทั้งที่มีอยู่ในตัวของพวกเขาและที่มีอยู่ในขอบฟ้าอันไกลโพ้น แล้ว

โองการที่ว่า :

“เพื่อที่ว่ามันจะอธิบายให้ความกระจ่างชัดแก่พวกเขาว่า สิ่งนี้เป็น
สัจธรรมที่แท้จริง”

เรื่องนี้หมายถึง การจะมาปรากฏของท่านอิมามอัล-กออิม อัลมะฮฺดี

(อ) นั่นคือสัจธรรมจากอัลลอฮ์(ซ.บ.) เมื่อเขาได้เลเห็นงาน

สร้างสรรค์อันนี้แล้ว แน่อนที่สุดเขาจะต้องยอมรับว่า เรื่องนี้ต้อง
เป็นความจริง(9)

(๙) อัล-หม็อยบะตุ ของ นุอฺฮฺมานี หน้า ๔๔

ตัฟซีรอัล-กุรอาน

ซูเราะฮ์อัล-ฟัตฮฺ โองการที่ ๔

ซูเราะฮ์อัล-มุลกฺ โองการที่ ๒๒

อัลลอฮ์(ซ.บ.)ทรงตรัสว่า :

“พระองค์คือผู้ซึ่งประทานความสงบมั่นให้อยู่ในดวงใจของ
บรรดาผู้ศรัทธา” (อัล-ฟัตฮฺ: ๔)

ท่านอะบูฮัมซะฮฺได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าเคยได้ถามท่านอิมามมุฮัมมัด บินอะลี(อ)เกี่ยวกับซูเราะฮฺอัล-ฟัดล โองการที่ ๔ ข้างต้น

ท่านอิมาม(อ)ตอบว่า

“หมายถึงความศรัทธาตัวเอง”

ท่านอะบูฮัมซะฮฺถามอีกว่า

“โองการของอัลลอฮ์ (ซ.บ.) ที่มีใจความว่า:

“และพระองค์ทรงสนับสนุนพวกเขาด้วยวิญญาณบริสุทธิ์จากพระองค์” (อัล-มูญาคะละฮฺ: 22) นั้นหมายถึงอะไร?”

ท่านอิมาม(อ)ตอบว่า

“หมายถึงความศรัทธาตัวเอง” (๑๐)

(๑๐) ตัฟซีร อัล-บุรฮาน เล่ม ๔, หน้า ๑๕๕.

ตัฟซีรอัล-กุรอาน

ซูเราะฮ์อัลฮอ-ซารียาต

โองการที่ ๕๐.

อัลลอฮ์(ซ.บ.)ทรงตรัสว่า :

“ดั่งนั้นพวกท่านจงมุ่งหมายอย่างเร่งรีบไปหาอัลลอฮ์ แท้จริง
สำหรับเรื่องนี้ ฉันเป็นเพียงผู้ตักเตือนที่ชัดแจ้งสำหรับพวกท่าน”
(อัลฮุ-ซารียาต: ๕๐)

ท่านอิมามมุฮัมมัด บินอะลี(อ)กล่าวว่า

“หมายถึง จงประกอบพิธีฮัจญ์ยังอัลลอฮ์ ผู้ทรงสูงส่ง (๑๑)

(๑๑) ตัฟซีร อัล-บุรฮาน เล่ม ๔, หน้า ๑๕๕, ๒๓๓.

ตัฟซีรอัล-กุรอาน

ซูเราะฮ์อัล-ตะหมอน

โองการที่ ๑๔

อัลลอฮ์(ซ.บ.)ทรงตรัสว่า :

“แท้จริงส่วนหนึ่งจากคู่ครองของสุเจ้าและบรรดาลูก ๆ ของสุเจ้านั้นเป็นศัตรูของสุเจ้า

ดังนั้นจงระวังพวกเขาเหล่านั้นไว้เถิด” (อัล-ตะหมอน: ๑๔)

ท่านอิมามมุฮัมมัด บินอะลี(อ)ได้กล่าวว่า

“ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่า ในสมัยที่มีการอพยพกันนั้น เมื่อสามีต้องการจะอพยพไปหาท่านศาสดามุฮัมมัด (ศ) ก็มักจะขัดข้องเกี่ยวกับบุตรและภรรยาของตนที่มักจะกล่าวว่า

“เราขอยืนยันกับอัลลอฮ์ (ซ.บ.) ว่า ถ้าท่านจากเราไป พวกเราจะต้องสูญหายหลังจากท่านไปแล้วอย่างแน่นอน”

“ดังนั้นบางคนต้องเชื่อฟังคนในครอบครัว จึงต้องอยู่เฉยๆ ไม่สามารถอพยพไปหาท่านศาสดามุฮัมมัด (ศ) ได้

ด้วยเหตุนี้เองอัลลอฮ์(ซ.บ.)จึงบัญชาว่าให้พวกเขาเหล่านั้น ระมัดระวังลูก ๆ และภรรยาของตน และห้ามเขาเหล่านั้นมิให้เชื่อฟัง แต่มีบางคนที่สามารถผ่านอุปสรรคไปได้ แล้วยังกำชับบุตรและภรรยาด้วยอีกว่า

“ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์ว่า ถ้าหากว่าพวกเขาไม่อพยพไปพร้อมกับฉันแล้วไซ้ร้ ถ้าหากอัลลอฮ์ (ซ.บ.) ทรงรวบรวมฉันกับพวกเขาในวันปรโลก ฉันจะไม่อำนวยคุณประโยชน์ใดๆ ให้แก่พวกเขาอย่างเด็ดขาด”

ครั้งในเมื่ออัลลอฮ์(ซ.บ.)ทรงรวมเขากับคนในครอบครัวให้อยู่ด้วยกันแล้ว พระองค์ก็ได้บัญชาให้เขาปฏิบัติด้วยคุณธรรมที่ดีงาม

ดังที่พระองค์ทรงมีโองการต่อไปว่า :

“และถ้าหากสุเจ้าอภัย และผ่อนผันให้ แท้จริงอัลลอฮ์คือ ผู้ทรง
อภัยโทษ ผู้ทรงกรุณาปราณี” (๑๒)

(๑๒) ตัฟซีร อะลี บินอิบรอฮีม หน้า ๖๘๔.

บทเทศนาของอิมามบากิร(อ)

ท่านอิบนุอับบาส(ร.ฎ.)ได้แสดงความเสียใจไว้อย่างสุดซึ่งจากกรณี
ที่ท่านอิมามอะมีรุลมุมินีน(อ) ไม่ได้กล่าวบทเทศนาที่มีชื่อว่า
“คุณบะซุซุกษะกียะฮ์” ให้จบบริบูรณ์ ถึงแม้ว่าเขาจะเคยได้ยินได้
ฟังคำเทศนาจากท่านอิมามอะมีรุลมุมินีน (อ) และคำสั่งเสียของท่าน
ตลอดทั้งสุภาษิตต่าง ๆ นับเป็นร้อย ๆ ครั้ง

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาสำหรับท่านอิบนุอับบาส(ร.ฎ.) เขาได้พบได้
เห็นว่า ชีวิตของบรรดาอิมามทั้งหลายนั้นล้วนประสบแต่ความ
ยากลำบากและการกดขี่ทารุณ

ซึ่งพวกท่าน(อ)สามารถที่จะกล่าวจะพูดอะไรออกไปได้แม้แต่จะ
เป็นคำเทศนาตอบโต้การที่พวกทรราชค่าประนาม

บรรพบุรุษของท่านบนมิมบ์ของท่านศาสดามุฮัมมัด(ศ)ผู้เป็นปู่
ทวดของพวกท่าน พวกท่านก็ไม่อาจที่จะตอบโต้คนเหล่านั้นได้
และไม่สามารถที่จะแสดงอาการรังเกียจทางสีหน้าได้

ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า การที่บรรดาอิมาม(อ)สามารถรักษาคำสอน
วิชาการแนวทางการดำเนินชีวิตและเกียรติยศไว้ได้นั้นก็โดยอาศัย
อำนาจและการช่วยเหลือของพระผู้เป็นเจ้า

เช่น ท่านอิมามอะมีรุลมุนีน(อ)นั้นถึงแม้ว่าบรรดาผู้ที่จงรักภักดีท่าน
จะต้องปิดบังซ่อนเร้นการกล่าวถึงคุณงามความดีของท่าน

แต่ศัตรูของท่าน(อ)ก็ยังซ่อนเร้นการกล่าวถึงคุณงามความดีของท่าน
แต่ศัตรูของท่าน(อ)ก็ยังซ่อนเร้นการแสดงความจงเกลียดจงชัง

ดังที่ท่านอิมามซาฟิอี(ร.ฮ.)ได้เคยกล่าวไว้ ซึ่งก็เป็นเช่นเดียวกับ
บรรดาลูกหลานของท่านในสมัยหลัง ๆ

อย่างไรก็ตาม เราจะบันทึกเรื่องราวบางประการของคำเทศนาของท่านอิมามมุฮัมมัด บากิร(อ)ไว้ ดังนี้ :

คำเทศนาที่ ๑

ณ เมืองขาม

ท่านอิมามศอดิก(อ)ได้กล่าวว่า :

เมื่อท่านอิมามมุฮัมมัด บินอะลี(อ)บิดาของข้าพเจ้าเดินทางไปยัง
ดะมัสกัส ท่าน(อ)ได้ยื่นประชาชนพูดกัน

“นี่คือบุตรของอะบูตอรอบ (ฉายานามหนึ่งของท่านอิมามอะลี)”

ท่านอิมามาศอดิก(อ)กล่าวต่อไปว่า :

แล้วท่าน(อ)ก็เอนหลังพิงฝาผนังของอัล-กะออะฮ์ กล่าวสดุดี
ต่ออัลลอฮ์(ซ.บ.) และศอละวาตแด่ท่านศาสดา(ศ)

ต่อจากนั้น

ท่าน(อ)ได้กล่าวว่า

“ จงหลีกเลี่ยงจากคนพาลและลูกหลานของพวกกลับกลอก
(มุนาฟิก) จงปิดกั้นและสะกดไฟนรกยะอันนับด้วยแสงเดือนเพ็ญ
อันเจิดจ้า และโดยน้ำทะเลอันล้นปริ่ม โดยมวลดาราอันจรัสแสง
และโดยแสงประทีปของผู้ศรัทธา โดยหนทางอันเที่ยงตรงก่อนที่เรา
จะโน้มใบหน้าลงไป เราได้นำมันหวนกลับไปอยู่เสียข้างหลัง หรือ
เป็นเพราะว่าพวกเขาถูกสาปแช่ง เหมือนดังเช่นบรรดาพวกวัน
เสาร์(พวกยิว)เคยถูกสาปแช่ง พระบัญชาของอัลลอฮ์ย่อมเป็นจริง
เสมอ ”

ต่อจากนั้นท่าน(อ)ได้กล่าวด้วยถ้อยคำต่อไปนี้

“ กับลูกหลานของท่านศาสดา พวกท่านยังเยาะเย้ยและสบ
ประมาทได้กระนั้นหรือ นอกจากทางนี้แล้วยังมีหนทางใดที่ไหนอีก
ที่พวกท่านจะใช้เดินนอกจากความศรัทธาในศาสนาแล้ว ยังมี
ความศรัทธาในศาสนาใดไหนอีกที่ พวกท่านจะหลั่งน้ำตา ”

“โปรตระวัง... โปรตระวัง..

ด้วยพระนามแห่งอัลลอฮ์ แสงเรืองรองได้ล่องหน้าไปแล้ว และชัยชนะนั้นได้เป็นไปอย่างเด็ดขาดแล้ว จงชวนขวยเพื่อไปสู่จุดหมายอันสูงสุด จงระวังตนตามคำเทศนา แต่แล้วสายตาก็จีพลาตไป จนได้จากมัน และได้ยอมจำนนกับสิ่งอื่น อีกทั้งผลักไสส่ายไยแห่งความสูงส่ง ดังนั้นผู้ที่ได้ข้างตัวเองไปด้วยความพยายาม ย่อมเป็นคนโกหก แล้วเขาจะสามารถเข้าถึงทางนำจากหนทางอันไกลโพ้นได้ไหน ?”

ท่าน(อ)ยังได้กล่าวอีกว่า

“จงให้อิสระแก่พวกเขาเถิด จงอย่าได้ปฏิเสธต่อบิดาของพวกเข ด้วยการตั้งข้อตำหนิหรือปิดกั้น เขาเหล่านั้นคือผู้ที่ถ้าหากได้สร้างสรรค์ก็จะเป็นพวกที่สร้างสรรค์ได้ดียิ่ง และถ้าหากให้คำสัญญา ก็จะทำตามคำสัญญา และถ้าหากเขาผูกมัดก็จะผูกมัดอย่างมั่นคง”

“เป็นไปได้อย่างไรที่พวกเขา จะขัดขวางพี่น้องของท่านศาสดา (ศ) ในขณะที่พวกเขาขอความช่วยเหลือ

เขาเป็นเพื่อนของท่านศาสดาในขณะที่พวกเขาหลบหลีก เขาเคียงข้างท่านศาสดา

ในขณะที่พวกเขาแตกพ่าย เขาเป็นญาติสนิทที่ดูแลรักษาคลัมสมบัติ
ในขณะที่พวกเขาพยายามเปิดมัน(ไข่จ๋ายมัน) เขาคือผู้ที่เคยนมาฆ
สองกิบละฮฺในขณะที่พวกเขาหลงผิด เขาคือผู้ที่ได้รับการยืนยันว่ามี
ศรัทธาในขณะที่พวกเขาปฏิเสธ เขาคือผู้ที่ถูกตั้งข้อหาว่า ละเมิด
สัญญา กับพวกที่ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์

ในขณะที่พวกเขาถูกลงทัณฑ์ เขาคือตัวแทนในที่นอนยามล่าคืนที่
ถูกปิดล้อมขณะที่พวกเขาหวาดผวา เขาคือผู้ถูกกล่าวคำอำตาอย่าง
เจ็บเจ็บในยามแห่งการลาจาก.... (๑)

(๑) อัล-มะนากิบ เล่ม ๒, หน้า ๒๕ และบิฮารุล-อันวาร เล่ม ๑๑,
หน้า ๕๑.

คำเทศนาที่ ๒

ณ เมืองขาม

เมื่อท่านอะบูญะฮ์ฟัร(อ) ได้ถูกนำตัวไปยังเมืองขามเพื่อไปพบเจ้าเมือง ฮิซาม บินอับดุลมาลิก ตอนที่ท่าน(อ)ยืนอยู่ที่ประตูทางเข้าฮิซามได้หันมาพูดคุยกับข้าราชการบริพารของเขาว่า

“เมื่อข้าได้บริภาษ มุฮัมมัด บินอะลีแล้ว พวกเจ้าก็เตรียมบริภาษเขาไว้ด้วย”

จากนั้นเขาก็ได้อนุญาตให้ท่าน(อ)เข้ามา

ครั้นเมื่อท่าน(อ)เดินเข้ามา ท่าน(อ)ก็กล่าว

“อัสสะลามุอะลัยกุม”

พร้อมกับโบกมือเป็นสัญญาณว่าให้สลามกับทุกคน เสร็จแล้วท่าน(อ)ก็นั่งลง ฮิซามยิ่งทวีความแค้นเคืองมากขึ้น เพราะท่านอิมาม(อ)ไม่ได้ให้สลามเฉพาะแก่ตนเองในฐานะค่อลีฟะฮ์และนั่งลงโดยที่ยังมิได้รับอนุญาต

เขากล่าวขึ้นว่า

“โอ้ มุฮัมมัด บุตรของอะลี คนของท่านไม่วายเป็นในการสร้าง
ความแตกแยกในหมู่มุสลิมเรียกร้องทุกอย่างเพื่อตัวเอง”

เขาคิดว่าท่านอิมาม(อ)มีความรู้น้อยและโง่เขลา จึงถึงโอกาสสั่ง
สอนท่าน(อ) ครั้นเมื่อเขาเจียบแล้ว คนของเขาก็เข้ามาตะคอกท่าน
(อ)ทีละคน ๆ จนกระทั่งหมด

ท่านอิมามมุฮัมมัด บินอะลี(อ) ก็ลุกขึ้นยืนแล้วกล่าวว่า

“โอ้ประชาชนทั้งหลาย พวกเจ้าจะเดินกันไปทางไหน และที่ไหน
คือที่ที่เป็นเป้าหมายของพวกเจ้า พวกเรานี้คือผู้ที่อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ให้
นำทางคนรุ่นแรกของพวกเจ้า และพวกเรานี้เองคือผู้ที่อัลลอฮ์
(ซ.บ.) ให้ทำความสมบูรณ์แก่คนรุ่นสุดท้ายของพวกเจ้า ดังนั้น
ถึงแม้ว่าพวกเจ้าจะเป็นกษัตริย์แห่งโลกดุนยา แต่เราก็คือกษัตริย์แห่ง
วันปรโลก และภายหลังจากอาณาจักรของเราแล้ว จะไม่มีกษัตริย์ใด
ๆ อีก เพราะพวกเราคือผู้สืบมรดกในยุคสุดท้าย

อัลลอฮ์(ซ.บ.) ทรงตรัสไว้ว่า :

“ผลลัพ์สุดท้าย (ที่ดี) จะเป็นของผู้ที่ยำเกรงต่ออัลลอฮ์”

(อัล-กอส็อศ: ๘๓)

ครั้นแล้วท่านอิมามอะบูญะอ์ฟร(อ)ก็ถูกจับตัวไปขัง ตอนที่อยู่

ในที่คุมขัง ท่าน(อ)ให้ความสนิทสนมกับทุกคน มีไมตรีจิต ดังนั้นผู้
คุมเรือนจำจึงได้มาหาเจ้าเมืองเล่าเรื่องของท่าน(อ)ให้เขารู้ เขาจึง
ออกคำสั่งให้นำตัวท่าน(อ)และมิตรสหายของท่าน(อ)ออก

เดินทางกลับไปยังเมืองมะดีนะฮ์ ทั้ง ๆ ที่เป็นฤดูหนาวจัด(2)

(๒)อัล-มะนากิบ เล่ม ๒, หน้า ๒๘๐ และอุศูล-กาฟี เล่ม ๑, หน้า

๔๗๑

คำสั่งเสียของ อิมามที่ ๕

สาระสำคัญประการหนึ่งที่บรรดาอิมาม(อ)ได้ทิ้งไว้ให้บรรดามุสลิม
คือ คำสั่งเสียของพวกท่าน(อ)ที่มีอย่างมากมายซึ่งเต็มไปด้วย
คำแนะนำ จริยธรรม สุภาษิต วิชาการและวัฒนธรรม

ในหน้าประวัติศาสตร์ของอิสลาม ยังไม่เคยเป็นที่ปรากฏมาก่อนเลย
ว่า จะมีคำสั่งเสียของใครที่สมบูรณ์เพียบพร้อมอย่างนี้

ทั้งจากบรรดานักปราชญ์รุ่นก่อน ๆ และในรุ่นหลัง ๆ รวมทั้งบรรดา
นักคิด นักปรัชญาใด ๆ ก็ตาม

ทั้งนี้ก็มิใช่เพื่อเหตุอื่นอันใด นอกจากเป็นเพียงความปรารถนาของ
พวกท่านที่ต้องการจะให้สังคมเจริญก้าวหน้า ให้ประชาชาติอิสลาม
มีพัฒนาการ และให้จริยธรรมที่ดีงามเป็นที่แพร่หลายไปสู่บรรดา
มนุษยชาติ

เรื่องเหล่านี้มิได้เป็นสิ่งมากมายอะไรสำหรับพวกท่าน เพราะพวก
ท่านถือว่าพวกท่านเป็นตัวแทนของท่านศาสดามุฮัมมัด(ศ) :

-อุซตาซอับดุล กอดิร อะฮ์มัด ยูซุฟได้กล่าวไว้เช่นนี้

เป็นผู้ทำหน้าที่พิทักษ์รักษาขนบะฮ์และหลักธรรมต่าง ๆ ของศาสดา
มุฮัมมัด(ศ) โอกาสหน้าบางที่ข้าพเจ้าอาจรวบรวมคำสั่งเสียที่
ข้าพเจ้าศึกษามาได้มาพิมพ์เป็นเล่มหนึ่งต่างหาก เพื่อเติมลงในที่ว่าง
ของห้องสมุดทางจริยธรรม

ต่อไปนี้เป็นบันทึกคำสั่งเสียบางส่วนของท่านอิมามมุฮัมมัด
บินอะลี(อ)

(๑) คำสั่งเสียของท่านอิมามที่ ๕

ต่อท่านอุมร์ บินอัลคุดละซีซ

เมื่อตอนที่ท่านอิมามอะบูญะฮ์ฟัรมุฮัมมัด บินอะลี(อ)ได้เข้าพบกัน
ท่านอุมร์ บินอัลคุดละซีซ
เข้าได้กล่าวว่า

“โอ้อะบูญะฮ์ฟัร โปรดสั่งเสียอะไรแก่ข้าพเจ้าด้วย”

ท่านอิมาม(อ)กล่าวว่า

“ฉันขอสั่งเสียว่า ให้ท่านถือเอามุสลิมคนเล็ก ๆ เป็นลูก คนรุ่น
กลางเป็นพี่น้อง คนรุ่นอาวุโสเป็นพ่อ ดังนั้นท่านจงเมตตาต่อลูก จง
มีไมตรีจิตต่อพี่น้อง และจงทำความดีต่อบิดา (๑)

(๑) บทนำของเมาซุอะตุล-อะตะบาต อัล-มุก็อคคะชะฮฺ หน้า ๒๐๒.

(๒) คำสั่งเสียของท่านอิมามที่ ๕

ต่อท่านญาบิร บินยะซีด อัล-ญอฟี

ท่านญาบิร อัล-ญอฟีได้กล่าวว่า : ท่านมุฮัมมัด บินอะลี(อ)ได้กล่าว
กับข้าพเจ้าว่า

“โอ้ ญาบิร แท้จริงผู้ที่ความบริสุทธิ์สะอาดแห่งศาสนา
ของอัลลอฮ์ (ซ.บ.) ได้ซึมซับเข้าไปในหัวใจแล้วนั้น เขาจะไม่มีเวลายุ่ง
กับ

สิ่งอื่น ๆ ได้อีก

ญาบิรเอ๋ย โลกนี้ไม่มีอะไรเลย และไม่น่าจะเป็นอะไรได้เลย
นอกจากเป็นเพียงเสื้อผ้าให้ท่านสวมใส่ เป็นอาหารให้ท่านกลืนกิน
เป็นพาหนะให้ท่านขับขี่ หรือไม่ก็เป็นสตรีให้ท่านเชยชม

เท่านั้น

ญาบิรเอีย แท้จริงผู้ศรัทธา นั้น จะไม่มีความมั่นใจต่อโลกนี้เลยว่ามัน
จะยั่งยืนและจะไม่ประมาทต่อการมาของวันปรโลก เสียแห่งการ
ให้ร้ายที่เข้ามากะทบโศตประสาทของเขาไม่ได้ทำให้เขาหยุดยั้ง
จากการรำลึกถึงอัลลอฮ์(ซ.บ.)ได้ ความเฟริดแพรวที่มาประจักษ์กับ
สายตาของเขาก็ไม่ได้ทำให้เขามีคบอดจากรัศมีของอัลลอฮ์(ซ.บ.)
เลย ดังนั้นพวกเขาจะมีชัยชนะด้วยอาภรณ์ของผู้มีคุณธรรม

แท้จริงบรรดาผู้สำรวจคนนั้นจะมีเสบียงอันน้อยนิด เมื่อเทียบกับ
ชาวโลกทั้งหลาย แต่จะให้ความช่วยเหลือแก่ท่านมากที่สุด แม้ท่าน
จะลืม พวกเขาก็ยังระลึกถึงท่าน และถ้าท่านระลึกถึงพวกเขา

ก็จะช่วยเหลือท่าน พวกเขาพูดแต่สิ่งที่เป็นสัจธรรมของอัลลอฮ์
(ซ.บ.) และดำรงตนตามพระบัญชาของอัลลอฮ์(ซ.บ.)” (2)

(๒) ตัซกีรอตุล-เคาวาส หน้า ๑๕๑.

(๓) คำสั่งเสียของท่านอิมามที่ ๕

ต่อท่านอุมร์ บินอัลคัลอะซีซ

เมื่อครั้งที่ท่านอุมร์ บินอัลคัลอะซีซ(ร.ฎ.)ซึ่งเป็นเจ้าเมืองได้มาเยือนนครมะดีนะฮ์นั้น ผู้ป่าวประกาศได้ประกาศว่า

“คนใดที่ถูกกลั่นแกล้ง ถูกเอารัดเอาเปรียบ ขอให้มาที่นี่”

ปรากฏว่าท่านอะบูญะฮ์อัฟร(อ)ได้เข้ามา ครั้นเมื่อเจ้าเมืองได้เห็นท่าน(อ)ก็เข้ามาต้อนรับและเชิญให้ท่าน(อ)นั่งบนที่นั่งของตน

ท่านอิมาม(อ)กล่าวว่า

“อันที่จริงโลกศุนยานี้เป็นตลาดแห่งหนึ่ง ซึ่งมนุษย์ซื้อขายของที่มีคุณและของที่มีโทษ คนจำนวนไม่น้อยที่ซื้อขายของที่มีโทษต่อพวกเขาเองและพวกเขาก็ไม่เปลี่ยนแปลงอะไร จนกระทั่งความตายได้มาถึง พวกเขาจึงออกจากโลกศุนยานี้ไปในฐานะที่ถูกดำเนิน เนื่องจากไม่นำพากับสิ่งที่ให้คุณแก่พวกเขาในปรโลก

พวกเขาแบ่งสันปันส่วนสิ่งของที่รวบรวมกันมาให้แก่ผู้ที่ไม่ยกย่อง
สรรเสริญพวกเขา แล้วก็กลายเป็นพวกของผู้ที่มีได้ให้อภัยแก่พวก
เขา”

“ขอสาบานด้วยพระนามแห่งอัลลอฮ์ เราเชื่อมั่นว่า จะได้ดูกิจการ
งานเหล่านั้นที่เรากลัวว่ามันจะประสบแก่พวกเขา ดังนั้นจึงยับยั้ง
จากมัน แล้วจึงขำเกรงต่ออัลลอฮ์ (ซ.บ.) และจงทำตัวของท่านให้อยู่
ในสองประการคือ

- จงพิจารณาในสิ่งที่ท่านชอบจะให้อยู่กับตัวท่าน เมื่อท่านนำไป
มอบให้แก่อัลลอฮ์ (ซ.บ.)

แล้วพระองค์ก็มอบมันเบื้องหน้าท่าน

- และจงพิจารณาในสิ่งที่เมื่อท่านนำไปเสนอให้แก่อัลลอฮ์ (ซ.บ.)
แล้วพระองค์ก็จะฉีกมันทิ้งตามหลังท่านมา

จงอย่าปรารถนาอย่างเด็ดขาดกับของที่ไร้ค่าสำหรับคนในอดีตของ
พวกท่าน จงเปิดประตูกว้าง จงคลี่คลายม่านกำบัง จงเป็นธรรมกับผู้
ได้รับความไม่เป็นธรรม และจงปฏิเสธผู้อธรรม

(๓) อัล-มะนากิบ เล่ม ๒, หน้า ๒๕๓. บิฮารุล-อันวาร เล่ม ๑๑,
หน้า ๕๔

(๔) คำสั่งเสียของท่านอิมามที่ ๕

ต่อท่านญาบิร บินญอฬี

ท่านอิมามมุฮัมมัด บินอะลี(อ)ได้สั่งเสียแก่ท่านญาบิร บินญอฬี
(ร.ฎ.)ไว้ดังนี้

“จงพำนักพักพิงในโลกคุณยານี้ ให้เหมือนกับกับสถานที่หยุดพัก
แห่งหนึ่งที่คุณต้องเดินทางจากไป หรือสถานที่นอนหลับสักงีบ
หนึ่ง แล้วก็ตื่นขึ้นมาโดยที่ไม่มีอะไรติดตัวท่านไปเลย

อันที่จริงสิ่งที่อยู่กับผู้มีปัญญาและผู้รู้จักอัลลอฮ์(ซ.บ.)อย่างแท้จริง
มีเพียงเสมือนคลังสมบัติที่ให้ร่ำเภา ดังนั้นอันใดก็ตามที่อัลลอฮ์
มอบหมายให้ท่านดูแลรักษา เช่น ศาสนาและวิทยปัญญาของ
พระองค์นั้น ท่านก็ต้องพิทักษ์รักษาให้ดี

(๔) ฮิลยะตุล-เอาเลียฮ์ เล่ม ๓, หน้า ๑๘๗.

(๕) คำสั่งเสียของท่านอิมามที่ ๕

ต่อสหายของท่าน

ท่านอิมามอะบูญะฮ์ฟัร(อ)ได้สั่งเสียต่อสหายบางคนของท่าน(อ)ซึ่งมีใจความดังนี้

“พวกท่านมีหน้าที่ต้องสำรวมตน ต้องมีความมานะพยายาม ต้องพูดความจริง และทำหน้าที่ตามสัญญาต่อผู้ที่มอบหมายไว้แก่พวกท่าน”

ไม่ว่าจะเป็นคนดีหรือเลว เพราะถึงแม้คนนั้นจะเป็นฆาตรกรที่สังหาร ท่านอิมามอะลี บินอะบีฏอลิบ(อ) นั้นก็ยังคงต้องรักษาหน้าที่ตามสัญญาที่เขามีต่อเขาให้จงได้(๕)

(๕) อะฮฺซานุชชีอะฮ์ กอฟ ๒/๓๔.

(๖) คำสั่งเสียของท่านอิมามที่ ๕

ต่อสหายของท่าน

ท่านอิมามมุฮัมมัด อัล-บากิ(อ) ได้สั่งเสียต่อสหายบางคนของท่าน (อ)ซึ่งมีใจความดังนี้

“จงยืนหยัดในสัจธรรม และจงหลีกเลี่ยงจากสิ่งที่ไม่ให้คุณแก่ท่านจงออกห่างจากศัตรูของท่าน และจงระมัดระวังเพื่อนของท่านจากกลุ่มชนต่าง ๆ นอกจากผู้ที่ซื่อตรงด้วยความกลัวอัลลอฮ์

(ซ.บ.) จงอย่าเป็นเพื่อนกับคนชั่วและจงอย่าเอาความลับของท่านเปิดเผยแก่เขา จงปรึกษาหารือกิจการงานของท่านกับผู้ที่ยำเกรงต่ออัลลอฮ์ (ซ.บ.) (๖)

(๖) ตะฮ์ฟุล-อุกูด หน้า ๒๑๓.

(๗) คำสั่งเสียของท่านอิมามที่ ๕

ต่อคณะสหายของท่านญาบิร อันศอรี

ท่านญาบิร อันศอรี(ร.ฎ.) เล่าว่า :

พวกเราได้เข้าพบท่านอะบูญะฮ์รออีร์(อ)โดยไปกันเป็นคณะ หลังจากเสร็จพิธีการแล้วพวกเราก็อำลาจากท่าน(อ) โดยกล่าวกับท่าน(อ)ว่า

“โปรดสั่งเสียเราด้วยเถิด โอ้บุตรของท่านศาสดา (ศ)”

ท่านอิมามบากร(อ)จึงได้กล่าวว่า

“คนที่แข็งแรงในหมู่พวกท่านจะต้องช่วยเหลือคนที่อ่อนแอกว่า คนที่ร่ำรวยในหมู่พวกท่าน จะต้องเผื่อแผ่แก่คนยากจน ทุกคนจะต้องอบรมสั่งสอนเพื่อนพ้องของตนเหมือนอย่างอบรมสั่งสอนตัวเอง จงปิดบังอำพรางความลับของเรา และจงอย่าเอาภาระของประชาชนทั้งหลายมาวางลงบนความรับผิดชอบของเรา

จงพิจารณาคำสั่งของเราที่มายังพวกท่าน ครั้นหากพวกท่านเห็นว่า
มันสอดคล้องกับอัล-กุรอาน ก็จงรับเอาไว้ และถ้าหากพวกท่านเห็น
ว่ามันขัดแย้งกับอัล-กุรอานล่ะก็ จงละทิ้งมันเสีย ถ้าหากพวกท่าน
เผชิญกับปัญหาที่น่าเคลือบแคลงสงสัยก็จงได้หยุดยั้งเสียก่อนและ
ให้นำเรื่องนั้น ๆ มาเสนอแก่เรา เพื่อเราจะได้อธิบายให้กระจ่างแก่
พวกท่านตามที่ได้มีการอธิบายไว้

แล้วสำหรับเรา ครั้นหากพวกท่านทำตามคำสั่งเสียของเรา พวกท่าน
ก็จะไม่หวนกลับไปเป็นอย่างอื่น หากพวกท่านคนใดตายก่อนที่อัล-
กออิมจะมาปรากฏก็เท่ากับเขาได้เป็นชะฮีด แต่ถ้าหากได้มี

ชีวิตอยู่จนได้พบกับอัล-กออิมของเราก็จะได้ร่วมงานต่อสู้กับเขา

เขาจะได้รางวัลเท่ากับสองชะฮีด และผู้ใดที่ตายลงต่อหน้าเขา ด้วย
น้ำมือของศัตรูของเรา ก็จะได้รางวัลเท่ากับ ๒๐ ชะฮีด(๗)

(๗) บิฮารุล-อันวาร เล่ม ๑๗, หน้า ๑๖๖.

(๘) คำสั่งเสียของท่านอิมามที่ ๕

ต่อลูกหลานตระกูลฮาซิม

เมื่อครั้งที่ประชาชนในตระกูลฮาซิมได้มารวมกันที่บ้านของท่าน

อิมามมุฮัมมัด บากิร(อ)

ท่านอิมาม(อ)กล่าวว่า

“จงยำเกรงต่ออัลลอฮ์ (ซ.บ.) เกิด ชีอะฮ์ของอาลิมุฮัมมัด จงเป็น
แกนกลางในการให้พวก ‘ฆอลี’ (มีแนวความเชื่อเกี่ยวกับท่าน
อิมามอะลีแบบสุดโต่งไม่ถูกต้อง) คืบคลานมาหาและให้พวก ‘ตาลี
(ล้าหลัง) ได้เข้ามาติดตามพวกท่าน”

เขาเหล่านั้นถามว่า

“พวก ‘ฆอลี’ หมายถึงใคร?”

ท่าน(อ)ตอบว่า

“ก็คือพวกที่พูดในเรื่องของเราอย่างชนิดที่เราเองไม่เคยกล่าวไว้
อย่างนั้นเกี่ยวกับตัวของพวกเรา”

แล้วพวกเขาได้ถามอีกว่า

“แล้วพวก ‘ตาลี’ หมายถึงใคร?”

ท่านอิมาม(อ)ตอบว่า

“หมายถึงผู้เรียกร้องแต่สิ่งที่ดีงาม และได้รับความดีงามเพิ่มพูน
ยิ่งขึ้น ”

“ขอสาบานด้วยพระนามแห่งอัลลอฮ์ว่า ระหว่างเรากับอัลลอฮ์
(ช.บ.) นั้น ไม่มีลักษณะความเป็นเครือญาติสนิทใด ๆ และสำหรับ
พวกเรากับอัลลอฮ์ (ช.บ.) นั้น ไม่มีอะไรเป็นข้อขัดแย้ง และเรามีได้
ใกล้ชิดต่อพระองค์เพราะสิ่งอื่นใด นอกจากโดยการปฏิบัติตาม
คัมภีร์ถ้าคนใดในหมู่พวกท่าน

เป็นคนเชื่อฟังอัลลอฮ์(ช.บ.) ทำงานไปด้วยความเชื่อฟังอัลลอฮ์
(ช.บ.) ความรักต่อพวกเราอะสุลุลบัยตุ(อ)ก็ยังประโยชน์ต่อพวกเขา
แต่ถ้าคนใดในหมู่พวกท่านทรยศต่ออัลลอฮ์(ช.บ.) กระทำการทำงาน
ไปด้วยการละเมิดต่อพระองค์ ความรักต่อพวกเราก็ไร้ประโยชน์ต่อ
พวกเขา ”

“และเขาจะถูกลงโทษไม่ได้รับการยกเว้น”

ท่านอิมาม(อ)กล่าวประโยคดังกล่าว ๓ ครั้ง(๘)

(๘) อ่างเล่มเดิม หน้าเดิม

(๘) คำสั่งเสียของท่านอิมามที่ ๕

ต่อบุตรของท่านคนหนึ่ง

ท่านอิมามมุฮัมมัด อัล-บากิร(อ) ได้สั่งเสียแก่บุตรชายของท่านคนหนึ่ง ซึ่งมีใจความดังนี้

“โอ้ ลูกเอ๋ย เมื่ออัลลอฮ์ (ซ.บ.) ประทานความโปรดปรานอันใดมายังเจ้า ก็จงกล่าวเถิดว่า

‘อัลฮัมดุลิลลาฮ์’ และถ้าพระองค์ทรงบันดาลให้เจ้าต้อง
โศกเศร้าสลดในงานอันใดก็ตาม เจ้าก็จงกล่าวว่า

‘ลาเฮาละ วะลาอู วะตะอิลลา บิลลาฮ์’

และถ้าหากกรีซก็(ปัจจัยยังชีพ)เชื่อนแซที่จะมายังเจ้า ก็จงกล่าวว่า
'อัสตันฟิรุลลอฮ์' เกิด (๕)

(๕) อ้างเล่มเดิม หน้า ๑๖๘.

(๑๐) คำสั่งเสียของท่านอิมามที่ ๕

ต่อชีอะฮ์ของท่าน

ท่านอิมามมุฮัมมัด อัล-บากิร(อ)ได้มีคำสั่งเสียต่อชีอะฮ์ของท่าน(อ)
โดยเน้นหนักในเรื่องการศึกษา

“พวกท่านจงศึกษาหาความรู้ เพราะถ้าหากท่านได้สอนวิชาที่
เท่ากับได้ความดี ถ้าท่านศึกษาวิชาการก็เท่ากับทำการอิบาดะฮ์

ถ้าท่านทบทวนวิชาการก็เท่ากับการ ‘ตัจบิฮ์’

ถ้าท่านวิเคราะห์ปัญหาทางวาการก็เท่ากับคืนรนต่อสู (ญิฮาด)

ถ้าท่านได้อบรมสั่งสอนเท่ากับท่านได้บริจาคทาน

และถ้าท่านให้วิชาการแก่พรรคพวกก็เท่ากับได้เครือญาติ ความรู้คือ
ผลไม้แห่งสวนสวรรค์ ความรู้เป็นเครื่องให้ความอบอุ่นในยามที่อยู่อ
โดดเดี่ยว เป็นเพื่อนในยามที่ตกเป็นคนแปลกหน้า เป็นมิตรในยาม
อยู่ลำพัง เป็นสิ่งนำทางในยามมืด เป็นผู้ช่วยในยามเดือดร้อน

เป็นอาวุธในยามอยู่กับศัตรู อัลลอฮ์(ซ.บ.)ทรงยกฐานะของคนพวก
หนึ่งให้สูงส่งด้วยวิชาความรู้

แล้วทรงบันดาลให้พวกเขาอยู่กับความดีในฐานะผู้นำ และสำหรับ
มวลมนุษย์นั้นมีอิมามที่นำทางให้

โดยการกระทำและให้บทเรียนด้วยแนวทางสร้างสรรค์ของพวกเขา
ท่าน ทุกสิ่งทุกอย่างทั้งของเปียกและของแห้งต่างอวยพรให้พวก
ท่านทั้งหมดผู้ปลานในทะเล ทั้งหมดผู้สืบทอดในป่า(๑๐)

(๑๐) อ่างเล่มเดิม

สุภษิตของ

อิมามมุฮัมมัดบากิร(อ)

ในช่วงเวลาที่ข้าพเจ้าบันทึกสุภษิตต่าง ๆ ของท่านอิมาม

มุฮัมมัดอัล-บากิร(อ)เสนอแก่ท่านผู้อ่านอยู่

ข้าพเจ้ามีความคิดที่ว่า จะนำเอามาศึกษาในเชิงวิเคราะห์ คิดพิจารณา
ศึกษาอย่างเจาะลึก

แล้วนำมาปฏิบัติอย่างเคร่งครัดกับวิชาการความรู้ที่สรุปมาได้ และ
ถ้าหากได้ทำอย่างนี้แล้ว

เราสามารถที่จะเข้าถึงเป้าหมายอันสูงส่งที่ท่านอิมาม(อ)ปรารถนา
จากการกล่าวถ้อยคำเหล่านี้เอาไว้แน่นอน

เราจะขอกล่าวถึงสุภษิตของท่านอิมามบากิร(อ)เพียงบางส่วนดังนี้

สุภาษิตที่ ๑

ไม่ว่าจะเป็นหยาดหนึ่งของน้ำตาของใครก็ตามที่ไหลออกมา

อัลลอฮ์(ช.บ.)จะทรงหวงห้ามใบหน้าของผู้เป็นเจ้าของน้ำตานี้
ให้ต้องไพนรก

ดังนั้นถ้าหากน้ำตานี้ไหลลงมาอาบแก้มใบหน้านั้นจะไม่เปื้อนด้วย
ละอองฝุ่นใด ๆ และจะไม่ต่ำต้อยในวันกิยามะฮฺเลย ไม่ว่าจะเป็นสิ่ง
ใดก็ดีย่อมมีรางวัลตอบแทนทั้งสิ้น เพียงแต่ว่าหยาดน้ำตาที่ไหลลง
มานั้น อัลลอฮ์(ช.บ.)ทรงให้มันปิดกั้นทะเลแห่งความบาปได้ หาก
ว่าคนที่ร้องไห้เพราะเสียใจกับประชาชาติอิสลาม แน่นอนอัลลอฮ์
(ช.บ.)จะทรงหวงห้ามประชาชาตินี้มิให้ตกนรก

สุภาษิตที่ 2

ไม่มีบิดาจะอุปประเทพาใดในทัศนะของอัลลอฮ์(ซ.บ.)จะประเสริฐกว่า
การระวังรักษาท้องให้บริสุทธิ์(จากการกินของฮะรอม)

หรืออวัยวะเพศให้บริสุทธิ์จากการล่วงประเวณี และไม่มีอะไร

ที่อัลลอฮ์(ซ.บ.) ทรงรักยิ่งกว่าการที่พระองค์ถูกวิงวอนขอ จะไม่มี
สิ่งใดปลดปล่อยภารกิจให้เสร็จลุล่วงได้นอกจากคุณาฮ์

ความดีที่ส่งผลตอบแทนได้อย่างรวดเร็วที่สุดคือ การเผยแผ่
คุณธรรมและความยุติธรรม

ความชั่วที่ส่งผลตอบแทนได้รวดเร็วที่สุดคือการละเมิด

ศาสนบัญญัติ จะถือว่าคน ๆ หนึ่งบกพร่องอย่างถึงที่สุดแล้ว

ถ้าหากมองเห็นแต่สิ่งที่มาจากคนอื่น

แต่มองไม่เห็นสิ่งที่มาจากตัวของเขาเอง โดยสั่งสอนคนอื่นในสิ่งที่
ตนเองไม่สามารถกระทำให้เป็นไปได้ และการที่ดำเนินมวลสมาชิก
ของตนในสิ่งที่ไม่เหมาะสมไม่ควร(๑)

(๑) ศัซกีเราะตุล-เคาวาส หน้า ๑๕๑.

สุภาษิตที่ ๓

ความประเสริฐ ๓ อย่างสำหรับโลกนี้และในปรโลกมีดังนี้คือ

- ๑- ท่านจะต้องอภัยให้แก่คนที่มีความอธรรมต่อท่าน
- ๒- ท่านจะต้องติดต่อสัมพันธ์กับผู้ที่ตัดขาดจากท่าน
- ๓- ท่านจะต้องอ่อนโยน ถ้าหากการกระทำที่โง่เขลาถูกกระทำขึ้น
แก่ท่าน

สุภาษิตที่ ๔

คนใดที่พูดความจริง ถือว่างานของผู้นั้นสะอาด

คนใดที่มีเจตนาดีงาม รัชดีของเขาจะเพิ่มพูน

คนใดที่ทำความดีต่อสมาชิกของตน ย่อมมีอายุยืนยาว

สุภาษิตที่ ๕

งานที่ยากยิ่ง ๓ ประการ ได้แก่

- (1) การให้ความเท่าเทียมกันในด้านทรัพย์สินเงินทองในหมู่พี่น้อง
- (2) การให้ความเป็นกลางระหว่างคนอื่นกับตัวเอง
- (3) การรำลึกถึงอัลลอฮ์ (ซ.บ.) ในทุก ๆ โอกาส

สุภาษิตที่ ๖

คนที่ขาดทุนที่สุดในวันปรโลก ได้แก่ คนที่ครองตนอยู่ในความ
ยุติธรรม แต่แล้วได้กระทำขัดแย้งกับสิ่งนั้นกับบุคคลอื่น(2)

- (๒) อะอฺยานุช-ชีอะฮฺ ๔ กอฟ ๒/๓๑-๓๔.

สุภาษิตที่ ๗

ไม่มีการนำสิ่งหนึ่งมาประกอบกับสิ่งหนึ่งได้ดีงามยิ่งกว่า ความ
อ่อนโยนประกอบด้วยความรู้

สุภาษิตที่ ๘

ผู้รู้ที่ยังประโยชน์ด้วยการกระทำของเขา ย่อมประเสริฐกว่าผู้ที่หมั่น
ทำอิบาดะฮ์ ๑, ๐๐๐ คน

สุภาษิตที่ ๙

จีอะฮ์ของเรานั้น คือ ผู้ที่เชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งของอัลลอฮ์
(ซ.บ.)

สุภาษิตที่ ๑๐

ท่านพึงระวังไว้ซึ่งการพิพาท เพราะมันจะทำให้เกิดความเสียหาย
และจะปลุกฝังความห่อกลวง

สุภาษิตที่ ๑๑

- ผู้ใดที่มอบจริยธรรมที่ดี และมอบความเป็นมิตรให้ เท่ากับได้มอบ
ความดีและความสุขให้เขาจะมีความเป็นอยู่ที่ดีทั้งในโลกนี้และ
ปรโลก
- ผู้ใดที่ยับยั้งซึ่งจริยธรรมที่ดี และความเป็นมิตรก็จะกลายเป็น
หนทางไปสู่ความชั่วร้ายทุกประการ นอกจากผู้ที่อัลลอฮ์ (ซ.บ.)
ทรงคุ้มครองเท่านั้น (๓)

(๓) กัซฟูล-มุหมมะฮฺ หน้า ๒๑๕-๒๑๖.

สุภาษิตที่ ๑๒

ถ้าความหยิ่งทรนงเข้าสู่จิตใจของคนใด สติปัญญาก็จะลดน้อยถอย
ลงไปตามปริมาณนั้น

สุภาษิตที่ ๑๓

จะรู้ซึ่งถึงความรักในจิตใจของพี่น้องที่มีต่อท่านได้โดยสิ่งที่มีอยู่ใน
จิตใจของท่าน(๔)

(๔) นรุท-อับซอร์ หน้า ๒๐๕.

สุภาษิตที่ ๑๔

ความมั่งคั่งและเกียรติยศจะวนเวียนอยู่ในจิตใจของผู้ศรัทธา ครั้นถ้า
มันเข้าไปถึงที่ที่มีการตะวักถล(มอบหมายทุกการงานยังอัลลอฮ์)
แล้วมันก็จะพำนักอยู่ที่นั่นตลอดไป

สุภาษิตที่ ๑๕

สายฟ้าแลบจะสัมผัสกับคนทุกประเภท ทั้งผู้ศรัทธาและไม่ศรัทธา
แต่มันจะไม่สัมผัสกับคนที่มีการชกรุลลอฮ์(รำลึกถึงอัลลอฮ์)

สุภาษิตที่ ๑๖

ทุกอย่างจะมีตัวทำลาย ตัวทำลายความรู้คือการหลงลืม

สุภาษิตที่ ๑๗

การตายของผู้รู้จะเป็นที่ชื่นชอบของ ‘อิบลิส’ ยิ่งกว่า การตายของ
ผู้เพียร การเคาะพริกดี ๗๐ คน (๕)

(๕) ฮิลยะตุล-เอาลียาฮ์ เล่ม ๓, หน้า ๑๘๑-๑๘๘.

สุภาษิตที่ ๑๘

ไม่มีสิ่งใดที่สามารถจูงใจพี่น้องได้อยู่กับท่านได้ เท่ากับการทำความ
ดีต่อพวกเขา(๖)

(๖) อัล-มุซัรเราะฮุรรอวีย์ หน้า ๓๓.

สุภาษิตที่ ๑๙

ความบริสุทธิ์เหนือความบริสุทธิ์ทุกประการ คือ ความเข้าใจใน
เรื่องของศาสนา ความอดทน และการรู้จักประมาณในการครองชีพ

สุภาษิตที่ ๒๐

ในการกำหนดทุกประการของอัลลอฮ์(ช.บ.)นั้นย่อมให้คุณแก่ผู้
ศรัทธา

สุภาษิตที่ ๒

ผู้ที่อัลลอฮ์(ซ.บ.)ไม่ทรงบันดาลให้ตัวเองสอนตัวเองนั้น การสั่งสอนของคนทั้งหลายจะไม่อำนวยผลใด ๆ ต่อเขาเลย

สุภาษิตที่ ๒๒

การงานใด ๆ ย่อมไม่ถูกยอมรับ นอกจากจะต้องมีความรู้ และความรู้จะมีไม่ได้ นอกจากด้วยการทำงาน ใครจะมีความรู้ก็ย่อมแสดงออกมาที่ผลงาน ส่วนคนที่ไม่มีความรู้ก็จะไม่มีงานใด ๆ แสดงออกมา

สุภาษิตที่ ๒๓

นอกจากคนที่มีศรัทธาต่ออัลลอฮ์(ซ.บ.)และเชื่อฟังต่อพระองค์แล้ว ไม่ถือว่าเป็นชีอะฮ์ของเรา และไม่ถือว่าพวกเขาจะมีความรู้ นอกจากด้วยการถ่อมตน ตำรวมตน รักษาสัญญา รำลึกถึงอัลลอฮ์ (ซ.บ.) มาก ๆ ถือศีลอด นมาซ อุดทน ทำความดีต่อพ่อแม่ ผูกพันกับเพื่อนบ้าน ทั้งคนยากจน คนขัดสน คนมีหนี้สินล้นพ้นตัว และเด็กกำพร้า พுகความจริง อ่านอัล-กุรอาน รักษาถิ่นของตนมิให้รังควานเพื่อนมนุษย์ นอกจากทำความดี และเป็นพี่น้องที่ให้ความอบอุ่นต่อเขาในสิ่งต่างๆ

สุภาษิตที่ ๒๔

การติดต่อสัมพันธ์กับญาติมิตรนั้น เป็นการชักฟอกการทำงาน ทำให้ทรัพย์สินเจริญงอกงาม

สกัดกั้นเภทภัยต่าง ๆ ทำให้การถูกสอบสวนเป็นไปอย่างสะดวก(ในวันกิยามะฮ์) และทำให้มีความอบอุ่นเมื่อถึงวาระสุดท้าย

สุภาษิตที่ ๒๕

ความเกียจคร้านจะทำลายทั้งศาสนาและโลกดุนยา

สุภาษิตที่ ๒๖

อันที่จริงหีอะฮุของอะลีนั่น หมายถึงแต่เพียงผู้ที่ทุ่มเทความรักให้แก่
พวกเรา มีความชอบต่อการจงรักภักดีต่อเรา แบบภาระในการถือกุศ
ศาสนา แม้เขาจะ โกรธเขาก็จะไม่อธรรม แม้เขาจะยินดี

เขาก็จะไม่ฟุ่มเฟือย คนที่อยู่ใกล้ชิดกับเขาก็จะได้รับความจำเริญ คน
ที่ร่วมงานกับเขาก็จะได้รับความปลอดภัย(7)

(๓) ตะฮัฟฟูล-อุกูล หน้า ๒๑๕.

สุภาษิตที่ ๒๗

คนหยิ่งทะนงตนนั้น อัลลอฮ์(ซ.บ.)จะทรงถอดถอนอาภรณ์ของเขา
ออก

สุภาษิตที่ ๒๘

การชนะด้วยความดีนั้นถือเป็นเกียรติยศ แต่การเอาชนะด้วยความชั่ว
นั้นถือเป็นที่น่ารังเกียจ

สุภาษิตที่ ๒๙

ผู้ได้รับความอธรรมนั้นจะเอาศาสนาของผู้อธรรมมาได้มากกว่าที่ผู้
อธรรมจะเอาโลกคุณยาไปจากผู้ได้รับความไม่เป็นธรรม

สุภาษิตที่ ๓๐

เมื่ออัลลอฮ์(ซ.บ.)ทรงประจักษ์ในเจตนาดีของคนใดคนหนึ่ง
พระองค์ก็จะทรงประทานการปกป้องคุ้มครองให้แก่เขา

สุภาษิตที่ ๓๑

คนใดที่ทำงานด้วยความรู้ที่เขามี อัลลอฮ์(ซ.บ.)จะทรงสอนให้เขา
ในสิ่งที่เขาไม่รู้(8)

(๘) บิฮารุล-อันวาร เล่ม ๑๓, หน้า ๑๖๘.

สุภาษิตที่ ๓๒

ผู้ศรัทธานั้นหมายถึงเพียงคนที่ ถ้าหากมีความพอใจในสิ่งใด ๆ
ความพอใจนั้น ๆ ของเขา ก็มิได้นำเขาให้เข้าไปอยู่ในความบาปและ
ความผิดพลาด ถ้าเขาโกรธ ความโกรธของเขาก็มิได้นำเขาให้
ออกไปจากการพูดความจริง ผู้ศรัทธานั้น เมื่อมีความสามารถใด ๆ
ความสามารถนั้น ๆ ของเขาก็จะไม่นำเขาออกไปสู่ความเสียหาย
และไปสู่สิ่งที่เขาไม่มีสิทธิ

สุภาษิตที่ ๓๓

คนที่ขาดทุนอย่างยับเยินมี ๓ ประเภท ได้แก่ คนที่หลงคิดว่า ตนเอง
มีผลงานมากพอแล้ว

คนที่หลงลืมความบาปของตัวเอง และคนที่ชอบแต่ความเห็นของ
ตน

สุภาษิตที่ ๓๔

ความอธรรมมี ๓ ประเภท ได้แก่

1. ความอธรรมที่อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ทรงให้อภัย
2. ความอธรรมที่อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ไม่ทรงให้อภัย และ
3. ความอธรรมที่อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ไม่ทรงให้โอกาส

สำหรับความอธรรมที่อัลลอฮ์(ซ.บ.)ไม่ทรงให้อภัยนั้นคือ การตั้ง
ภาคีต่ออัลลอฮ์(ซ.บ.)

ส่วนความธรรมที่พระองค์ทรงให้อภัยนั้นคือ ความผิดพลาดของ
มนุษย์ที่มีขึ้นระหว่างเขากับพระองค์

ส่วนความธรรมที่พระองค์ไม่ทรงให้ออกาสคือ หนี้สินที่มีต่อกัน
ในระหว่างปวงบ่าว(9)

(๙) อัล-กีศ็อด หน้า ๑๐๕, ๑๑๒.

สุภาษิตที่ ๓๕

คนเลวที่สุด ได้แก่ คนที่มีสองหน้าสองลิ้น คือ จะเผื่อแผ่กับพี่น้อง
ของตนตามทศนะของอัลลอฮ์(ซ.บ.)ในยามเปิดเผย จะโกงกินพี่น้อง
ของตนในยามลับ ถ้าหากพี่น้องของเขาถูกหยิบยื่น

เขาจะริษยา และถ้าพี่น้องของเขาถูกทดสอบ เขาก็จะยิ่งลิดรอน

สุภาษิตที่ ๓๖

การทำความดีและบริจาคทาน จะสกัดกั้นความยากจนและช่วยให้
อายุยืน อีกทั้งจะช่วยปกป้องคนบาปที่ตายไปแล้วถึง ๗๐ คน

สุภาษิตที่ ๓๗

สามประการที่ยากยิ่งสำหรับปวงบ่าวที่จะทำได้นั้นคือ ให้ความเป็น
ธรรมต่อผู้ศรัทธายิ่งกว่าตนเอง ให้ความเสมอภาคแก่พี่น้องของตน
รำลึกถึงอัลลอฮ์(ซ.บ.)ในทุกโอกาส หมายถึงจะต้องระลึกถึง
พระองค์ในยามละเมิดบทบัญญัติด้วยความเป็นทุกข์กับสิ่งนั้น ๆ
โดยเปลี่ยนมาเป็นการรำลึกถึงอัลลอฮ์(ซ.บ.)แทนที่จะทำการละเมิด
ในสิ่งนั้น

ดังพระดำรัสของพระองค์ที่ว่า :

“แท้จริงบรรดาผู้ที่สำรวมคนนั้น ถ้ามีกลุ่มหนึ่งของมารร้ายมา
สัมผัสกับเขา เขาก็จะรำลึกถึงอัลลอฮ์ เมื่อนั้นเขาก็จะเห็นอย่าง
ชัดเจน” (อัล-อะอฺรอฟ: ๒๐๑) (๑๐)

(๑๐) อัล-ศิซ้อล หน้า ๓๘, ๔๘, ๑๓๑.

สุภาษิตที่ ๓๘

แท้จริงถ้าหากคนใดคนหนึ่งทำบาป ความบาปนั้นก็จะทำลายริซกี
ของเขา(๑๑)

(๑๑) อุศูลุล-กาฟี หน้า ๔๔๐.

สุภาษิตที่ ๓๕

คนที่น่าตำหนิที่สุด คือคนที่รู้ในข้อตำหนิของคนอื่น แต่มองไม่เห็น
ความบกพร่องอันมาจากตัวเขาเอง หรือคนที่ตำหนิคนอื่นในกรณี
ความผิดเดียวกับที่เขาเองก็ทำอยู่ ซึ่งเขายังไม่สามารถเปลี่ยนแปลง
ได้ หรือกล่าวร้ายต่อสมาชิกของตนในสิ่งที่เขาเองก็ยังไม่เห็น

สุภาษิตที่ ๔๐

ไม่มีเภทภัยใดจะมาประสบกับคนใดคนหนึ่ง นอกจากโดยบาปที่เขา
ได้กระทำไป ส่วนที่อัลลอฮ์(ซ.บ.)ยกให้แล้วนั้นมีมาก(๑๒)

(๑๒) ราชอาณาจักร-ชีอะฮ์ เล่ม ๑๑, หน้า ๒๓๐ และ ๒๓๘.

สุภาษิตที่ ๔๑

ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์ นี่คือการสาบาน ถ้าคนใดเปิด
ประตูการแก้ตนเอง เขาก็จะมีได้รับอะไรนอกจากอัลลอฮ์(ซ.บ.)จะ
ทรงเปิดประตูแห่งความยากจนแก่เขา(๑๓)
(๑๓) บิฮารุล-อันวาร เล่ม ๕๖, หน้า ๑๕๘.

วินิจฉัยของอิมามบากร(อ)

ว่าด้วยเรื่องดวงอาทิตย์และดวงจันทร์

บรรดาอิมามของเรานั้นมีความรู้ล้ำยุคล้ำสมัย และยังให้
คุณประโยชน์แก่นุชนรุ่นหลังในการศึกษา

พวกท่าน(อ)มีความเชี่ยวชาญเป็นพิเศษในแขนงวิชาการ ความรู้และ
ศิลปวิทยาเป็นที่เชิดชูยกย่องจากบรรดาสานุศิษย์ ด้วยถ้อยคำต่าง ๆ
ในฐานะที่เป็นผู้ปูพื้นฐานทางวิชาการสมัยใหม่

สิ่งที่ยืนยันเรื่องนี้ก็คือ การทดสอบและการเรียนรู้ของบรรดา
นักปราชญ์ในสาขาวิชาการต่าง ๆ

ขอสาบานด้วยพระนามอัลลอฮ์ ถ้าหากนักปราชญ์และนักค้นคว้า
เหล่านั้น ได้ศึกษาถึงถ้อยคำเหล่านี้ที่มาจากบรรดาอิมาม(อ)ที่เคยมีมา
ก่อนถึง ๑๓ ศตวรรษ ในยุคสมัยที่เต็มไปด้วยเครื่องมือต่าง ๆ อย่างนี้
แน่นอนที่สุด พวกเขาจะเป็นคนที่ศรัทธาต่อบรรดาอิมามอย่าง
รวดเร็วที่สุด และจะเป็นผู้ที่รักบรรดาอิมามมากกว่ามนุษย์ทั้งมวล
ในขณะที่นักปราชญ์ตะวันตกเคยกล่าวไว้ว่า

“ศาสนาอิสลามถูกสกัดกั้นโดยชาวมุสลิม”

บรรดาอิมามก็ถูกสกัดกั้นโดยบรรดาชีอะฮ์ที่มีได้เผยแผ่วิชาความรู้
ของท่าน และมีให้โอกาสแก่ชาวโลกในการมองเห็นภาพที่แท้จริง
ของพวกเขา(อ)

ในบทนี้ ข้าพเจ้าจะนำคำสอนของท่านอิมามมุฮัมมัด บากิร(อ)ที่
นักปราชญ์ผู้ทรงเกียรติ คือ

ท่านมุฮัมมัด อิบнулชะฮัน อัศ-ศิฟาร(เสียชีวิต ฮ.ศ.๒๕๐)ได้กล่าวไว้
และท่านซัยยิดอาซิม อัล-บะฮฺรอนี (เสียชีวิต ฮ.ศ.๑๑๐๓) ได้นำมา
กล่าวไว้ในตัฟซีระอัล-บุรฮานของท่าน ดังมีใจความว่า :

ท่านญาบิร บินยะซีดได้รายงานจากท่านอะบูญะอฺฟัร(อ)ความว่า :
ท่านอิมาม(อ)ได้กล่าวว่า

“ยังมีดวงอาทิตย์อื่นนอกเหนือจากดวงอาทิตย์ที่พวกท่านเห็นอยู่
นี้อีก ๔๐ ดวง ระยะทางระหว่างดวงอาทิตย์เหล่านั้นแต่ละดวงคือ
 ๔๐ ปี ในที่แห่งนั้นมีสิ่งถูกสร้างเป็นจำนวนมาก

พวกเขาไม่รับรู้ว่า อัลลอฮ์(ซ.บ.)ได้ทรงสร้างท่านนบีอาดัมหรือไม่
และแท้จริงยังมีดวงจันทร์อื่น

นอกเหนือจากดวงจันทร์ดวงนี้ของท่าน ยังมีอีก ๔๐ ช่วงเวลา
ระหว่างห้วงเวลาหนึ่งกับห้วงเวลาหนึ่งเป็นระยะทางไกลถึง ๔๐ ปี
ซึ่งในแต่ละห้วงเวลานั้น มีสิ่งที่ถูกสร้างมากมาย

เขาเหล่านั้นมิได้รู้เลยว่าอัลลอฮ์(ซ.บ.)ได้ทรงสร้างท่านนบีอาดัม
หรือไม่ อย่างไร เขาเหล่านั้นถูกคลบบันดาลให้รู้เยี่ยงฝูงผึ้งทั้งหลาย
” (๑)

(๑) บะศอฮิดด-คะร็อญฏาต อัล-บุรฮาน ฟิ ตัฟซีริล-กุรอาน เล่ม ๑,
หน้า ๔ {จำนวนตัวเลข ณ ที่นี้

ท่านชัยยิตฮิบบะตุลดิน ชะฮ์ริชตานี(ร.ฮ.)กล่าวไว้หลังจากได้บันทึก
ข้อความเหล่านี้และข้อความอื่น ๆ ในทำนองเดียวกันว่า :

“ผลสรุปนั้นก็คือ นักปราชญ์ในสมัยก่อนยืนยันเป็นที่แน่นอนว่า
ไม่มีใครเสนอความคิดเกี่ยวกับเรื่องการมีดวงอาทิตย์หลายดวง และ
ไม่ยอมรับทัศนะที่มีความเห็นว่ามีดวงอาทิตย์มากมาย

จนกระทั่งมาถึงยุคหลัง ๆ นี้เอง เมื่อเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์
สมัยใหม่ได้เจริญก้าวหน้าอย่างครบครัน

บรรดานักปราชญ์จึงมีความเห็นว่ายังมีดวงอาทิตย์อีกมากมาย
เนื่องจากสามารถค้นคว้าได้โดยวิธีการสมัยใหม่ ๆ

เช่น เครื่องมือที่นำมาใช้ในเรื่องแสงและกล้องจุลทรรศน์ต่าง ๆ
ยิ่งกว่านั้น

พวกเขายังสามารถรับรู้ถึงระดับชั้นต่าง ๆ ของแสงที่มีอยู่ และรวม
ไปถึงหมู่ดาวฤกษ์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ในนั้น อีกทั้งรากเหง้าพื้นฐานอันเป็น
บ่อเกิดของแสง และนักปราชญ์เหล่านั้นยังได้เปรียบเทียบความ

ห่างไกลและขนาดต่าง ๆ ของมันอีกด้วย ผลสรุปก็คือว่า

พวกนักปราชญ์เหล่านั้นมีทัศนะที่บ่งชี้ให้เห็นว่ามีดาวฤกษ์ต่าง ๆ อยู่
อีก ซึ่งนั่นก็คือดวงอาทิตย์อีกหลายดวง ซึ่งมีแสงสว่างในตัวเอง

มีความร้อนด้วยตัวของมันเอง กำลังโคจรอยู่ในห้วงอวกาศอันกว้าง
ใหญ่ไพศาลโดยที่เราไม่สามารถกำหนดขอบเขตความกว้างไกลที่
มากมายเช่นนั้นได้เลย และดวงอาทิตย์เหล่านั้นไม่มีส่วนสัมพันธ์

ใด ๆ กับโลกของเรา อีกทั้งไม่มีความสัมพันธ์ใด ๆ กับระบบโคจร
ของดวงอาทิตย์ดวงนี้ กล่าวคือ

แต่ละดวงก็มีระบบโคจรเป็นของตัวเองโดยเฉพาะ และมีโลกเป็น
บริวารของตัวเองโดยเฉพาะอันประกอบด้วยดินแดนต่าง ๆ และ
มีดวงจันทร์หลายดวงโคจรหมุนเวียนอยู่ แสดงถึงการมีจำนวนมาก
—ผู้เรียบเรียง}

รอบ ๆ ในระบบของมัน เช่นเดียวกับดวงอาทิตย์ที่เป็นศูนย์กลาง
ระบบการโคจรในระบบจักรวาลของเรา ทศนะเหล่านี้นับวันจะยิ่ง
แพร่หลายและถูกยอมรับมากยิ่งขึ้น จนกระทั่งในปัจจุบันนี้ได้เป็น
ที่ยอมรับกันอย่างเป็นทางการแล้ว

ดวงอาทิตย์มีจำนวนหลายดวง”

สำหรับบทบัญญัติในศาสนาอิสลามนั้นได้เสนอแนวความคิดใน
เรื่องนี้ล่วงหน้าบรรดานักปราชญ์ในสมัยหลังนานมากกว่า

๑,๐๐๐ ปีแล้ว

กล่าวคือ ได้มีการแถลงไว้อย่างชัดเจนในตำราหลายเล่มว่า

มีดวงอาทิตย์และดวงจันทร์อยู่ในจักรวาลจำนวนมากมายหลายดวง

บ้างก็เป็นการแถลงอย่างผิวเผิน บ้างก็เป็นการแถลงอย่างยืนยัน

ท่านชัชยิด อิบบะตุคติน ชะฮฺริชตานี(ร.ฮ.) ได้กล่าวในลักษณะที่
เกี่ยวข้องกับระบบการโคจรที่ถูกกำกับไว้ในห้วงเวลาว่า :

ศาสตราจารย์สองท่านได้แก่ ‘เฮอร์ชิว’ ผู้เชี่ยวชาญในวิชาดาราศาสตร์ ‘เออร์โนซาและอารอโก’ ตลอดจนนักปราชญ์อีกคนหนึ่ง ซึ่งเป็นชนรุ่นหลัง นักปราชญ์สองท่านแรกนี้ได้ให้ทัศนะว่า ระบบการโคจรของสากลจักรวาลนั้นเป็นไปด้วยการถูกกำกับไว้ และเป็นการนำพาสรรพสิ่งทั้งมวล แม้กระทั่งดวงจันทร์และดวงอาทิตย์ซึ่งมีจำนวนมากมายหลายดวง ผลสรุปก็คือว่า สรรพสิ่ง

ทั้งหลายเหล่านั้นล้วนเป็นสิ่งที่อัลลอฮ์(ซ.บ.)ทรงสร้างไว้ทั้งสิ้น ตามสภาพการณ์ที่ได้จัดเตรียมไว้ให้เป็นถิ่นฐานของมัน เช่น สัตว์ชนิดต่าง ๆ จำพวก ‘งู’ ที่มีการใช้ชีวิตอยู่ในไฟ

ท่านได้กล่าวว่า นักปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่ในสมัยหลังจำนวนหนึ่งได้ให้
ทัศนะถึงเรื่องการเมืองของสัตว์ โดยเฉพาะในดวงจันทร์ เช่น ท่าน
เฮิร์ก ท่านเฮอร์ซลิต ท่านดูกา ท่านกาซิเน่ และท่านอาราโกที่ได้ให้
ทัศนะเกี่ยวกับดวงดาวต่าง ๆ และยังมีนักปราชญ์อีกจำนวนหนึ่ง
ได้ให้คำยืนยันและเสนอหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ ซึ่งบางทีเรา
อาจจะนำมากล่าวถึงเมื่อตอนที่อธิบายถึงเรื่องราวเกี่ยวกับดวงจันทร์
(๒)

(๒) โปรดพิจารณาคู่มือหนังสือ อัล-ฮัยอะตุ วัล-อิสลาม หน้า ๒๒๖,
๒๒๘, ๒๓๒ และข้อความที่อธิบายประกอบในหนังสือนี้ นั่นคือห
มยที่ ๘ หน้า ๒๖๔ ที่กล่าวไว้ว่า ฟลามเมอูน มีความเชื่อมั่นว่า สิ่ง
ที่มีชีวิตมีอยู่ในดวงจันทร์

ท่านชะอริชตานี(ร.ฮ.)ได้กล่าวไว้ในบทสรุปของคำอธิบายในเรื่องนี้ไว้ว่า :

“พี่น้องที่รักทั้งหลาย นี่คือความเป็นไปของโลกที่ได้แสดงออกมาอย่างเปิดเผยและเห็นได้ชัด โดยวิวัฒนาการในหลาย ๆ ยุค หลาย ๆ สมัย จนกระทั่งได้มีทฤษฎีและมีอุปกรณ์เครื่องมือ

เครื่องมือที่เจริญก้าวหน้า ปรากฏออกมาบ่งชี้ถึงข้อสรุปของแนวความคิดใหม่ ๆ อันนี้

และได้ทำให้ชาวตะวันตกมีความรู้สึกรู้สึกุมิใจที่สามารถเปิดเผยเรื่องราวเหล่านี้ได้และได้ทำให้บรรดาชาวตะวันออกมีความรู้สึกรู้สึกุมิใจที่สามารถนำเรื่องนี้มาตีแผ่นได้ แต่ได้โปรดพิจารณาต่อบรรดาทฤษฎีของศาสตามุฮัมมัด(ศ)ด้วยเถิดว่า เป็นไปได้อย่างไรที่ท่านสามารถกล่าวถึงเรื่องราวเช่นนี้ไว้

ได้ในสมัยโบราณกาล อันเป็นอดีตที่ผ่านมามากหลายยุคหลายสมัย ซึ่ง
ในขณะนั้นไม่ปรากฏว่าจะมีสายตาและจะมีแนวความคิดเกี่ยวกับ
พื้นฐานวิชาการด้านนี้แต่อย่างใดเลย และไม่มีดวงใจของผู้ใดที่

กระตุ้นให้มีการใช้ความคิดแม้แต่บางแง่มุมของเรื่องราวที่มี
ความหมายในทำนองนี้

แต่ถึงอย่างไรก็ตาม

บรรดาอิมาม(อ)มิได้มุ่งที่จะสร้างความสำคัญใด ๆ ขึ้นมาสำหรับ
การเปิดเผยความจริงที่เร้นลับในด้านนี้และมิได้ประสงค์ในอันที่จะ
นำความน่าประทับใจในด้านนี้มาไว้สำหรับตัวของพวกท่าน(อ)

หากแต่สิ่งที่พวกท่าน(อ)ได้เน้นและต้องการก็คือ

เสนอแนวความคิดที่ให้การยอมรับและให้ความสำคัญสูงสุดต่อวิชา
ความรู้ของพระผู้เป็นเจ้า และมีความประสงค์ในอันที่จะรักษา
วิชาการทางศาสนบัญญัติและปรารภที่จะนำมนุษยชาติให้เข้า
ไปสู่การพัฒนาอาณาจักรแห่งจิตวิญญาณ

และสร้างความเพียบพร้อมบริบูรณ์ และประกอบกิจการงานเพื่อ
ชีวิตหลังจากที่ได้ตายไปแล้ว เพราะนี่คือ สิ่งสำคัญอย่างใหญ่หลวง
ที่ทุกชีวิตจะต้องยอมรับยอมจำนน ดังนั้นชัยชนะอัน
ยิ่งใหญ่จะเป็นของผู้ที่มีความตื่นตัวทางสติปัญญา และผู้ที่ใส่ใจ
แสวงหาความโปรดปรานอยู่เป็นเนืองนิจ(๓)

(๓) อัล-ฮัยอะตุ วัล-อิสลาม หน้า ๒๓๖.

ถาม~ตอบ

ของอิมามที่ ๕

ในความเชื่อถือของเราที่มีต่อท่านนบีมุฮัมมัด(ศ)และบรรดาอิมาม
(อ)นั้น ส่วนหนึ่งก็คือ

ความมีปรีชาสามารถในอันที่จะนำมาซึ่งปาฏิหาริย์ อันเป็นหลักที่
ยืนยันถึงความเป็นนบี(ศ)และความเป็นอิมาม(อ)และเป็นการสร้าง
ความมั่นคงให้เกิดขึ้นสำหรับหลักความเชื่อถือและเป็นการปิด
ช่องว่างอันมีอยู่ระหว่างความจริงและความเท็จ

ได้มีการนำเอาเรื่องราวของท่านนบี(ศ)และบรรดาอิมาม(อ)มาอธิบายเกี่ยวกับปาฏิหาริย์และคุณวิเศษต่าง ๆ อย่างมากมายของพวกท่าน อันได้ปรากฏเป็นหลักฐานที่ยืนยันโดยบรรดาสาส์นศิษย์ที่มีชื่อเสียงของพวกท่าน(อ)

ข้าพเจ้าได้นำเรื่องราวที่กล่าวถึงพวกท่านในส่วนที่เกี่ยวข้องกับปาฏิหาริย์(มูอฺญิซาต)ต่าง ๆ มาเสนอไว้ในหนังสือเล่มนี้ ก็เนื่องจากความศรัทธาของข้าพเจ้าที่มีต่อชีวิตทุกแง่มุมของพวกท่านว่าทั้งหมดนั้นล้วนเป็นปาฏิหาริย์และคำพูดของพวกท่านทุกประโยคย่อมถือได้ว่าเป็นหลักฐานอันชัดเจน ข้าพเจ้าถือว่า ปาฏิหาริย์อย่างหนึ่งที่ปรากฏอย่างเป็นรูปลักษณะ และให้ความหมายอันสูงส่งไว้

นั้น มีอยู่ในการให้คำวิชันของพวกท่านเอง นั่นคือความเพียบพร้อมบริบูรณ์ ทางด้านแขนงวิชาศิลปะ และความรู้แขนงต่าง ๆ ซึ่งไม่มีบุคคลหนึ่งบุคคลใดสามารถทำได้ให้เสมอเหมือนกับพวกเขา

ในฐานะที่พวกท่านได้ให้คำตอบ เกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ จนเป็นที่
ยอมรับและคำตอบนั้น ๆ พวกท่านก็ได้ให้รายละเอียดถี่ถ้วนอย่าง
น่าสนใจ

เราจะนำเอาบางส่วนจากการตอบคำถามของท่านอิมามบากิร(อ)มา
กล่าวถึงดังต่อไปนี้

ถาม-ตอบ

-๑-

ท่านอับรือซไ้ถามท่านอิมามมุฮัมมัด บากิร(อ)เกี่ยวกับโองการ
ของอัลลอฮ์(ซ.บ.)ที่ว่า :

“วันนั้นแผ่นดินจะถูกเปลี่ยนให้เป็นแผ่นดินอื่น”

(อิบรอฮีม: ๔๘)

แล้วเขาถามว่า

“แล้วคนทั้งหลายจะกินจะดื่มอย่างไร?”

จนกระทั่งพระองค์จำแนกแยกแยะระหว่างพวกเขาเหล่านั้นในวันกียามะฮ์”

ท่านอิมาม(อ)ตอบว่า

“คนทั้งหลายจะอยู่ร่วมกันเป็นหมู่เช่นเดียวกันกับสรรพสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ในโลกนี้ซึ่งในโลกนั้นมีแม่น้ำที่กระจัดกระจายแตกออกไปหลายสาย เขาเหล่านั้นจะกินและจะดื่มจนกระทั่งเสร็จสิ้นการสอบสวน”

อิซาม ค่อลีฟะฮ์คนหนึ่งในราชวงศ์อุมัยยะฮ์ได้ส่งคนรับใช้ให้ไปพูดกับอิมามบากิร(อ)ว่า

“อะไรคือสิ่งที่สร้างภาระ จนคนเหล่านั้นมีอาจะกินและดื่มได้?”

ท่านอิมามบากิร(อ)ตอบว่า

“พวกท่านจะต้องให้น้ำหรือสิ่งที่อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ทรงประทาน
มายังพวกท่านจนเจือแก่พวกเราด้วยเถิด” (๑)

(๑) กัซฟูล-มุหมมะฮฺ หน้า ๒๑๓.

ถามตอบ

-๒-

ชายคนหนึ่งได้สั่งเสียให้บริจาคเงินแก่อัล-กะอับะฮฺเป็นจำนวน

๑, ๐๐๐ ดิรฮัม แล้วผู้ที่รับคำสั่งเสียก็ได้เดินทางไปที่เมืองมักกะฮฺ
แล้วถามหาบนิซัยบะฮฺ เมื่อพวกบนิซัยบะฮฺมาพบก็ได้แจ้งเรื่องราว
ต่าง ๆ ให้พวกบนิซัยบะฮฺทราบ พวกบนิซัยบะฮฺก็พูดกับเขาว่า

“หน้าที่รับผิดชอบของท่านจบสิ้นแล้ว ดังนั้นจงมอบเงินดังกล่าว
ให้แก่พวกเราเถิด”

คนทั้งหลายได้กล่าวว่า

“จงถามอะบูญะอ์ฟรก่อนเถิด”

แล้วพวกเขาก็ได้ถามเรื่องนี้แก่ท่านอิมาม(อ)

ท่าน(อ)ก็ตอบว่า

“แท้จริงอัล-กะอับะฮ์มีความมั่งคั่งมากกว่าเงินจำนวนนี้เสียอีก
โปรดมองดูบุคคลที่มาเยี่ยมเยียนอาคารแห่งนี้ซิ บ้างก็หมดสิ้นซึ่ง
ทรัพย์สินต่าง ๆ เสียแล้ว หรือค่าใช้จ่ายของบางคนก็หมดแล้ว

หรือไม่ การเดินทางของเขาบางคนก็ต้องหยุดชะงักลง หรือบางคนก็
หมดความสามารถที่จะกลับไปยังครอบครัวของตน งั้นโปรดมอบ
เงินจำนวนดังกล่าวให้แก่คนเหล่านั้นเสียเถิด(๒)

(๒) อัล-มะนากิบ เล่ม ๒, หน้า ๒๘๓.

ถามตอบ

-๓-

ครั้งหนึ่งมีคนถามท่านมุฮัมมัด บากิร(อ)ว่า

“เขานี้ท่านมีความเป็นอยู่อย่างไรบ้าง?”

ท่านอิมาม(อ)ตอบว่า

“เขานี้เรากำลังอยู่ในความรื่นรมย์กับความโปรดปรานของพระเจ้า เป็นเจ้า แต่เป็นผู้ที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความบาป พระผู้เป็นเจ้าทรงรัก เราจึงประทานสิ่งที่ดีงามให้ และเรากลับทำในสิ่งที่ทรยศต่อ พระองค์ และเราจะต้องแสวงหาการพิงพาต่อพระองค์ในขณะที่ พระองค์ทรงมั่งคั่งมีล้นเหลือเหนือไปจากพวกเรา (๓)

(๓) บิฮารุล-อันวาร เล่ม ๑๑, หน้า ๘๗.

ถามตอบ

-๔-

ได้มีคนถามท่านอิมามบากิร(อ)ว่า

“ความตายเป็นอย่างไร?”

ท่านอิมาม(อ)ตอบว่า

“มันก็เหมือนกับการนอนหลับที่เข้ามาครอบงำพวกท่านในทุก ๆ
คืน เพียงแต่ว่ามันเป็นการนอนหลับที่ยาวนานเท่านั้น” (๔)

(๔) อัล-อาคิเราะตุล-อักลฺ ของมุฆนียฮฺ หน้า ๑๓๖.

ถามตอบ

-๕

มีคนถามท่านอิมามอะบูญะอ์ฟร(อ)ว่า

“ใครคือคนที่มีความสามารถมากที่สุด?”

ท่าน(อ)ตอบว่า

“คนที่ไม่เคยมองเห็นว่าโลกดูนยานี้มีอำนาจใด ๆ สำหรับตัว
ของเขาเลย”

กับคำถามเดียวกันนี้ท่าน(อ)ยังได้ถูกถามอีกครั้งหนึ่งและได้ตอบว่า

“ได้แก่ บุคคลผู้ซึ่งไม่เคยมีอะไรเปลี่ยนแปลงไปเพราะฝีมือของ
คนที่อยู่ในโลกนี้” (๕)

(๕) บิฮารุล-อันวาร เล่ม ๑๓, หน้า ๑๖๘.

ถามตอบ

-๖-

ท่านมุฮัมมัด บิน มุสลิม ได้ถามท่านอิมามมุฮัมมัด บากิร(อ)ว่า

“เพราะเหตุอันใดจึงต้องมีการยืนยันกันอย่างชัดเจนในเรื่องการทำนิกะฮ์?”

ท่านอิมาม(อ)ตอบว่า

“เป็นเพราะเหตุผลในเรื่องของการสืบมรดก” (๖)

(๖) อัล-มะนากิบ เล่ม ๒, หน้า ๒๕๑.

ถามตอบ

-๗-

ท่านอิมามมุฮัมมัด บากิร(อ)ได้ถูกตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องของนบี อาคัม(อ)ว่า

“เมื่อตอนที่ท่านประกอบพิธีฮัจญ์ ท่านโกนผมด้วยอะไร แล้วใครทำการโกนผมให้ท่าน?”

ท่าน(อ)ตอบว่า

“มะลาอิกะฮฺ ญิบรออีล ได้เสด็จลงมาหาท่านนบีอาดัม (อ) พร้อมกับนำแก้วเจียรไนจากสวนสวรรค์ แล้วได้นำแก้วเจียรไนนั้นไปวางไว้บนศีรษะของนบีอาดัม (อ) แล้วเส้นผมของนบีอาดัมก็หลุดร่วงลงมา (๓)

(๓) อัล-มะนากีบ เล่ม ๒, หน้า ๒๕๑.

ถามตอบ

-๘-

ท่านอิมามอะบูญะฮ์ฟัร(อ)ได้ถูกตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องการอาบน้ำ
ซุซุลมัยิต การนมาซให้แก่มัยิตและการอาบน้ำมัยิตสำหรับผู้ทำ
พิธีอาบน้ำซุซุลให้แก่มัยิต

ท่านอิมาม(อ)ตอบว่า

“มัยยิตจะต้องได้รับการอาบน้ำนุชูลก็เพราะว่า มัยยิตนั้นมีมลทิน
ต่อการที่จะให้มะลาอิกะฮ์เข้ามาพบกับเขา

ในขณะที่บรรดามะลาอิกะฮ์นั้นเป็นผู้สะอาดบริสุทธิ์ ท่านอง
เดียวกันกับผู้ที่ทำพิธีอาบน้ำนุชูลมัยยิตที่จะต้องอาบน้ำนุชูลให้แก่
ตัวเอง เนื่องจากบรรดาผู้ศรัทธายังจะต้องมาพบกับเขา

และเหตุผลของการทำนมาซให้แก่มัยยิตก็เพราะเหตุผลว่า จะเป็น
การช่วยเหลือให้การอนุเคราะห์กับมัยยิต และเพื่อเป็นการวิงวอนขอ
ต่ออัลลอฮ์(ซ.บ.)ในเรื่องนั้น(8)

(8) อัล-มะนากิบ เล่ม ๒, หน้า ๒๕๑.

ถามตอบ

-๕-

ท่านอิมามบากร(อ)ได้ถูกถามเกี่ยวกับเรื่องการตัดปীরในนมาซ

มัยยิตท่าน(อ)ตอบว่า

“ที่ต้องทำการตัดปীরนมาซมัยยิต ๕ ครั้งก็เนื่องจากเรามีนมาซ
ฟัรฎุ ๕ นมาซ โดยที่กำหนดให้นมาซหนึ่ง ๆ นั้นมีการนำมาสรุป
ด้วยตัดปীর ๑ ครั้ง (9)

(9) อัล-มะนากีบ เล่ม ๒, หน้า ๒๕๑.

ถามตอบ

-๑๐-

ท่านอิมามมุฮัมมัด บากิร(อ)ได้ถูกถามเกี่ยวกับผู้หญิงคนหนึ่ง
ที่ประสบอุบัติเหตุที่หน้าท้อง

จนกระทั่งเสียชีวิต และเด็กในครรภ์ของนางยังเคลื่อนไหวตัวอยู่ไป
มา

ท่านอิมาม(อ)ได้ตอบว่า

“ให้ผ่าท้องของมัยยิตได้ และให้ทำการนำเด็กทารกออกมา”

(๑๐)

(๑๐) อัล-มะนากิบ เล่ม ๒, หน้า ๒๘๘.

ถามตอบ

-๑๑-

ท่านนาฟิอ บินอัซร็อก ได้ถามท่านอิมามมุฮัมมัด บากิร(อ)เกี่ยวกับ
โองการหนึ่งของอัล-กุรอานที่ว่า :

“และเจ้าจงถามผู้ที่เราได้ส่งมาก่อนหน้าเจ้า อันได้แก่ บรรดาศาสนทูตของเราเถิดว่า เราได้กำหนดให้มีพระเจ้าอื่นนอกเหนือจากพระผู้ทรงกรุณาให้พวกเขาเคารพสักดิ์บ้างไหม”

(อิซ-ซุครุฟ: ๔๕)

เขาได้ถามว่า

“บุคคลที่ท่านนบีมุฮัมมัด (ศ) ได้ถามนั้นเป็นใคร ในเมื่อ
ระยะเวลาระหว่างท่านนบีมุฮัมมัดกับนบีอิซาห่างไกลกันถึง ๕๐๐ ปี

ท่านอิมาม(อ)ได้อ่านโองการที่ว่า :

“มหาบริสุทธิ์ยิ่งแด่พระองค์ ผู้ทรงบันดาลให้บ่าวของพระองค์ผู้
หนึ่ง (นบีมุฮัมมัด) เดินทางในยามกลางคืนอันเงียบสงัด (ขึ้นสู่ชั้น
ฟ้า)” (อัล-อิชรอฮ์: 1)

แล้วหลังจากนั้นอิมาม(อ)ได้อธิบายว่า

“ท่านนบีมุฮัมมัด (ศ) ได้มีโอกาสร่วมชุมนุมกันกับบรรดาสาสดา
ในยุคก่อน ๆ และได้ทำมาชร่วมกับพวกเขาเหล่านั้น” (๑๑)

(๑๑) อัล-มะนาเกิบ เล่ม๒, หน้า ๒๘๕.

ถามตอบ

-๑๒-

ท่านอับดุลลอฮฺ บินนาฟิอฺ บิน อหฺร็อกได้ถามว่า

“ฉันจะแก้ปัญหาละกัฏกับการที่ชายคนหนึ่งถกเถียงกับฉันได้
อย่างไร? ในคำถามที่ว่า

“ท่านอะลีนั้นได้ทำสงครามโดยสังหารชาวเมืองนะฮ์รอวานใน
ขณะที่ท่านมิได้เป็นคนผิดในการเดินทางไปทำสงครามที่นั่น”

มีคนเสนอแนวความคิดให้ท่านอับดุลลอฮฺนำเรื่องนี้ไปถามอิมาม
มุฮัมมัด บากิร(อ)

ท่านอิมาม(อ)ได้ตอบว่า

“มวลดการสรรเสริญเป็นสิทธิของอัลลอฮ์ (ซ.บ.) ที่ได้ทรงให้เกียรติยกย่องพวกเราด้วยฐานะความเป็นนบีของพระองค์ และได้กำหนดให้พวกเราเป็นที่ “เนื่องจากเขาเคารพเชื่อฟังพระองค์”

ท่านอิมามอะบูญะฮ์ฟัร(อ)กล่าวว่า

“คนไหนที่คัดค้านขอให้ลุกขึ้นยืนเถิด”

แล้วผู้ที่โต้เถียงก็ได้ลุกขึ้นยืน ในขณะที่ท่านอิมาม(อ)ได้อ่านโองการหนึ่งที่ว่า :

“จนกระทั่งเส้นสีขาวจะได้เป็นที่กระจ่างชัดขึ้นจากเส้นดำสีดำ เพื่อผู้เจ้าจะได้แลเห็น”

(อัล-บะกอเราะฮ์: ๑๘๗.)

“ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์ (ซ.บ.) ว่า พระองค์ทรงรู้ว่าพระองค์จะทรงกระทำอย่างไรกับศาสนาของพระองค์ (๑๒)

(๑๒) อัล-มะนากีบ เล่ม ๒, หน้า ๒๘๕.

ถามตอบ

-๑๓-

ท่านญอวูซ อัล-ยะมานี ได้ถามท่านอิมามมุฮัมมัด บากิร(อ)ว่า

“โปรดบอกข้าพเจ้าถึงเรื่องการโกหกครั้งแรกว่า ใครเป็นผู้โกหก และโกหกในเรื่องอะไร?”

ท่านอิมาม(อ)ตอบว่า

“อับลีสั่นเองที่ เป็นผู้โกหกในครั้งแรก เมื่อมันกล่าวว่า:

“ฉันดีกว่าเขา (อาดัม) พระองค์ทรงสร้างฉันมาจากไฟ แต่ทรงสร้างเขามาจากดิน” (ศ็อด: ๗๖)

ท่านญอวูซถามอีกว่า

“โปรดได้บอกเกี่ยวกับเรื่องคนที่เป็นพยานในเรื่องที่เป็นความจริง แต่แล้วพวกเขาได้กลายเป็นผู้โกหก?”

ท่านอิมาม(อ)ได้ตอบว่า

“นั่นคือ พวกมุนาฟิก ในขณะที่กล่าวกับท่านศาสดามุฮัมมัด (ศ)
ว่า

“เราขอยืนยันว่า ท่านเป็นศาสดาของอัลลอฮ์ (ศ) ดังที่อัลลอฮ์
(ซ.บ.) ได้ทรงมีโองการเล่าไว้ในอัล-กุรอานว่า:

“เมื่อพวกมุนาฟิกได้มาหาเจ้า เขาเหล่านั้นพูดว่า เราขอยืนยันว่า
ท่านเป็นศาสดาของอัลลอฮ์ แต่ที่จริงแล้วอัลลอฮ์ทรงรู้ดีว่า เจ้าคือ
ศาสดาของพระองค์และอัลลอฮ์ทรงยืนยันว่า

แท้จริงพวกมุนาฟิกนั้นเป็นผู้โกหกอย่างแน่อน”

(อัล-มุนาฟิกูน: ๑)

ท่านญอซถามอีกว่า

“โปรดแจ้งให้ฉันทราบเกี่ยวกับสิ่งที่บิณฑนได้ชนิดหนึ่ง ซึ่งได้บินอยู่
เหนือศีรษะครั้งหนึ่ง ซึ่งก่อนหน้านั้นและหลังจากนั้นมิได้มีปรากฏ
อีกเลย ดังที่อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ทรงตรัสไว้ในอัล-กุรอาน มันหมายถึง
อะไร?”

ท่านอิมาม(อ)กล่าวตอบว่า

“นั่นคือ ภูเขา ‘ซีนาย’ ที่อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ทรงบันดาลให้มันโอบ
บินขึ้นเหนือพวกบনীอิสรออีล

จนกระทั่งมันได้แผ่ร่มเงาบบังพวกบনীอิสรออีลด้วยสี่สันแห่งการ
ลงโทษ จนกระทั่งพวกเขาเหล่านั้นยอมรับคัมภีร์เตารอต และนั่นคือ
เรื่องราวตามโอองการของพระองค์ที่ว่า :

“และ (จงรำลึก) เมื่อตอนที่เราได้ยกภูเขาขึ้นไปอยู่ ณ เบื้องบน
พวกเขา เสมือนหนึ่งว่าภูเขานั้นเป็นร่มเงาหมื่นบบังอยู่ จนพวกเขา
หวั่นวิตกว่า มันจะหล่นลงมากับพวกเขา...”

(อัล-อะฮ์รอฟ: ๑๗๑)

ท่านอูซามอีกว่า

“โปรดบอกข้าพเจ้าเกี่ยวกับทูตประเภทหนึ่งที่อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ได้
ทรงส่งลงมาซึ่งมิได้เป็นทูตประเภทญิน มิได้เป็นทูตประเภทมนุษย์
และมิได้เป็นประเภทมะลาอิกะฮ์

แต่อัลลอฮ์(ซ.บ.)ได้ตรัสไว้ในคัมภีร์ของพระองค์?”

ท่านอิมาม(อ)ตอบว่า

“หมายถึง อีกาตัวหนึ่งที่อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ได้ส่งมาเพื่อแสดงวิธีการ
ฝังศพได้กอบิลได้ดูว่า จะฝังศพน้องชายของคนที่ตนได้ฆาอย่างไร
ดังที่อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ทรงมีโอองการว่า:

“แล้วอัลลอฮ์ได้ส่งอีกาตัวหนึ่งมาหาภินในพื้นดินเพื่อแสดงให้เขา
ดูว่า จะฝังศพน้องชายของเขาอย่างไร...” (อัล-มาอิดะฮ: ๓๑)

เขาถามอีกว่า

“โปรดบอกข้าพเจ้าเกี่ยวกับผู้ที่ตักเตือนพวกพ้องของตนเอง ซึ่ง
มิได้เป็นทั้งญิน มิได้เป็นทั้งมนุษย์ และมิได้เป็นทั้งมะลาอิกะฮ์
แต่อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ทรงตรัสไว้ในคัมภีร์ของพระองค์ว่า หมายถึง
อะไร?”

ท่านอิมามมุฮัมมัด บากิร (อ)ตอบว่า

“หมายถึง ‘มค’ เมื่อตอนที่พวกมันได้กล่าวว่า:

“...โอ้ บรรดาฝูงมคเอ๋ย จงเข้าไปอยู่ในสถานที่อาศัยของพวกเจ้า
กันเถิด เพื่อว่าสุลัยมานและทหารของท่านจะไม่เหยียบย่ำพวกเจ้า
โดยที่พวกเขาไม่รู้ตัว” (อัน-นัมล: ๑๘)

ท่านฏอูซกล่าวอีกว่า

“โปรดบอกถึงผู้ซึ่งถูกใส่ร้ายที่มีได้เป็นฉุน มีได้เป็นมนุษย์และ
มิได้เป็นมะลาอิกะฮ์แต่อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ทรงตรัสไว้ในคัมภีร์ของ
พระองค์ว่าหมายถึงอะไร”

ท่านอิมาม(อ)กล่าวว่า

“หมายถึง ‘สุนัขป่า’ ซึ่งพี่ ๆ ของนบียูซุฟได้ให้ร้าย”

ท่านฏอูซถามอีกว่า “โปรดบอกข้าพเจ้าเกี่ยวกับสิ่ง ๆ หนึ่งที่
จำนวนเพียงน้อยนิดของมันนั้นเป็นที่อนุมัติ แต่จำนวนที่มากมาย
ของมันนั้นเป็นสิ่งที่ต้องห้าม

คังที่อัลลอฮ์(ซ.บ.)ทรงตรัสไว้ในคัมภีร์ของพระองค์”

ท่านอิมาม(อ)ตอบว่า

“หมายถึง ‘แม่น้ำภูอูลูต’ ดังในอัล-กุรอานที่ว่า:

“...นอกจากผู้ที่เพียงเอามือของตนไว้กับน้ำเพียงกอบมือเดียว...”

(อัล-บะกอเราะฮ์: ๒๔๕)

ท่านภูอูลูซได้ถามอิมามอีกว่า

“โปรดบอกข้าพเจ้าเกี่ยวกับเรื่องการทำนาฆภาคบังคับ (ศอลาต) ที่สามารถทำได้โดยไม่ต้องมีน้ำภูอูลู และเรื่องการถือศีลอดประเภท ที่ทำได้โดยไม่จำเป็นจะต้องงดเว้นการกินและการดื่ม”

ท่านอิมามบากิร(อ)ตอบว่า

“สำหรับการนาฆ (ศอลาต) ที่ไม่จำเป็นต้องมีน้ำภูอูลูนั้น
หมายถึง การให้ศ่อละวาด แด่ท่านนบีมุฮัมมัด (ศ) (๑๓)

(๑๓) “ศอลาต” ที่แปลว่านาฆ กับ “ศ่อละวาด” ที่หมายถึง
การกล่าว “อัลลอฮัมมะศ็อลลีละลา มุฮัมมัด วะอาลิมุฮัมมัด” มา
จากรากศัพท์คำเดียวกัน

ส่วนการถือศีลอดที่ว่านั่นคือ ประเภทที่อัลลอฮ์(ซ.บ.)ทรงมีโองการไว้
ไว้ในอัล-กุรอานว่า :

“...จงกล่าวเถิด (มฺรยัม) ว่า แท้จริงฉันได้ทำการบนบาน (นะซร์)
ต่อพระผู้ทรงกรุณาว่า ฉันจะถือศีลอดโดยที่ฉันจะไม่พูดกับมนุษย์
คนใดเลยในวันนี้” (มฺรยัม: ๒๖)

ท่านฏอวีซได้ถามท่านอิมามบากิร(อ)อีกว่า

“โปรดแจ้งให้ข้าพเจ้าได้ทราบถึงสิ่ง ๆ ที่มีการทั้งการเพิ่มขึ้นและ
การลดลง และสิ่งหนึ่งที่มีแต่การเพิ่มขึ้นแต่ไม่ลดลง กับอีกสิ่งหนึ่งที่มี
การลดลงไม่มีการเพิ่มขึ้น ว่ามีอะไรบ้าง?”

ท่านอิมาม(อ)ได้ตอบว่า

“สำหรับสิ่งที่มีทั้งเพิ่มขึ้นและลดลงนั้นได้แก่ ‘ดวงจันทร์’
ส่วนสิ่งที่เพิ่มขึ้นโดยไม่ลดลงนั้นได้แก่ ‘ทะเล’ และสิ่งที่ลดลง
โดยไม่เพิ่มขึ้นได้แก่ ‘อายุ’ นั่นเอง” (๑๔)

(๑๔) อะอฺยฺฮฺ-ชีอะฮฺ ๔ กอฟ ๒/๔๒.

ถามตอบ

-๑๔-

ท่านอิมามอะบูญะฮ์ฟัร(อ)ได้เข้าไปในมัสยิดอัล-ฮะรอม แล้วก็ได้มี
พวกตระกูลกูเรขกลุ่มหนึ่งมองดูท่าน(อ)เขาเหล่านั้นถามกันเองว่า

“นั่นคือใคร?”

ได้มีคนตอบพวกเขาว่า

“นั่นคือ อิมามของประชาชนชาวอิรัก”

พวกเขາบางคนพูดขึ้นว่า

“ถ้าพวกท่านจะส่งใครบางคนไปถามเขาก็ได้”

แล้วได้มีชายคนหนึ่งจากพวกกูเรขได้เข้าไปหาท่านอิมามมุฮัมมัด

บากิร(อ) แล้วถามท่าน(อ)ว่า

“โอ้ ท่านลุงเอ๋ย อะไรคือบาปใหญ่ที่สุด?”

ท่านอิมาม(อ)ตอบว่า

“การดื่มสุรา

เมื่อคนอื่นมาถามอีก ท่าน(อ)ก็ตอบไปเช่นนั้น จนคนพวกนั้นผลัดกันเข้าไปถามซ้ำแล้วซ้ำอีก ท่าน(อ)จึงกล่าวแก่พวกเขาคนหนึ่งว่า

“ฉันบอกไปแล้วมิใช่หรือ โอ้หลานเอ๋ย ว่าบาปใหญ่ที่สุดคือการดื่มสุรา เพราะแท้ที่จริงการดื่มสุรานี้มันจะนำไปทำให้เข้าไปทำชินา (ผิดประเวณี) ขโมย และฆ่าชีวิตของคนที่ยัลลอฮ์ (ซ.บ.) ทรงหวงห้ามได้

รวมทั้งสามารถทำการตั้งภาคี(ซิริก)ต่ออัลลอฮ์(ซ.บ.)ได้ ดังนั้นผู้ใดดื่มสุราจึงมีบาปที่เหนือความบาปทั้งปวง เช่นเดียวกับ พุ่มไม้ของต้นไม้ต้นหนึ่งซึ่งมันจะต้องอยู่สูงกว่าทุกส่วนของต้นไม้ต้นนั้น”

(๑๕)

(๑๕) อะอฺยานุช-ชีอะฮฺ ๔ กอฟ ๒/๔๓.

ถามตอบ

-๑๕-

ผู้ที่มีความรู้ในศาสนาคริสต์คนหนึ่งแห่งเมืองซามได้ถามท่านอิมาม
บากร(อ)

“เรื่องที่พวกท่านอ้างว่า สวรรค์นั้นมีกินมีดื่ม แต่ไม่มีการจับถ้ำย
นั้นเป็นอย่างไรกัน?”

ท่านอิมาม(อ)ตอบว่า

“เช่นเดียวกันกับทารกที่อยู่ในครรภ์มารดา ซึ่งมีแต่การกินแต่ไม่มี
การจับถ้ำยเช่นกัน”

ผู้รู้ทางศาสนาคริสต์คนนั้นได้ถามอีกว่า

“สภาพที่พวกท่านได้อ้างว่ามีผลไม้อในสวรรค์ที่สุกงอมเอร็ดอร่อย
โดยจะมีอยู่กับชาวสวรรค์ทั้งหมด จะเป็นอย่างไร?”

ท่านอิมาม(อ)ตอบว่า

“ก็แท้ที่จริงแล้ว แผ่นดินของเราก็มีผลไม้ที่เอร็ดอร่อยอยู่ตลอดเวลา สำหรับชาวโลกคุณยานี้ทั้งหมดอยู่แล้ว”

ชายคนนั้นถามอีกว่า

“โปรดบอกข้าพเจ้าเกี่ยวกับเรื่องของเวลายามหนึ่งว่า หมายถึงยามใดกันแน่ที่ไม่ได้เป็นยามกลางคืน และมีได้เป็นยามกลางวัน”

ท่านอิมามมุฮัมมัด บากิร(อ)ตอบว่า

“หมายถึงเวลาในยามที่ดวงอาทิตย์กำลังจะขึ้น นั่นคือผู้ที่เศร้าใจอันเนื่องมาจากถูกทดสอบจะเบาเสียงลง (ร้องไห้ในช่วงกลางคืน) ผู้ที่อดนอน (เนื่องจากการทำอิบาดะฮฺ) ก็จะเริ่มล้มตัวลงนอน คนที่หลับก็จะเริ่มรู้สึกตัวขึ้น”

ผู้มีความรู้ในศาสนาคริสต์ถามท่านอิมาม(อ)อีกว่า

“ข้าพเจ้าจะขอถามท่านในเรื่องของคนสองคนที่เกิดในวันเดียวกันและตายในวันเดียวกัน

แต่อายุของคนแรกที่น่าจะได้ในโลกลนี้คือ ๕๐ ปี ส่วนอีกคนหนึ่งมีอายุ ๑๕๐ ปี ?”

ท่านอิมาม(อ)ได้ตอบว่า

“คนสองคนนั้นได้แก่อุเซรและอุชีเราะฮฺ เขาทั้งสองเกิดในวันเดียวกันแต่ในเมื่อคนทั้งสองอายุได้ ๒๕ ปี อุเซรได้ขี่ลาของตนผ่านเมืองอินฏุกียะฮฺ ซึ่งเป็นเมืองที่ได้ถูกทำลายล้างอย่างราบเรียบด้วยภัยพิบัติ เขาได้กล่าวขึ้นว่า

“อัลลอฮ์ (ซ.บ.) จะทรงชุบชีวิตของเมืองนี้หลังจากที่มันได้พังพินาศไปแล้วได้อย่างไรกัน”

“ดังนั้นอัลลอฮ์ (ซ.บ.) จึงบันดาลให้เขาตายไปเป็นเวลา ๑๐๐ ปี ต่อมาพระองค์ก็ทรงบันดาลให้เขาฟื้นคืนชีพขึ้นมา แล้วเขาก็ได้เดินทางกลับไปยังบ้านของอุชีเราะฮฺ ซึ่งในขณะนั้นไม่มีใครรู้จักเขาเสียแล้ว เขาได้ไปขออาศัยอยู่กับอุชีเราะฮฺ และอุชีเราะฮฺก็ได้ให้การต้อนรับเขาเป็นอย่างดี

ในขณะนั้นหลาน ๆ ของอุชิระะฮะต่างก็เป็นผู้ใหญ่กันหมดแล้ว ส่วน
อุเชะรุยังเป็นคนหนุ่มซึ่งอยู่ในวัยเดิม คือมีอายุ ๒๕ ปี อุเชะรุพยายาม
พูดพร่ำเกี่ยวกับอุชิระะฮะผู้เป็นพี่ชายฝาแฝดของตน และพูดถึง
เรื่องหลาน ๆ อยู่เสมอ คนเหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงก็ได้ทบทวนถึง
เรื่องราวที่อุเชะรุกล่าวถึงพวกตนได้”

“พวกเขากล่าวกับอุเชะรุว่า

“ท่านรู้เรื่องราวที่ผ่านมาในอดีตนับเป็นสิบ ๆ ปี มาแล้วได้
อย่างไร”

และอุชิระะฮะเองซึ่งในขณะนั้นก็มีอายุถึง ๑๒๕ ปีได้กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นคนหนุ่มที่มีอายุเพียง ๒๕ ปีอย่างท่านคนใดที่
จะรอบรู้ในเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกันระหว่างข้าพเจ้ากับอุเชะรุน้องชาย
ฝาแฝดของข้าพเจ้าเมื่อสมัยที่อยู่ในวัยหนุ่ม ๆ ยิ่งกว่าท่าน ขอให้บอก
มาเถิดว่าท่านเป็นใคร เป็นมะลาอิกะฮะหรือว่าเป็นผู้มีบุญมาเกิดใน
โลกนี้?”

อุเชรุ ได้กล่าวตอบว่า

“ข้าพเจ้านี้แหละคือ ‘อุเชรุ’ อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ได้ทรงลงโทษ
ข้าพเจ้าอันเนื่องมาจากคำพูดประโยคหนึ่งที่ข้าพเจ้าได้พูดไป
หลังจากที่พระองค์ได้ทรงคัดเลือก และชี้แนวทางแก่ข้าพเจ้าแล้ว
โดยพระองค์ทรงบันดาลให้ข้าพเจ้าตายไปถึง ๑๐๐ ปี พระองค์ก็ได้
ทรงบันดาลให้ข้าพเจ้าฟื้นคืนชีพขึ้นมาเพื่อให้ความศรัทธามั่น
เพิ่มพูนแก่ข้าพเจ้ามากขึ้นกับเรื่องนี้

แท้จริงอัลลอฮ์(ซ.บ.)เป็นผู้มีความสามารถเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง และ
นี่คือลาและนี่คืออาหารและนี่คือเครื่องดื่มของข้าพเจ้าเมื่อครั้งที่
ข้าพเจ้าเดินทางออกจากพวกท่านไปในคราวนั้น

บัดนี้อัลลอฮ์(ซ.บ.)ได้ทรงคืนสิ่งของเหล่านี้กลับมายังข้าพเจ้า
เหมือนดังที่เคยมี”

บัดนั้นเองคนทั้งหลายก็เชื่อมั่นในสิ่งที่อุเชรุได้พูด อัลลอฮ์(ซ.บ.)
ทรงให้อุเชรุใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับพวกเขาเหล่านั้น อีก ๒๕ ปีต่อมา
อัลลอฮ์(ซ.บ.)ได้ทรงเอาชีวิต ทั้งของอุเชรุและอุชีเราะฮ์

พี่ชายฝาแฝดคืนกลับไปในวันเดียวกัน ฉะนั้นอายุของอุเซรุจึงมีเพียง ๕๐ ปี ในขณะที่อายุของอุชีเราะฮ์พี่ชายฝาแฝดมีมากถึง ๑๕๐ ปี”

ผู้รู้ในศาสนาคริสต์คนนั้นจึงได้บอกกับพรรคพวกของตนว่า

“พวกท่านนำคนที่มีความรู้มากกว่าฉันมาพบกับฉันเสียแล้ว จนฉันมีความรู้สึกอายแก่ใจเหลือเกิน ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์ (ช.บ.)” (๑๖)

(๑๖) อะอฺยานุช-ชีอะฮ์ ๔ กอฟ เล่ม ๒ หน้า ๔๖.

ถามตอบ

-๑๖-

พวกคอวาริจญ์คนหนึ่งได้มาหาท่านอิมามอะบูญะฮ์ฟัร(อ) แล้วกล่าวว่า

“โอ้ อะบูญะฮ์ฟัรเอ๋ย ท่านเคารพกัศดีสิ่งใด?”

ท่าน(อ)ตอบว่า

“ข้าพเจ้าเคารพภักดีเอกราชอัลลอฮ์ (ซ.บ.)”

ชายคนนั้นถามอีกว่า

“แล้วท่านเห็นพระองค์ด้วยหรือไม่?”

ท่านอิมามมุฮัมมัด บากิร(อ)กล่าวตอบว่า

“บรรดาสาขายตาที่เรามองดูทั้งหลาย มีอาจมองเห็นพระองค์ได้ แต่หัวใจที่มีอิมานอย่างถ่องแท้ ย่อมได้มองเห็นพระองค์

พระองค์มิได้เป็นที่รู้จักได้โดยการเปรียบเทียบ และมีอาจถูกสัมผัส

ได้โดยอวัยวะสัมผัส และไม่มีมนุษย์คนใดเสมอเหมือนละม้าย

คล้ายคลึงกับพระองค์ การพรรณนาให้เป็นภาพพจน์โดยสัญญาณใด

ๆ การรู้จักโดยสัญลักษณ์ใด ๆ ไม่เป็นที่เหมาะสมกับวิทย์ปัญญาของ

พระองค์เลย นี่คือนักอัลลอฮ์(ซ.บ.)ผู้ซึ่งไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจาก

พระองค์”

ชาวอวาริณคนนั้นจึงกล่าวยอมรับว่า

“อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ทรงรู้ดีว่าจะทำอย่างไรกับศาสนาของพระองค์”
(๑๗)

(๑๗) อัด-เตาฮีด หน้า ๑๐๘

ถามตอบ

-๑๗-

ท่านอิมามบาكير(อ)ถูกถามในครั้งหนึ่งว่า

“ทำไมอัลลอฮ์ (ซ.บ.) จึงได้กำหนดเรื่อง การถือศีลอดมาแก้ปวง
บ่าวของพระองค์?”

ท่าน(อ)ตอบว่า

“เพื่อให้คนร่ำรวยได้รู้จักกับรสชาติของความหิวโหย แล้วจะได้
เกิดความเอ็นดูสงสารแก่คนยากจน” (๑๘)

(๑๘) กัซฟูล-มุหมะฮฺ หน้า ๒๒๑.

ถามตอบ

-๑๘

ท่านอิมามบากร(อ)ยังได้ถูกถามถึงเรื่องการรายงานชะดีษที่ไม่ได้
แจ้งให้ทราบถึงสายสืบที่มาของชะดีษนั้น ๆ

ท่าน(อ)กล่าวตอบว่า

“เมื่อฉันจะรายงานชะดีษสักบทหนึ่ง แล้วฉันจะต้องระบุถึง
สายสืบทำไมอีก ในเมื่อสายสืบของฉันในชะดีษนั้น ๆ คือบิดาของ
ฉัน ‘ซัยนุลอาบิดีน’ อันได้รับมาจากบิดาของท่าน ‘ฮุเซน’ ผู้
พลีชีพ อันได้มาจากบิดาของท่าน ‘อะลีบินอะบีฏอลิบ’ อันได้มา
จากท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ) อันได้มาจากญิบรออีล อันได้มา
จากอัลลอฮ์(ซ.บ.)ผู้ทรงสูงสุด” (๑๕)

(๑๕) อะอฺลามุล-วะรอ หน้า ๒๖๔.

ถามตอบ

-๑๕-

ท่าน อิมามบาگیر(อ) ได้ถูกถามถึง

“เรื่องความปลอดภัยในวันข้างหน้าว่าจะเป็นอย่างไร?”

ท่าน(อ)ตอบว่า

“อันที่จริงแล้ว ความปลอดภัยจะมีอยู่เพียงในการที่ไม่หลอกลวง
อัลลอฮ์ (ซ.บ.) เท่านั้น

มิฉะนั้นแล้วอัลลอฮ์(ซ.บ.)จะทรงหลอกลวงพวกท่าน เพราะว่าถ้า
ใครหลอกลวงอัลลอฮ์(ซ.บ.)

พระองค์ก็จะทรงหลอกเขาผู้นั้นแล้วอัลลอฮ์(ซ.บ.)ทรงถอดถอน
ความศรัทธาออกจากตัวของเขา

ในขณะที่ตัวของเขาจะถูกหลอก ถึงแม้ว่าเขาจะรู้สึกตัวก็ตามได้”

มีคำถามท่าน(อ)อีกว่า

“แล้วเขามีการหลอกหลวงอัลลอฮ์ (ซ.บ.) อย่างไร?”

ท่านอิมาม(อ)กล่าวว่า

“เขาจะกระทำในสิ่งที่พระองค์ทรงบัญชาให้เขาทำ แต่แล้วเขากลับทำสิ่งนั้น ๆ โดยต้องการ

ในจุดประสงค์อย่างอื่น ดังนั้นพวกท่านจงเกรงกลัวอัลลอฮ์(ซ.บ.) แท้จริงแล้ว คนที่ต้องการเอาหน้าเอาตา เมื่อถึงวันกิยามะฮ์

เขาจะถูกเรียกด้วยชื่อ ๔ ชื่อ คือ กาฟิร(คนปฏิเสธ) ฟาญิร(คนชั่ว) หมอดิร(คนหลอกหลวง) คอซิบ(คนขาดทุน) ผลงานของท่านจะถูกกลบ ล้าง รางวัลของท่านจะถูกทำลาย จะไม่มีโชคใด ๆ สำหรับท่านเลย ในวันนั้น ดังนั้นท่านจะได้รับรางวัลของท่านจากคนที่ท่านทำงาน เพื่อเขาเท่านั้น” (๒๐)

(๒๐) อัล-บุรฮาน เล่ม ๑ หน้า ๖๐.

ถามตอบ

-๒๐-

ท่านฏอวูซได้ถามท่านอิมามบากิร(อ)ว่า

“มนุษย์ได้ประสบความหายนะจำนวนหนึ่งในสามครั้งไหน?”

ท่าน(อ)ตอบว่า

“อะบูอับดุลเราะฮ์มานเอ็ย มนุษย์จะไม่ถูกทำลายจำนวนหนึ่งในสามดอก แต่ท่านต้องถามว่า มนุษย์ได้ประสบความหายนะจำนวนหนึ่งในสี่เมื่อไหร่? อันนี้หมายถึงวันที่ กอบีลฆ่า ฮาบีล

เพราะตอนนั้นมีคนอยู่ ๔ คน ได้แก่ อาดัม เฮวา ฮาบีล และกอบีล ดังนั้นเท่ากับพวกเขาได้ตายไปหนึ่งในสี่ของคนทั้งโลก”

ท่านฏอวูซถามอีกว่า

“ถ้าเช่นนั้น ใครคือบิดาของมนุษยชาติต่อจากท่านอาดัม (อ) คนที่เป็นฆาตกรหรือคนที่ถูกฆ่า?”

อิมาม(อ)ตอบว่า

“ไม่ใช่ทั้งสองคน หากแต่บิดาของมวลมนุษยชาติได้แก่ ท่านซัยย
” (๒๑)

(๒๑) อัล-มะนาเกิบ เล่ม ๒ หน้า ๒๘๘.

ถามตอบ

-๒๑-

ท่านญาบิร บินยะซีด อัล-ญอ์ฟีย์ได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ถามจากท่าน

อิมามบากิร(อ)ถึงความหมายของคำว่า

“ลาเฮาละ วะลา กุวะตะ อิลลา บิลลาฮฺ”

ท่าน(อ)ตอบว่า

“ความหมายของมันก็คือว่า เราไม่มีความสามารถจะหลีกเลี่ยง
การละเมิดต่ออัลลอฮ์ (ซ.บ.) ได้เลย

นอกจากด้วยความช่วยเหลือของอัลลอฮ์(ซ.บ.) และเราไม่มีพลังใน
การภักดีต่ออัลลอฮ์(ซ.บ.)ได้เลย

นอกจากโดยความสัมฤทธิ์ผลอันมาจากอัลลอฮ์(ซ.บ.)” (๒๒)

(๒๒) อัด-เตาฮีด หน้า ๒๔๒.

คูอาฮ์ของอิมามบากร(อ)

คำวิงวอน(คูอาฮ์)เป็นมรดกล้ำค่าอย่างหนึ่งของบรรดาอิมาม
แห่งอะฮ์ลุลบัยต์(อ)ซึ่งท่านเหล่านั้นได้ร่ำเรียนมาจากท่านศาสดา
มุฮัมมัด(ศ) และได้สั่งสอนไว้ให้แก่บรรดาประชาชาติไปสู่

ทิศทางที่ดีเลิศ ยุติธรรมและมีเกียรติ

บทคูอาฮ์เหล่านี้ นอกเหนือจากการแสดงให้เห็นถึงการสรรเสริญ
เทิดทูนเอกองค์อัลลอฮ์(ซ.บ.) ถวายความบริสุทธิ์แด่พระองค์ และ
ขอบคุณในความกรุณาของพระองค์ และนอกจากการจัดซึ่ง
แนวความคิดต่าง ๆ ที่ผิด ๆ ในเรื่องของพระองค์ทั้งในด้านการ
เปรียบเทียบและพรรณนาไปในลักษณะของผู้มีเรื่องนร่าแล้ว

คูอาฮ์ของบรรดาอิมาม(อ)ยังเป็นแหล่งที่มาของการให้ความรู้ทาง

จริยธรรม คุณธรรมอันสูงส่ง

ในหน้าต่อไปนี้จะเสนอบทควาอ้างส่วนของอิมามมุฮัมมัด

บากิร (อ)

ดูอาห์

บทที่ ๑

บทควาอ้างบทที่ท่านอิมามบากิร(อ)ใช้วิงวอนขอในขณะที่เดินทาง
ออกนอกเคหะสถาน มีดังนี้

“ข้าพเจ้าขอความคุ้มครองในสิ่งต่าง ๆ ที่มะลาอิกะฮ์ของอัลลอฮ์
ขอความคุ้มครองให้พ้นจากความชั่วร้ายสำหรับวันนี้ ซึ่ง
ถึงแม้ว่าดวงอาทิตย์ได้ลับดวงไปแล้วและไม่คืนกลับมาอีกให้

พ้นจากความชั่วร้ายตัวของฉันและพ้นจากความชั่วร้ายในคนอื่น ให้
พ้นจากความชั่วของมารร้าย ให้พ้นจากความชั่วร้ายของคน
ที่ต่อต้านบรรดาเอาลียาของอัลลอฮ์(ช.บ.)

ให้พ้นจากความชั่วร้ายของญินและมนุษย์ ให้พ้นจากความชั่วร้าย
ของสัตว์ร้าย ให้พ้นจากความชั่วร้ายของพาหนะที่ต้องห้าม
ข้าขอแต่อัลลอฮ์ให้นำตัวข้าพเจ้าให้พ้นจากความเลวร้ายทุกประการ
เถิด” (๑)

(๑) อิด-คะดุค-ดาอี หน้า ๒๑๐

ท่าน (อ) ได้กล่าวว่า “ใครที่ได้อ่านดุอาอ์บทนี้
อัลลอฮ์(ซ.บ.)จะทรงยกโทษและอภัยให้แก่เขาและจะ
สามารถเอาชนะความชั่วร้ายและพระองค์จะทรง
คุ้มครองให้เขาพ้นจากความเลวร้าย

ดุอาอ์

บทที่ ๒

มีดุอาอ์บทหนึ่งของท่านอิมามบากร(อ)ที่เคยสอนให้ท่านมุฮัมมัด
บินมุสลิม(ร.ฎ.)แล้วเคยตั้งไว้ว่า “จงจำดุอาอ์นี้ไว้ให้เหมือนกับที่
เธอรักษาคาทั้งสองข้างของเธอ”

“มหาบริสุทธิ์แด่อัลลอฮ์ (ช.บ.) ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจาก อัลลอฮ์ (ช.บ.) มวลการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮ์ (ช.บ.) ผู้ซึ่งไม่มี บุตร ไม่มีภาคีคู่แข่งใด ๆ ในสากลจักรวาลสำหรับพระองค์สำหรับ พระองค์ไม่มีผู้คุ้มครองจากความต่ำต้อยใด ๆ (เพราะตัวของ พระองค์เป็นผู้คุ้มครองจากสรรพสิ่ง) และความเกรียงไกรยิ่งใหญ่ เป็นของพระองค์” (๒)

(๒) มiftahul-Falah หน้า ๑๔๖.

ดูอา

บทที่ ๓

ดูอาที่ท่านอิมามมุฮัมมัด บากิร(อ)อ่านเป็นประจำหลังมาซฮิฮ์
คือ

“ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า ด้วยสิทธิของมุฮัมมัดและวงศ์วานของมุฮัม
มัดขออัลลอฮ์ทรงประทานพรแด่มุฮัมมัดและวงศ์วานของมุฮัมมัด
ขอพระองค์อย่าให้เราหมกหมุ่นอยู่ในความชิงชังของพระองค์

อย่าให้เราลืมการรำลึกถึงพระองค์ โปรดอย่าเปิดเผยสิ่งซ่อนเร้น
ของพระองค์ออกไปจากพวกเรา โปรดอย่าหวงห้ามเกียรติยศของ
พระองค์ต่อเรา โปรดอย่าเผยความกริ้วของพระองค์ที่ทรงมีต่อเรา
โปรดอย่าให้เราห่างเหินจากความซิดไกล่พระองค์ โดโปรดอย่าให้เรา
ถูกลดหย่อนความเมตตาของพระองค์ โปรดอย่าถอดถอนความ
จำเริญของพระองค์ออกจากเรา โปรดอย่ายับยั้งการอภัยต่อพวกเรา
โปรดปรับปรุงเราในสิ่งที่ทรงประทานแก่เรา โปรดเพิ่มให้เราซึ่ง
ความดีของพระองค์อันจำเริญ อันประเสริฐ อันจำเริญ อันเลิศเลอ
อันงดงาม อันดีงาม โปรดอย่าเปลี่ยนแปลงความโปรดปรานที่มีต่อ
เรา โปรดอย่าให้เราผิดหวังจากความปรานีของพระองค์ โปรดอย่า
ทำให้เราหลงทางในเมื่อพระองค์ทรงนำทางเราแล้ว และโปรดมอบ
ให้แก่เราซึ่งความซิดไกล่ต่อพระองค์ในความเมตตา

แท้จริงพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานให้เสมอ ข้าแต่อัลลอฮ์โปรด
บันดาลให้หัวใจของเรามีความสงบ

และให้วิญญาณของเรามีความประเสริฐและให้ปลายลิ้นของเราเป็น
สัจจะ ให้ความศรัทธาของเรายั่งยืน ให้ความเชื่อมั่นของเราเป็นจริง
อย่าให้การคำของเราสูญเปล่า

โอ้พระผู้อภิบาลของเรา โปรดประทานให้แก่เราซึ่งความดีงามใน
ชีวิตแห่งโลกคุณย้านี้ และความดีงามแห่งปรโลกและโปรดปกป้อง
คุ้มครองเราให้พ้นจากการลงโทษในไฟนรกโดยความเมตตาของ
พระองค์” (๓)

(๓) อัล-ญันนะตุล-วากียะฮ์

ดูอาอ์

บทที่ ๔

ดูอาอ์บทหนึ่งของท่านอิมามมุฮัมมัด บากิร(อ)ที่อ่านในยามนอน

“ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ (ซ.บ.) ข้าแต่อัลลอฮ์ แท้จริงข้าขอมอบ
ตัวให้แก่พระองค์ และขอพินหน้ำของข้าให้แก่พระองค์และมอบ
ภาระอันหนักอึ้งบนสันหลังของข้าให้แก่พระองค์ ขอมอบหมายยัง
พระองค์ทั้งความเกรงกลัวและความปรารถนาต่อพระองค์ ไม่มีที่ใด
จะปลอดภัยจากพระองค์ นอกเหนือจากที่พระองค์ ข้าศรัทธาต่อ
คัมภีร์ของพระองค์ที่ทรงประทานมา และศรัทธาต่อศาสดาของ
พระองค์ที่ทรงส่งมา”

จากนั้นท่าน(อ) ก็กล่าวคำตักขีสู ด้วยถ้อยคำการตักขีสูตามคำสอน
ของท่านหญิงฟาฏิมะฮฺ อัซ-ซะฮฺร็อฮ์(อ)(๔)

(๔) มิฟตาสุล-พะลาฮฺ หน้า ๒๑๒.

ดูอาฮ์

บทที่ ๕

ดูอาฮ์ของอิมามบากร(อ) ที่วิงวอนขอหลังนมาซในยามกลางคืน
ศอลาตุลลัยลฺ. มีดังนี้

“ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์ (ซ.บ.) องค์เดียว ไม่มีภาคีใด
ๆ สำหรับพระองค์ มวลอาณาจักรเป็นของพระองค์ และมวลการ
สรรเสริญเป็นของพระองค์ ทรงให้มีชีวิตแล้วทรงให้ตาย
ทรงให้ตายแล้วทรงให้มีชีวิต และพระองค์ทรงมีชีวิตที่ไม่ตาย ความ
ดั่งามอยู่ในอำนาจของพระองค์
พระองค์ทรงมีความสามารถเหนือทุกสิ่ง

ข้าแต่อัลลอฮ์ มวลการสรรเสริญเป็นของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นที่ร้องขอของบรรดาผู้ร้องขอ ดังนั้นมวลการสรรเสริญเป็นของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นที่พึ่งของผู้ที่ต้องการหาที่พึ่ง

ดังนั้นมวลการสรรเสริญเป็นของพระองค์ พระองค์ทรงปราณีเหนือบรรดาผู้ปราณีใด ๆ ดังนั้นมวลการสรรเสริญเป็นของพระองค์

ข้าแต่อัลลอฮ์ เพราะพระองค์เท่านั้นที่มีความต้องการใด ๆ ทุกประการลุล่วง ดังนั้นมวลการสรรเสริญเป็นของพระองค์ และด้วยพระองค์เท่านั้น

ข้าแต่อัลลอฮ์ ให้ความต้องการของข้าได้มีอันลุล่วงในคืนนี้ ดังนั้นได้โปรดคลบบันดาลให้มันเป็นไปแก่ข้าด้วยเถิด

ข้าแต่ผู้คลบบันดาล ข้าแต่อัลลอฮ์ พระองค์ทรงให้สัจธรรม คำตรัสของพระองค์เป็นสัจธรรม พระองค์ทรงเป็นเจ้าของอันสัจธรรม

และแท้จริงยามอวสานนั้นจะมีมาอย่างไม่ต้องสงสัย และแท้จริงพระองค์จะทรงชุบชีวิตของผู้ที่อยู่ในสุสานให้ฟื้นขึ้นมา

ข้าแต่อัลลอฮ์ ข้าขอจำนนต่อพระองค์ ข้าขอศรัทธาต่อพระองค์ ข้า
ขอมอบหมายตนต่อพระองค์ ข้าขออุทธรณ์ต่อพระองค์ ข้าขอการ
ตัดสินต่อพระองค์ ดังนั้น โปรดอภัยให้ข้าในสิ่งที่ข้าได้

กระทำผ่านมาและต่อไปข้างหน้า ทั้งที่ข้าซ่อนเร้นไว้และสิ่งที่ข้า
เปิดเผยแท้จริง พระองค์ทรงมีชีวิตซึ่งไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจาก
พระองค์(๕)

(๔) อัล-ญันนะตุ-วากียะฮ์ ของ เชคกะฟะอมี หน้า ๓๐.

อิมามบากร(อ) :ให้บทเรียนแก่คอลีฟะฮ์แห่งราชวงศ์อุมัยยะฮ์

นักประวัติศาสตร์ต่างได้ยอมรับเป็นเอกฉันท์ว่า

ท่านอมีรุลมูอมีนีน(อ)นี้ ตลอดเวลาที่อยู่ในสมัยของคอลีฟะฮ์ ๓ คน
แรก

ท่าน(อ)ต้องเผชิญกับอุปสรรคนานัปการแต่บ่อยครั้งเหลือเกิน

ที่ท่าน(อ)ต้องก้าวออกมาเพื่อแก้ปัญหาที่ลำบากยากยิ่งให้แก่ผู้นำที่
ดำรงตำแหน่งก่อนท่าน(อ)อันเป็นปัญหาที่สุดวิสัยที่ใคร ๆ และ
บรรดาคณมุสลิมจะแก้ไขได้ คนเหล่านั้นต้องย้อนกลับไปหาท่าน(อ)

อยู่เสมอเพื่อให้ท่าน(อ)แก้ไขสิ่งต่าง ๆ ให้แก่พวกเขา

ดังที่บรรดานักประวัติศาสตร์ได้บันทึกถ้อยคำของท่านอุมัร
บิณคือฎฎอบ(ร.ฎ.)ที่กล่าวไว้ในเรื่องนี้ว่า

“ขอต่ออัลลอฮ์ (ซ.บ.) ว่าอย่าให้ฉันมีชีวิตอยู่หลังจากบุตรของ
อะบีฏอลิบ (อิมามอะลี)เลย”

และคำพูดที่ว่า

“หากไม่มีอะลี แน่นอน อุมัรต้องพินาศอย่างแน่นอน”

และคำที่ว่า

“ขออย่าให้มีปัญหาอุปสรรคใด ๆ ในยามที่ไม่มีบิดาของสะอ์น
(อิมามอะลี)เลย”

แน่นอนบรรดานักปราชญ์ได้เก็บรวบรวมเอาเรื่องการตัดสินปัญหา
ต่าง ๆ ของท่านอะลี(อ)

ไว้เป็นตำราหลายเล่ม และส่วนหนึ่งก็ได้นำเสนอไปแล้วในตอนต้น
ของหนังสือเล่มนี้ บรรดาลูกหลานของท่าน(อ) จากบรรดาอิมาม(อ)
ก็ได้ทำหน้าที่ในการแก้ปัญหานั้นอย่างยากให้แก่นักปกครองในยุค
สมัยของพวกท่าน(อ) ซึ่งคนเหล่านั้นไม่สามารถหาใครชี้แนะได้จึง
ต้องย้อนกลับมาหาพวกท่าน(อ) และยอมรับเอาข้อเสนอแนะใน
เรื่องนั้นจากพวกท่าน(อ)ไปปฏิบัติ

อิมามบาكير(อ)สอนวิธีใช้เหรียญดีนาร์และดิรฮัมแก่คอลีฟะฮ์

अब्दुलมาลิก

ในบทนี้เราจะกล่าวถึงเรื่องราวของปัญหาที่เกิดขึ้นในสมัยของ

अब्दुลมาลิก บินมรวาน แล้ว

अब्दुลมาลิก ได้นำปัญหาเหล่านั้นไปหาท่านอิมามบาكير(อ)พิจารณา
 และได้ปฏิบัติตามคำแนะนำที่อิมามบาكير(อ)ได้เสนอแนะให้แก่เขา

ท่านกะชาอีได้กล่าวว่า :

วันหนึ่งข้าพเจ้าได้เข้าพบท่านรอชิดซึ่งขณะนั้นเขากำลังอยู่ในห้องทำงานส่วนตัว เบื้องหน้า

เขานั้นมีกองเงินจำนวนมากวางอยู่ เขาได้แยกเงินจำนวนมหาศาลนั้นเป็นส่วน ๆ แล้วสั่งให้แบ่งออกไปใช้สอยในกิจการที่จำเป็น โดยเฉพาะในมือของเขายังมีเหรียญดิรฮัมที่มีลายเขียน เขาได้ให้ความสนใจในสิ่งนั้นเป็นอย่างมาก มีหลายสิ่งหลายประการที่เขาสนทนากับข้าพเจ้า

แล้วเขากล่าวว่า

“รู้หรือไม่ว่า ใครเป็นคนแรกที่ใช้ลายเขียนนี้สลักลงในเหรียญทองและเงิน?”

ข้าพเจ้าตอบว่า

“โอ้ นายข้า เรื่องนี้มีขึ้นมาในสมัยของอับดุลมาลิก บินมรวาน”

เขากล่าวว่า

“แล้วเจ้ารู้ถึงสาเหตุไหมว่า มันมีความเป็นมาอย่างไรสำหรับเรื่องนี้”

ข้าพเจ้าตอบว่า

“ฉันไม่ทราบในเรื่องนี้เลย นอกจากรู้เพียงว่า ลายเขียนเหล่านี้มีขึ้นเป็นครั้งแรกในสมัยของอับดุลมาลิกเท่านั้น”

เขากล่าวว่า

“ฉันจะบอกให้เจ้ารู้ ธนบัตรนั้นมีขึ้นที่กรุงโรม และส่วนมากคนอียิปต์เป็นพวกคริสตศัณยิกเกี่ยวกับกษัตริย์แห่งโรม และจะมีการลงตราแบบของโรม ถ้อยคำในตราประทับนั้นคือคำว่า ‘พระบิดา พระบุตร พระวิญญาณบริสุทธิ์’ ได้มีการใช้ธนบัตรแบบนี้เรื่อยมาจนถึงสมัยแรก ๆ ของอิสลาม

ก็ยังคงมีอยู่ต่อไปเหมือนเดิม จนกระทั่งกษัตริย์อับดุลมาลิกได้ให้ความสนใจในเรื่องนี้ขึ้นมา โดยพิจารณาไปยังดวงตราที่ประทับแล้ว ก็สั่งให้แปลเป็นภาษาอาหรับ ปราภฏว่า เมื่อเขารู้ว่ามีความหมายอย่างนั้นก็แสดงความโกรธมาก”

(ต่อไปนี้เป็นบทสนทนาของรอชิดที่กล่าวถึงสมัยของ अबดุลมาลิก
บินมรวาน)

เขา(अबดุลมาลิก)ได้กล่าวว่า

“อันนี้เป็นการเหยียดหยามเกียรติของศาสนาอิสลาม”

อีกทั้งยังมีดวงตราแบบธนบัตรที่ติดอยู่ตามภาชนะและเสื้อผ้า เพราะ
ของสองอย่างนี้ทำในอียิปต์ และสิ่งของอย่างอื่นอีกที่ติดตราแบบนี้
เนื่องจากทำมาจากเมืองนี้ที่มีความศักยภาพสูง มีทรัพย์สินมาก และ
มีพลเมืองต่าง ๆ ทัวสารทิศ และแน่นอนมันได้ถูกประทับตราด้วย
สิ่งที่เป็นสิริก(ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ (ช.บ.))

เขาจึงออกคำสั่งให้เขียนจดหมายไปถึง अबดุลอะซีซ บินมรวานซึ่ง
เป็นเจ้าเมืองอียิปต์ บอกให้สั่งยกเลิกการใช้ดวงตรานี้อย่างที่เคยติด
เป็นตราที่เสื้อผ้า ธนบัตร ม่านกัน และอื่น ๆ และเสนอว่า

ให้ผลิตธนบัตรที่ประทับตราด้วย ‘ซูเราะฮ์เตาฮีด’ และคำว่า
‘ชะฮิดัล ลอสุ อันนะสุ ลาอิลาฮะ อิลลาฮูวะ’

(อัลลอส (ซ.บ.) ทรงยืนยันว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์)
และนี่คือการประทับตราที่ธนบัตร โดยเฉพาะตราจนถึงเวลานี้ ไม่
บกพร่อง ไม่เพิ่มเติม และไม่เปลี่ยนแปลง

และอัครมุขมณฑลยังได้เขียนหนังสือส่งไปยังเจ้าเมืองต่าง ๆ ทั้งหมด
ให้ยกเลิกเหรียญที่มีตราประทับแบบโรม และสั่งให้ลงโทษผู้ที่มี
เหรียญชนิดนั้นไว้ในครอบครองด้วยการเฆี่ยนตีอย่างรุนแรง และ
ให้คุมขังในเวลาที่ยาวนาน

ครั้นเมื่อได้มีการประทับตราใหม่บนธนบัตรด้วย ‘ซูเระสเตอัส’
ก็ได้มีการนำส่วนหนึ่งไปยังกรุงโรม

ข่าวคราวในเรื่องนี้ก็แพร่ออกไปจนได้ยื่นไปถึงกษัตริย์ของพวกเขาโรม
เมื่อได้แปลใจความในเหรียญนั้นให้ทราบ กษัตริย์กรุงโรมได้มี
ความโกรธกริ้วและบันดาลโทสะเป็นอย่างมาก จึงเขียนหนังสือ
ส่งไปยังอัครมุขมณฑลใจความว่า

“แท้จริงการใช้ธนบัตรในอียิปต์และเมืองต่าง ๆ นั้นได้มีตราประทับของโรม และการประทับตราเช่นนั้นก็ดำเนินมาได้โดยตลอดด้วยตราของโรม จนท่านเองได้มาสั่งยกเลิกเสีย ดังนั้น

ถ้าหากค่อลีพะสุคนก่อน ๆ จากท่านทำถูกต้องแล้ว ก็แสดงว่าท่านทำผิดพลาด และถ้าหากสิ่งที่ท่านทำลงไปนั้นเป็นการถูกต้องก็แสดงว่า ค่อลีพะสุคนก่อน ๆ จากท่าน เป็นคนทำผิดพลาด

ขอให้ท่านตัดสินใจตอบเอาอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่ท่านต้องการจะตอบและแน่นอน ข้าพเจ้าได้ส่งมอบบรรณาการอันเหมาะสมกับตำแหน่งของท่านมาจำนวนหนึ่ง และข้าพเจ้าชอบที่จะให้ท่าน

ดำเนินการเปลี่ยนแปลงแบบของธนบัตรเหล่านั้นให้กลับเป็นรูปเดิมอย่างที่เคยเป็นมาก่อน ไม่ว่าจะเป็นชนิดใดก็ตาม อันถือว่าเป็นที่ จะขอบคุณต่อท่าน และให้ท่านรับเอาบรรณาการเหล่านี้ได้ ด้วยความนับถืออย่างยิ่ง”

เมื่ออับดุลมาลิกได้อ่านข้อความจดหมายนี้ แล้วก็ส่งกลับไปยังทูต
และแจ้งให้ทูตทราบว่า

เขาไม่ปรารถนาที่จะให้คำตอบใด ๆ และไม่ขอยอมรับเครื่อง
บรรณาการ

ดังนั้น ทูตก็ได้นำทั้งจดหมายและเครื่องบรรณาการกลับไปหา
เจ้าของเดิม ครั้นเมื่อกษัตริย์โรมทราบเช่นนั้น ก็จัดแจงเพิ่มจำนวน
ของบรรณาการมากขึ้นกว่าเดิม และให้นำกลับไปหา

อับดุลมาลิกอีกแล้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเข้าใจว่าบรรณาการที่ส่งมาคราวก่อนนั้น ท่านถือว่าเป็น
ของจำนวนน้อย ท่านจึงไม่รับและไม่ตอบจดหมายของข้าพเจ้า
ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเพิ่มจำนวนของบรรณาการให้มากขึ้น

สำหรับท่าน และข้าพเจ้าปรารถนามายังท่านในเรื่องเดียวกับที่เคย
ปรารถนามาก่อนนั้นคือ ให้เปลี่ยนตราขึ้นคืนกลับให้เป็นอย่างที่เคย
เป็นในตอนแรก”

เมื่ออับดุลมาลิกได้อ่านจดหมาย เขาก็มิได้ตอบอีก และส่ง
บรรณาการกลับคืนเหมือนเดิม

ฝ่ายกษัตริย์กรุงโรมก็ได้เขียนจดหมายอีก คราวนี้เขาได้กล่าวใน
จดหมายว่า

“แท้จริงท่านดูเหมือนต่อการที่จะตอบข้าพเจ้า และบรรณาการของ
ข้าพเจ้า ซึ่งก็มีได้กระทบกระเทือนถึงความจำเป็นของข้าพเจ้าแต่
ประการใด เพราะถ้าท่านคิดว่ามันเป็นของเล็กน้อย

ข้าพเจ้าก็เพิ่มจำนวนให้มากขึ้นแล้ว แต่ท่านยังคงกระทำเหมือน
อย่างตอนแรก จนข้าพเจ้าได้เพิ่มจำนวนบรรณาการถึงสามครั้งแล้ว
ข้าพเจ้าขอสาบานต่อพระนามของมะซีฮูว่าท่านจะต้องคืนสภาพ

ตราให้เป็นเหมือนอย่างที่เคยเป็นมาแต่เดิมหรือไม่ข้าพเจ้าก็จะสั่งให้
ผลิตเหรียญทั้งดีนารและดิรฮัม

ซึ่งท่านก็ทราบดีว่าข้าพเจ้าจารึกอย่างอื่นไม่ได้ นอกจากตราที่เคย
จารึกในประเทศของข้าพเจ้า

(เพราะเหรียญดีนาร์และดิรฮัม ไม่มีการสลักลายจารึกในประเทศอิสลาม) ดังนั้นเขาจะสลักตราบนเหรียญให้เป็นถ้อยคำที่ดูหมิ่นหยามต่อศาสนาของท่าน แล้วยามใดที่ท่านอ่านข้อความนั้น ท่านก็จงเก็บมันในกระเป๋าสื่อของท่านเสียให้มันเปียกโชกด้วยเหงื่อ ดังนั้นข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้ท่านรับเครื่องบรรณาการ และคืนสภาพตราให้กลับเป็นเหมือนเดิม และให้ท่านถือว่าเครื่องบรรณาการนี้

เป็นสิ่งขอมาจากข้าพเจ้า และความสัมพันธ์ระหว่างข้าพเจ้ากับท่านก็จะคงอยู่เป็นปัจจุบันต่อไป”

ครั้นเมื่อ अबดุลมาลิกได้อ่านจดหมายก็ารู้สึกมีความกล้ำกลืนสุดเหลือประมาณ และรู้สึกว่โลกนี้คับแคบสำหรับเขาเสียนี้กระไร เข้าได้กล่าวว่

“ฉันคิดว่าฉันคือเด็กที่โชคร้ายที่สุดคนหนึ่งที่เกิดมาในอิสลาม เพราะฉันต้องปกป้องท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ศ) ให้พ้นจากการลบหลู่ดูแคลนของกาไฟรคนนี้ให้ได้ราบที่ยังมีเวลาเหลืออยู่

แต่การจะลบรอยตราประทับในเหรียญให้ได้ทั้งทั้งอาณาจักร
อาหรับนั้นคงเป็นไปได้ เพราะเหรียญเหล่านี้ถูกใช้จ่ายหมุนเวียน
ในหมู่ประชาชนแล้วทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นเหรียญดินารของโรมหรือ
อัคริซัมของพวกเขาเองก็ตาม”

เขาได้จัดประชุมผู้รู้ของอิสลาม และปรีกาหารือ แต่ไม่มีใครแม้แต่
สักคนเดียวที่สามารถเสนอความคิดเห็นให้เขารับฟังได้ ท่านรูฮ์
บินชันบามได้กล่าวขึ้นว่า

“แท้จริงท่านก็ทราบดีอยู่แล้วว่า การเสนอความเห็น และการ
แนะนำหาทางออกสำหรับเรื่องนี้ควรเป็นใคร แต่กระนั้นท่านก็ตั้งใจ
ที่จะละทิ้งเขา”

อับดุลมาลิก กล่าวว่า

“ช้าก่อนท่าน แล้วใครล่ะ บอกมาเถิด”

รัฐกล่าววว่า

“อัล-บาگیرแห่งอะฮ์ลุลบัยตุของท่านนบีมุฮัมมัด (ศ)”

อับดุลมาลิกกล่าววว่า

“จริงของท่าน แต่เขาคงจะไม่แสดงความคิดเห็นให้แก่ข้าพเจ้าในเรื่องนี้”

และอับดุลมาลิกก็เขียนจดหมายไปยังเจ้าเมืองของเขาที่มะดีนะฮ์วว่า

“ให้เชิญมุฮัมมัด บินอะลี บินสุเซนมาพบข้าอย่างสมเกียรติ และให้มอบเงินแก่เขาเพื่อเตรียมการเดินทาง ๒๐๐,๐๐๐ ดิรฮัม เพื่อให้เขาใช้จ่ายอีก ๓๐๐,๐๐๐ ดิรฮัม และให้อำนวยความสะดวกแก่เขาไม่วาเขาจะนำใครก็ตามร่วมเดินทางด้วย”

แต่ทูตก็ได้คุมท่าน(อ)เข้าพบตามที่ได้รับมอบหมายหน้าที่ให้ปฏิบัติ

ครั้นเมื่อท่าน(อ)ได้รับทราบเรื่องราวทั้งหมดแล้ว

ท่านอิมามบากร(อ)ก็ได้กล่าวกับ अबดุลมาลิกว่า

“เรื่องนี้มิได้เป็นภาระที่ยิ่งใหญ่อันใดสำหรับท่าน มันไม่มีอะไรเลย เพราะสองกรณีด้วยกัน นั่นคือ แท้จริงอัลลอฮ์ (ช.บ.) จะไม่ทรงบันดาลให้สิ้นสุดยุคนี้ลง เพียงแต่การที่กษัตริย์แห่งกรุงโรมข่มขู่ท่านในเรื่องของศาสนาฮัมมัด (ศ) อีกประการหนึ่งก็คือ เรื่องนี้มีทางแก้ไขได้”

अबดุลมาลิกถามว่า

“แล้วหนทางแก้ไขเป็นอย่างไร?”

ท่านอิมามฮัมมัด บากร(อ) กล่าวตอบว่า

“จงเรียกนายช่างมาผลิตเหรียญต่อหน้าท่านเดี๋ยวนี้ให้เป็นเหรียญดิรฮัมและดีนาร์ และจงประทับตราด้านหนึ่งด้วย ‘ซูเราะฮ์อัล-เตาฮีด’ อีกด้านหนึ่งให้เป็นข้อความยกย่องท่านศาสดา (ศ) ให้มีระบุชื่อบ้านเมืองที่ผลิตเหรียญไว้ในกรอบวงกลมของเหรียญและให้ประทับตราปีที่ผลิตเหรียญลงไปด้วย

และให้กำหนดอัตราน้ำหนัก ๓๐ ดิรฮัม ให้เป็นเหรียญ ๓ ชนิด ชนิด
แรกจำนวน ๑๐ เหรียญน้ำหนัก ๑๐ มิชกอล ชนิดที่ ๒ จำนวน ๑๐
เหรียญน้ำหนัก ๖ มิชกอล ชนิดที่ ๓ จำนวน ๑๐ เหรียญน้ำหนัก ๕
มิชกอลเป็นดิรฮัม และที่หนัก ๗ มิชกอลเป็นดินาร”

อับดุลมาลิกได้กระทำการตามนี้ และท่านอิมามมุฮัมมัด บินอะลี บิน

สุเซน(อ)ยังได้สั่งให้อับดุลมาลิกประกาศใช้เหรียญนี้ในบ้านเมือง
ต่าง ๆ ของอิสลามทั้งหมด ให้ประชาชนดำเนินการซื้อขาย

กันกับเหรียญเหล่านี้ให้ออกประกาศคำสั่งประหารชีวิตผู้ที่ใช้
เหรียญอย่างอื่นจะเป็นประเภทดิรฮัมหรือดินาร หรือเหรียญอื่นใดก็
ตาม พร้อมให้สั่งยกเลิกและเก็บส่งคืนกองคลังเพื่อที่จะเปลี่ยนสภาพ
ให้เป็นเหรียญตามแบบของอิสลาม

ดังนั้นอับดุลมาลิกก็ได้กระทำการตามนี้ ส่วนทูตของกรุงโรมก็ได้
กลับไปแจ้งเรื่องเหล่านี้ให้กษัตริย์แห่งกรุงโรมทราบ

อับดุลมาลิกได้ให้คำตอบไปยังกษัตริย์แห่งกรุงโรมว่า

“อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ทรงยับยั้งมิให้ท่านกระทำในสิ่งที่ท่านสามารถ
จะกระทำ แน่นนอนข้าพเจ้าได้แจ้งไปยังบรรดาข้าหลวงของข้าพเจ้า
ในประเทศต่าง ๆ ให้ทำอย่างนี้และให้ยกเลิกการใช้เหรียญที่มีตรา
ประทับตามแบบของโรม”

ได้มีคนเสนอความเห็นต่อกษัตริย์แห่งกรุงโรมว่า

“โปรตุเกสได้กระทำในสิ่งที่ท่านเห็นว่าจะข่มขู่เจ้าเมืองอาหรับได้เกิด
”

กษัตริย์แห่งกรุงโรมกล่าวว่า

“ข้าตั้งใจจะกระทำ เพราะความแค้นต่อเขาตามที่ข้าได้เขียนไปยัง
เขา เพราะว่าข้าสามารถจะกระทำได้ ทั้งทรัพย์สินและอื่น ๆ ที่มี
พร้อม เนื่องจากความยิ่งใหญ่ของกรุงโรม แต่บัดนี้ข้าจะไม่ทำ
แล้ว เพราะว่าถ้าหากทำขึ้นมาคนในประเทศอิสลามก็จะไม่ใช่
เหรียญเหล่านั้น”

เขาจับยังไม่ทำตามผู้เสนอสิ่งที่ท่านอิมามมุฮัมมัดบากิร บินอะลี
บินฮุเซน(อ)ได้ชี้แนะไว้ก็ยังคงเป็นผลสืบต่อจนถึงทุกวันนี้(๑)

(๑) อัล-มุฮาซิน วัลมุชาวอิ์ ของอัล-บัยฮะกี๊ เล่ม ๒ หน้า ๑๒๕.

บทโต้ตอบของท่านอิมามบากิร(อ)กับอิซาม บิน अबดุลมาลิก

สภาพแวดล้อมในสังคมได้จิตใจที่จะหันเหให้บรรดาอิมามผู้บริสุทธิ์
ละทิ้งการทำหน้าที่ในตำแหน่งตามที่อัลลอฮ์(ซ.บ.)และศาสนา

มุฮัมมัด(ศ)ได้แต่งตั้งพวกท่านไว้ จึงทำให้พวกท่านต้องอยู่กับเหย้า
เรือน ไม่มีโอกาสได้สั่งสอนและห้ามปราม ส่วนอำนาจการปกครอง
ก็ได้ตกไปอยู่ในกำมือของพวกที่มั่งร้าย รังเกียจรังแอกอย่างอยุติธรรม
ต่อบรรดาอิมาม(อ) เนื่องด้วยความทุจริตของคนเหล่านั้น

ที่มีต่อตำแหน่งของพวกท่านนั่นเอง พวกเขายังได้ละเมิดสิทธิของ
พวกท่าน จนกระทั่งยังได้ติดตามรังควาน เช่นฆ่า จับกุมคุมขัง และ
ขับไล่ไสส่งออกจากบ้านเมือง จนถึงกับว่า :

ท่านอิมามซัยนุลอาบิدين(อ)ได้เคยกล่าวไว้ว่า

“ถ้าหากว่าท่านนบี (ศ) ได้เสนอเรื่องการสู้รบกับพวกเราให้แก่ พวกเขาดูดังที่ท่านเสนอเรื่องการเป็นทาสทไว้ที่พวกเราแก่พวก เขาแล้ว แน่่อนความรุนแรงที่พวกเขากระทำกันคงไม่มากมาย ขนาดนี้”

ท่านอิมามอะบูญะอ์ฟร์(อ)ได้ใช้ชีวิตในสมัยของผู้ปกครองราชวงศ์อุมัยยะฮ์หลายคน แต่

การดำเนินบทบาทที่รุนแรงต่อท่านมากที่สุด ได้แก่ การกระทำ ของอิซาม บินอับดุลมาลิก กล่าวคือ

อิซามได้สังหารท่านซัยคุ(ร.ฎ.)น้องชายของท่าน แล้วจับตัวท่านไป กักขังที่ซีเรีย อีกทั้งยังได้กล่าวถ้อยคำที่น่ารังเกียจให้ท่านฟัง

นักประวัติศาสตร์ได้บันทึกเรื่องราวที่เกิดขึ้นระหว่างอิมามบาكير(อ) กับอิซาม บินอับดุลมาลิก ในด้านการเกี่ยวกับการถามตอบ การสนทนา เรื่องต่าง ๆ อันจะนำมาเสนอโดยสรุปในบทนี้

ซึ่งบรรดาอิมามผู้ทรงเกียรติทั้งหลายที่เพียบพร้อมและนำหน้ามวลมนุษยชาติในแง่ของคุณธรรมและความดีได้นำมาบอกเล่าสืบต่อกันมา

ท่านอิมามศอดิก(อ)ได้เล่าว่า :

อิซามได้ออกคำสั่งไปยังเจ้าเมืองมะดีนะฮ์ เพื่อให้คุมตัวบิดาของฉัน ดังนั้น เขาก็ได้ควบคุมตัวพวกเราไปพร้อมกับท่านด้วย ครั้นเมื่อเราผ่านเข้าไปถึงเมืองดามัสกัส เราได้ถูกกักตัวไว้เป็นเวลา ๓ วัน ต่อจากนั้นในวันที่ ๔ เขาอนุญาตให้เราเข้าไปได้ ขณะนั้น เขานั่งอยู่บนบัลลังก์ของกษัตริย์

ทหารและองครักษ์ของเขานั้นต่างก็ยืนชิดเท่าเหยียดตรงทั้งสองด้าน และเขายังได้ให้นักแม่นธนูผู้อาวุโสในหมู่พรรคพวกของเขาเฝ้าคุ้มอยู่ ณ เบื้องหน้าของเขาด้วย

ครั้นเมื่อเราได้เดินเข้าไปโดยบิดาของฉันเดินนำหน้าและฉันเดินตามหลัง เขาก็ได้ร้องเรียกบิดาของฉันว่า

“โอ้มุฮัมมัด โปรดแสดงฝีมือในการยิงธนูพร้อมกับผู้อาวุโสของพวกเขาเถิด”

ท่าน(อ)ตอบเขาว่า

“ฉันอายุมากเกินไปแล้วสำหรับการยิงธนูของท่านโปรดผ่อนผัน
แก่ฉันจะได้ไหม?”

เขาตอบว่า

“ด้วยสิทธิของผู้ทรงให้เกียรติแก่เราด้วยศาสนาและนบิของ
พระองค์ ข้าจะไม่ผ่อนผันให้ท่าน”

หลังจากนั้นแล้วฮิซามก็ได้โน้มตัวไปยังผู้อาวุโสของตระกูล

อุมัยยะฮฺพลางกล่าวว่า

“โปรดส่งธนูของท่านให้เขาไปเถิด”

บิดาของฉันก็รับคันธนูของผู้อาวุโสคนนั้นมาถือ ต่อจากนั้นท่าน(อ)
ก็ยังออกไปหนึ่งดอก ปรากฏว่า ธนูดอกนั้นปักลงใจกลางของเป้า
พอดี ท่าน(อ)ได้ประทับคันธนู แล้วยิงออกไปเป็นดอกที่สอง ก็
ปรากฏว่า ดอกธนูพุ่งตรงเข้าไปบนดอกแรก ผ่าแฉกกลางของมันลง
ไปเลย หลังจากนั้นท่าน(อ) ได้ยิงติดตามไปด้วยดอกธนูอีก ๕ ดอก
จนกระทั่งบางดอกสามารถฉีกเข้ากลางของบางดอก

จนทำให้อิซามถึงกับตบมือลงบนที่นั่งของตนอย่างแรง จนเขามีอาการ
ยับยั้งความรู้สึกได้

เขาได้กล่าวว่า

“โอ้ อะบุญอะฟรเอีย ข้าพเจ้าได้เห็นแล้วว่าท่านเป็นคนแม่นยำ
ที่สุดคนหนึ่งในบรรดาคนอาหรับและที่ไม่ใช่อาหรับ ไฉนท่านจึง
อ้างว่า ท่านอายุมากเกินไปแล้วสำหรับการยิงธนู”

หลังจากนั้น เขาก็ถึงกับแสดงความรู้สึกเสียใจในคำพูดของตนเองที่
กล่าวออกไปแล้ว อิซาม เป็นคอลีฟะฮ์ในสมัยบิดาของฉันทน์คนเดียว
คือ ไม่มีอิหม่ามก่อนท่าน(อ)และหลังจากท่าน(อ)ในสมัยอิซาม เขา
ครุ่นคิดหนักและนั่งทอดสายตาลงบนพื้น ขณะที่บิดาของฉันทน์ยืนอยู่
เคียงข้าง พลังหันหน้าตรงไปยังเขา เมื่อเรายืนอยู่อย่างนั้นเป็น
เวลานานมากขึ้น บิดาของฉันทน์ก็มีอาการงุนเคือง ท่าน(อ)

ครุ่นคิดอะไรอยู่ด้วยความกังวล และเมื่อบิดาของฉันทน์รู้สึกโกรธได้
แหงนหน้าขึ้นมองฟ้า จนคนที่ดูท่าน(อ)สามารถอ่านสีหน้าความ
โกรธในใบหน้าของท่าน(อ)ได้

เมื่ออิซามเห็นอาการเช่นนั้นจากบิดาของฉันทน์ เขาก็ได้กล่าวว่า

“มาหาข้าพเจ้าซิ โอ้อะบุญะฮ์ฟร์”

แล้วท่าน(อ)ก็ได้ขึ้นไปนั่งบนบัลลังก์และฉันทน์ก็ติดตามท่านไปด้วย
เมื่อเข้าไปใกล้ อิซามก็ลุกขึ้นโค้งให้ท่าน แล้วนั่งลงทางด้านขวามือ
ของท่าน หลังจากนั้นเขาก็โค้งให้ฉันทน์ และให้ฉันทน์นั่งด้านซ้ายมือบิดา
ของฉันทน์ แล้วเขาก็หันหน้ามาทางบิดาของฉันทน์พลางกล่าวว่า

“โอ้ มุฮัมมัดเอ๋ย ทั้งชาวอาหรับและมีเชื้อชาวอาหรับต่างก็ต้อง
อยู่ภายใต้การนำของคนตระกูลกูเรซตลอดไป ตราบเท่าที่อัลลอฮ์
(ช.บ.) ยังทรงประทานคนอย่างท่านมาให้หมู่พวกเขา

ใครเป็นคนสอนท่านในเรื่องการยิงธนูและท่านใช้เวลาเรียนนาน
เท่าไร?”

บิดาของฉันทน์ตอบว่า

“ท่านเองก็ทราบคืออยู่แล้วว่า ชาวเมืองมะดีนะฮ์นั้น เชี่ยวชาญใน
การฝึกยิงธนู สำหรับฉันทน์นั้นได้เรียนมาตั้งแต่สมัยที่ยังเยาว์วัย

แต่มาฉันก็เลิก ครั้นพอท่านจะมีรูปมूर्ตฉันต้องการให้ฉันยิง นี่แหละฉันจึงเริ่มต้นใหม่อีกที”

เขากล่าวกับท่าน(อ)อีกว่า

“ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นใครยิงแม่นอย่างนี้มาก่อนเลย และข้าพเจ้าคิดว่าในโลกนี้มีใครยิงเก่งอย่างนี้อีกแล้ว แล้วญะฮ์ร๊ะ ยิงธนูได้เหมือนท่านไหม?”

ท่าน(อ)ตอบว่า

“แท้จริงพวกเราคือผู้สืบทอดอันครบถ้วนและบริบูรณ์ อันเป็นสิ่งที่อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ทรงประทานให้แก่ศาสดาของพระองค์ (ศ) ในโอองการที่ว่า:

“วันนี้เราได้ประทานความสมบูรณ์ในศาสนาของสุเจ้าให้แก่สุเจ้า และประทานความบริบูรณ์ในความโปรดปรานของข้าให้แก่สุเจ้า และข้าพอใจให้อิสลามได้เป็นศาสนาสำหรับสุเจ้า”

(อัล-มาอิดะฮุ: ๓๑)

“และแผ่นดินนี้ไม่เคยว่างเว้นจากผู้ทำให้เรื่องราวในศาสนา
ครบถ้วนซึ่งเป็นสิ่งที่บกพร่องสำหรับคนอื่นที่มีใช้พวกเรา”

เมื่อเขาได้ฟังบิดาของฉันทพุดเช่นนั้น สายตาของเขาเปลี่ยนแปลงไป
ในทันที ใบหน้าเริ่มปรากฏสีแดงระเรื่อ นั่นคืออาการที่บ่งบอกถึง
ความโกรธ ต่อจากนั้นเขาก็พยายามข่มใจให้เป็นปกติ

ยกศีรษะขึ้นแล้วกล่าวว่า

“เราต่างก็เป็นลูกหลานของอับดุลมานาฟด้วยกัน มีสายเลือด
เดียวกันมิใช่หรือ?”

บิดาของฉันทกล่าวว่า

“เราก็เป็นเช่นเดียวกันนั่นแหละ แต่อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ผู้ทรงเกียรติ
ทรงคัดเลือกพวกเราไว้ สำหรับคลังวิชาการอันล้ำลึกและบริสุทธิ์ที่สุด
ของพระองค์ไว้เฉพาะ โดยมีได้คัดเลือกใครไว้เป็นการเฉพาะ
เหมือนเช่นพวกเรา”

เขากล่าวว่า

“อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ทรงแต่งตั้งท่านศาสดามุฮัมมัด (ศ) มาจากตระกูลของอับดุลมะนาฟเพื่อไปยังมวลหมู่มนุษยชาติไม่ใช่หรือ?

ไม่ว่าจะเป็นคนผิวขาว ผิวดำหรือผิวแดง พวกท่านจะได้รับมรดกโดยที่คนอื่นนอกจากพวกท่านมิอาจได้รับอย่างใดกัน ทั้งที่ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์(ศ)เป็นคนที่ถูกส่งมายังมนุษยชาติทั้งปวง และด้วยเหตุนี้ที่อัลลอฮ์(ซ.บ.)ทรงตรัสว่า

“และสำหรับอัลลอฮ์นั้น เป็นผู้รับมอบมรดกแห่งชั้นฟ้าและแผ่นดิน” (อาติ อิมรอน: ๑๘๐)

ดังนั้น โฉนดเลขที่พวกท่านจะได้รับมรดกทางวิชาการอย่างนี้ ในเมื่อไม่มีใครเป็นนบีอีกแล้ว

หลังจากศาสดามุฮัมมัด(ศ)และพวกท่านเองก็มีไชนบีที่ไหนกัน ?”

ท่าน(อ)กล่าวตอบว่า

“มีโองการหนึ่งที่พระองค์ทรงตรัสแก่นบีของพระองค์ว่า:

“เจ้าอย่ากระดิกลิ้นของเจ้าเพื่อเร่รืบบัณ (ในการอ่าน)”

(อัล-กียามะฮฺ: ๑๖)

ซึ่งท่านจะไม่กระดิกลิ้นของท่านในเรื่องนั้นกับคนอื่นนอกเหนือจาก
พวกเราตามที่อัลลอฮ์(ซ.บ.) ทรงบัญชาให้ท่าน (ศ) ทำการเช่นนั้น
เฉพาะกับพวกเรา ไม่ให้กระทำกับผู้อื่นนอกจากเรา

ท่าน(ศ) จึงเป็นผู้กระซิบสอนเบา ๆ กับอะลี พี่น้องของท่าน โดยที่
มิได้กระทำอย่างนั้นกับสาวกคนอื่น ๆ ของท่าน

ครั้นอัลลอฮ์(ซ.บ.)ทรงมีโองการมาว่า :

“และหมู่ที่มีการรับฟังเท่านั้นที่จะรับมันได้”

(อัล-ฮาเกาะฮฺ: ๑๒)

ซึ่งท่านศาสดา(ศ)ได้กล่าวแก่สาวกของท่านว่า

“ฉันวิงวอนขอต่ออัลลอฮ์ (ซ.บ.) ว่า ให้พระองค์ทรงบันดาลการเป็นเช่นนั้นให้แก่หูของเจ้า โอ้อะลีเอ๋ย”

ดังนั้นด้วยเหตุนี้อะลี บินอะบีฏอลิบ(อ)จึงได้กล่าวไว้ที่เมืองกูพะฮว่า

“ท่านศาสดา (ศ) ได้สอนวิชาความรู้ให้แก่ฉันถึง ๑,๐๐๐ ประตู ซึ่งท่าน (ศ) ได้เปิดประตูเหล่านั้นทุกบาน ๆ ละ ๑,๐๐๐ ประตูให้แก่ฉัน”

ดังนั้น เหมือนอย่างที่อัลลอฮ์(ซ.บ.) ทรงคัดเลือกพี่น้องของท่านคือ ‘อะลี’ ไว้เป็นการเฉพาะเช่นกัน ให้เป็นคนได้รับความรู้อันล้ำลึก ในขณะที่ท่านมิได้เจาะจงไว้สำหรับคนใดคนหนึ่งในกลุ่มพรรคพวกของท่านเลย จนกระทั่งได้กลายมาอยู่ที่เรา กล่าวคือ เราได้รับมรดกของท่านโดยที่คนอื่นในกลุ่มพวกเรามีได้รับเลย”

อิซาม บินอับดุลมาลิก กล่าวว่า

“แท้จริงอะลีนั่น อ้างตนว่ามีความรู้ในสิ่งพ้นภาวะวิสัย

(อัล-หมอยบ) ขอสาบานต่ออัลลอฮ์(ซ.บ.) ว่า พระองค์มิได้เปิดเผย
ความรู้ในสิ่งที่พ้นภาวะวิสัยให้แก่ใครเลยสักคน แล้วไหนเขาจึงอ้าง
ตนอย่างนั้นได้?”

บิดาของฉันทกล่าวว่า

“แท้จริงอัลลอฮ์ทรงประทานคัมภีร์มายังศาสดาของพระองค์ (ศ)
ซึ่งในนั้นมีทั้งเรื่องราวที่เคยเกิดขึ้นผ่านมาแล้ว และเรื่องราวที่กำลัง
จะเกิดจนถึงวันกิยามะฮ์

ในโองการหนึ่งความว่า :

“และเราได้ประทานคัมภีร์มายังเจ้า เป็นการอธิบายอย่างชัดแจ้ง
สำหรับทุก ๆ สิ่งและเป็นทางนำ เป็นความเมตตา และข่าวดีสำหรับ
มวลมุสลิมฯ (อัน-นุซุล: 89)

ในโองการหนึ่งทรงกล่าวว่า :

“และ (เกี่ยวกับ) ทุกสิ่งนั้น เราได้พรรณนาไว้แล้วในอิมามอันชัด
แจ้ง” (ยาซีน: ๑๒)

อีกโองการหนึ่งทรงตรัสว่า :

“เรามีได้ทำตกหล่นอะไรไว้ในคัมภีร์เลยแม้แต่สิ่งเดียว”

(อัล-อันอาม : ๓๘)

และอัลลอฮ์(ซ.บ.)ทรงมีวะฮยูแก่ศาสดาของพระองค์ว่า :

“อย่าได้ยั้งความรู้ใด ๆ ไว้อันเกี่ยวกับสิ่งพ้นภาวะวิสัย และความรู้
ที่เก็บรักษาไว้ แต่จะต้องบอกเล่าแก่อะลี” (ฮะดีษกุศษี)

ดังนั้นท่าน(ศ)จึงสั่งให้ ‘อะลี’ รวบรวมอัล-กูรอานภายหลังจาก
ท่าน (ศ) และมอบหมายการอาบนํ้ามายิตของท่าน (ศ) และใส่เครื่อง
หอมให้ท่าน (ศ) โดยที่มีได้สั่งไว้กับพรรคพวกของท่าน (ศ) คนใด
เลย

และท่าน(ศ)ได้กล่าวแก่สาวกของท่าน(ศ)ว่า

“อะรอม (ต้องห้าม) แก่สาวกของฉันและคนในครอบครัวของฉัน
ที่จะมองไปยังเอะเราะฮฺ (สิ่งที่จะต้องปกปิด) ของฉัน

นอกจาก ‘อะลี’ พี่น้องของฉัน เพราะแท้จริงเขามาจากฉันและ
ฉันมาจากเขา

อันใดก็ตามที่เป็นของเขาย่อมหมายความว่า是我ของฉัน และอันใดที่
是我ของฉันย่อมหมายความว่า是他ของเขา เขาคือคนชำระหนี้ของ
ฉัน เขาคือคนทำหน้าที่ตามข้อสัญญาของฉัน ”

หลังจากนั้นท่าน(ศ)ได้กล่าวกลับสาวกของท่าน(ศ)ว่า

“อะลี บินอะบีฏอลิบ ได้ทำการต่อสู้ไปตามความหมายแห่งนัยยะ
ของอัล-กุรอาน

เช่นเดียวกับที่ฉันได้ต่อสู้ไปตามความหมายแห่งนัยยะนั้น จึงไม่มี
ใครเลยแม้สักคนเดียวที่สาธยายถึงนัยยะแห่งอัล-กุรอานให้ครบถ้วน
บริบูรณ์ได้ นอกจากการสาธยายของอะลี(อ)”

และด้วยเหตุนี้ ท่านศาสดา(ศ)จึงกล่าวอีกว่า

“อะลีเป็นคนตัดสินความให้แก่พวกท่าน”

คือหมายความว่า “เขาเป็นผู้พิพากษาของพวกท่าน”

และท่านอุมร์ บินอัลกhattab ได้เคยกล่าวว่า

“หากไม่มีอะลี อุมร์ต้องประสบความพินาศแน่นอน”

ซึ่งขณะที่อุมร์ยังยืนยันสนับสนุนท่านอะลี(อ) คนอื่นจะคัดค้านท่าน
(อ)ได้อย่างไร ?”

อิซามถึงกับนิ่งเงียบเป็นเวลานาน ต่อจากนั้นก็ยกศีรษะขึ้น พลัง
กล่าวว่า

“จงเรียกร้องในสิ่งที่ท่านต้องการมาเถิด?”

บิดาของฉันกล่าวว่า

“ท่านปล่อยให้ครอบครัวของฉันโดดเดี่ยวอยู่ข้างหลัง เนื่องจาก
การนำฉันมาที่นี่”

เขากล่าวว่า

“แน่อนอน อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ทรงบันดาลให้ความอบอุ่นเกิดขึ้นแทน
ความโดดเดี่ยวของพวกเขา

โดยการคืนกลับของท่านไปสู่พวกเขา ท่านมีต้องลุกขึ้นจึงมี
ความสุขกับวันนี้ของท่าน”

ดังนั้น บิดาของฉันได้กำสรีระชนิดหนึ่งแก่เขา และขอคู่อำให้แก่
เขาด้วย และฉันก็ได้กระทำตามที่บิดาของฉันกระทำ ต่อจากนั้น
ท่าน(อ)ก็ลุกขึ้น ฉันก็ลุกขึ้นพร้อมกับท่าน(อ) และเราก็เดินออกมา
(๒)

(๒) บิฮารุล-อันวาร เล่ม ๑๑ หน้า ๘๘.

คำสดุดีของบรรดานักปราชญ์ผู้ทรงเกียรติ

นับตั้งแต่สมัยแรกจนถึงปัจจุบันนี้ ประชาชาติอิสลามโดยส่วนรวมมีความภาคภูมิใจในเกียรติคุณอันดั่งามของบรรดาอะฮ์ลุลบัยตุ(อ) ยิ่งกว่าใคร ๆ ในหมู่มุสลิม และให้การยอมรับว่าพวกเขาเหมาะสมในตำแหน่งคอลีฟะฮ์

หนังสือประวัติศาสตร์เหล่านี้รวมถึงหนังสืออัตชีวประวัติ บรรณานุกรมต่าง ๆ ได้เป็นศูนย์รวมถ้อยคำของบรรดานักปราชญ์ และบรรดาผู้ทรงเกียรติที่ให้คำสดุดี คำยกย่อง เทิดทูน และหิบบยกเอาคุณงามความดี และฐานภาพอันสูงส่งของพวกเขามากล่าวถึง ถ้าหากจะนับจำนวนของบรรดานักค้นคว้า ที่กล่าวถึงถ้อยคำเหล่านี้ให้ได้ทั้งหมดทุกคน

แน่นอนเลยทีเดียวว่า จะต้องเป็นหนังสืออีกเล่มหนึ่งที่ประกอบด้วยบทตอนต่าง ๆ จำนวนมาก

เราเพียงแต่จะขอนำเอาบางส่วนของถ้อยคำของเขาเหล่านั้นที่
กล่าวถึงท่านอิมามบาگیر(อ)มากล่าวถึงในที่นี้

คำสดุดี

-๑-

ท่านญาบิร บินอับดุลลอฮ์ อัล-อันศอรี(ร.ฎ.)ได้กล่าวกับท่าน(อ)ว่า :

“ท่านคือบุตรของมนุษย์ที่ประเสริฐที่สุด (คือยรูล-บะรียะฮ์) ปู่
ของท่านคือ ประมุขของชายหนุ่มในสวนสวรรค์ ทวดหญิงของท่าน
คือ ประมุขของเหล่าสตรีในสากลโลก” (๑)

(๑) อัค-คุมอะตุซ-ซากิยะฮ์ หน้า ๔๐๓.

คำสดุดี

-๒-

ชายคนหนึ่งได้ตั้งปัญหาถามท่านอิบนุอุมร์(ร.ฎ.)ข้อหนึ่ง แต่เขามี
สามารถให้คำตอบได้ เขาจึงบอกชายคนนั้นว่า

“จงไปหาเด็กชายผู้นั้นเถิด แล้วจงถามเขา และโปรดสอนให้
ข้าพเจ้ารู้ตามที่บอกท่านด้วยเถิด”

ว่าพลางเขาชี้ไปยังท่านมุฮัมมัด บากิร(อ)แล้วชายคนนั้นได้เข้ามาหา
ท่าน(อ)ถามท่าน(อ)

แล้วท่านอิมาม(อ)ก็ตอบชายคนนั้นกลับไปหาท่านอิบนุอุมร์ แล้วได้
เล่าให้เขาฟัง

อิบนุอุมร์กล่าวว่า

“แท้จริงพวกเขาเป็นอะฮ์ลุลบัยตุแห่งความรู้ความเข้าใจ” (๒)

(๒) อัล-มะนากิบ เล่ม ๒ หน้า ๒๘๖.

คำสดุดี

-๓-

ท่านญาบิร บินยะซีด อัล-ญอ์ฟี(ร.ฎ.)นั้น เมื่อท่านได้รายงานอะดีษ
บทใดจากท่านมุฮัมมัดบินอะลี(อ) ท่านจะกล่าวว่า :

“ ทายาทคนหนึ่งในบรรดาทายาทผู้สืบมรดกทางวิชาการของ
บรรดานบี คือ ท่านมุฮัมมัดบินอะลี บินฮุเซน (อ) เล่าอะดีษให้ฉันว่า
...” (๓)

(๓) กัซฟูล-มุหมมะฮฺ หน้า ๒๑๓.

คำสดุดี

-๔-

ท่านอัล-อับรือซ อัลกัลบี ได้กล่าวกับท่านอิมาม(อ)หลังจากถามท่าน (อ)ในปัญหาข้อหนึ่งแล้วท่าน(อ)ก็ได้ตอบดังนี้

“ท่านคือบุตรของศาสนาแห่งอัลลอฮ์ (ศ) ที่แท้จริง”

หลังจากนั้นก็ให้หันกลับไปยังอิซฮาม แล้วกล่าวว่า

“เราขอเรียกร้องจากพวกท่าน โอ้ บุตรหลานของอุมัยยะฮฺ แท้จริงนี่คือคนมีความรู้ที่สุดในโลกเกี่ยวกับเรื่องราวในชั้นฟ้าและแผ่นดิน เพราะนี่คือลูกหลานของศาสนาแห่งอัลลอฮ์ (ศ)” (๔)

(๔) กัซฟูล-มุหมมะฮฺ หน้า ๒๑๓.

คำสดุดี

-๕-

ท่านอะบูซฮาก ได้กล่าวว่า :

“ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นใครเหมือนเขาเลย” (๕)

(๕) อะฮฺยานุช-ชีอะฮฺ ๔ กอฟ ๒/๒๐.

คำสดุดี

-๖-

ท่านอับลุลลอฮฺ บินอะฏอ อัล-มักกีได้กล่าวว่า :

“ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นนักปราชญ์ในกลุ่มของคนใดอายุน้อยกว่า
นักปราชญ์ในกลุ่มของพวกเขา นั่นคือท่านอะบูญะฮ์ฟัร บินอะลี
บินฮุเซน (อ) แน่นอน ข้าพเจ้าเห็นฮิกัม บินอุตัยบะฮฺ เมื่อยามที่อยู่ต่อ
หน้าเขาเป็นเสมือนยังเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่งที่อยู่ต่อหน้าครูของตนทั้ง ๆ
ที่เขาเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในหมู่พรรคพวกของพวกเขาเอง” (๖)

(๖) บิฮารุล-อันวาร เล่ม ๑๑ หน้า ๘๒

คำสดุดี

-๓-

ท่านอิกัน บินอุตัยบะฮ์ได้กล่าวถึงโองการหนึ่งที่ว่า :

“แท้จริงในเรื่องนี้(การลงทัณฑ์)เป็นสัญญาณสำหรับบุตะวัชชีมีน (ผู้ชาญฉลาด)”

แน่นอน คัวยพระนามของอัลลอฮ์(ซ.บ.)มุฮัมมัดต้องเป็นคนหนึ่งในบรรดาคนเหล่านั้น” (๓)

คำสดุดี

-๔-

อับดุลมาลิกได้เขียนหนังสือไปถึงเจ้าเมืองมะดีนะฮ์ว่า :

“ให้ส่งตัวมุฮัมมัด บินอะลี มายังข้าพเจ้าโดยสวมพันธนาการมา คัวย”

เจ้าเมืองมะดะฮะฮะเขียนจดหมายตอบกลับไปว่า

“จดหมายของข้าพเจ้าฉบับนี้มิได้มีเจตนาที่จะขัดแย้งกับท่านอะมีรุล-มุฮัมมิดีน และได้ปฏิเสธคำบัญชาของท่านแต่อย่างใด หากแต่ข้าพเจ้าเห็นว่าจะต้องทบทวนข้อความคำกิริเพื่อเป็นคำเตือนสำหรับท่าน แท้จริงชายคนที่ท่านประสงค์จะให้จับตัวนั้น ปัจจุบันนี้ในหน้าแผ่นดินไม่มีใครอ่อนโยนเท่าเขา ไม่มีใครอยู่อย่างสมถุ และไม่มีใครถ่อมตนเท่าเขา...

“แท้จริง อัลลอฮ์จะไม่ทรงเปลี่ยนแปลงสภาพของคนกลุ่มใด นอกจากพวกเขาจะเปลี่ยนแปลงโดยตัวของพวกเขาเอง”

(๗) กัซฟูล-มุหมมะฮะฮ์ หน้า ๒๑๒.

ปรากฏว่า अबดุลมาลิก ดีใจมากที่ข้าหลวงของตนยับยั้งตนในเรื่องนี้ ทั้ง ๆ ที่เขาเองก็รู้ว่าข้าหลวงได้สั่งสอนเขาเสียแล้ว(๘)

คำสดุดี

-๕-

อิซาม บินอัब्ดุลมาลิก (ค่อลีพะฮุคนหนึ่งในวงศ์อุมัยยะฮุ) ได้กล่าว
กับท่าน(อ)ว่า :

“ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์ (ซ.บ.) ไม่มีสิ่งใดที่ข้าพเจ้า
จะสามารถกล่าวเท็จกับท่าน

ได้เลย” (๕)

และเขายังเคยกล่าวอีกว่า

“ชาวกูเรชยังคงอยู่ในฐานะผู้นำของชาวอาหรับและมีใช้ชาว
อาหรับตลอดไปตราบเท่าที่ยังมีคนอย่างท่านอยู่ในหมู่พวกเขา”

(๑๐)

(๘) อะอฺยานุช-ชีอะฮุ ๔ กอฟ ๒/๘๕.

(๙) อัล-มะนากิบ เล่ม ๒ หน้า ๒๓๘.

(๑๐) บิฮารุล-อันวาร เล่ม ๑๑ หน้า ๘๘.

คำสดุดี

-๑๐-

ท่านก่อดาตะสุ บินดิอามะสุ อัล-บัศรี(ร.ฎ.)ได้กล่าวกับท่าน(อ)ว่า :

“ข้าพเจ้าเคยนั่งอยู่ต่อหน้าฟุกอฮาฮ์ (นักปราชญ์ในหลักนิติศาสตร์ของอิสลาม) และเบื้องหน้าของอิบนุอับบาส (ร.ฎ.) แต่หัวใจของข้าพเจ้าไม่เคยเต้นแรงเมื่อยามอยู่ ณ เบื้องหน้าของผู้ใดให้เหมือนกับที่มันเต้นแรง เมื่ออยู่เบื้องหน้าท่านเลย” (๑๑)

คำสดุดี

-๑๑-

ท่านอับลุลลอฮฺ บิน มุอัมมร อัล-ลัยซี(ร.ฎ.)ได้กล่าวกับท่าน(อ)ว่า :

“ความรู้ที่ออกมาจากพวกท่านนั้น ข้าพเจ้าคิดอยู่เสมอว่า เป็นรากฐานของพหุศึกษาแห่งความรู้ กล่าวคือ เปรียบได้ว่าพวกท่านเป็นผลไม้ชิ้นนั้น ส่วนคนทั่วไปเป็นแค่ใบของมันเท่านั้น” (๑๒)

คำสดุดี

-๑๒-

ท่านอะบูซัรอะฮฺ(ร.ฎ.)กล่าวว่า :

“แท้จริงอะบูญะฮ์อีฟร์เป็นนักปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด” (๑๓)

(๑๑) อะฮฺยาซ-ชีอะฮฺ ๔ กอฟ ๒/๓๕.

(๑๑) กัซฟุล-มูมมะฮฺ หน้า ๒๒๑.

(๑๓) อัล-มะนากีบ เล่ม ๒ หน้า ๒๗๑.

คำสดุดี

-๑๓-

ท่านซัมซุดดีน มุฮัมมัด บินญุลน(ร.ฮ.)ได้กล่าวว่า :

“คนที่หาในหมู่พวกเขาคือบุตรของอะลี นั่นคือ มุฮัมมัด
อะบูญะฮ์อีฟร์บินซัยนุลอาบิดีน บินสุเซน บินอะลี บินอะบีฏอลิบ
(ขออัลลอฮ์ (ซ.บ.) ได้โปรดประทานความยินดีแก่ท่านเหล่านั้น) มี
ฉายานามว่า ‘อัล-บาگیر’

นั่นคือ บิดาของญะฮ์ฟรฮ์-ศอดิก(ขออัลลอฮ์ได้โปรดยินดีต่อท่าน)
'อัล-บากริ' นั้นเป็นคนมีความรู้ เป็นประมุขชั้นผู้ใหญ่

ที่เรียกเขาว่า 'อัล-บากริ' ก็เพราะเขาเปรี๊ยะปราดทางวิชาการ
หมายความว่า สามารถอธิบายขยายความวิชาการต่าง ๆ ได้อย่าง
ละเอียดและกว้างขวางเกี่ยวกับตัวของเขาผู้นี้ นักกวีได้กล่าวถึงเขา
ว่า:

“โอ้ ผู้แตกฉานเปรี๊ยะปราดทางวิชาแห่งเหล่าบรรดาผู้ตำรวมตน
ต่อพระเจ้า และเป็นคนประเสริฐสุดสำหรับเหล่าบรรดาผู้มี
สติปัญญากว้างไกลเหนือภูผา” (๑๔)

คำสดุดี

-๑๔-

ท่านมุฮัมมัด บินญีออลฮะฮ์(ร.ฮ.)ได้กล่าวว่า :

“เขาคือ บากริ (อ) แห่งความรู้ ศูนย์รวมแห่งความรู้ปราดเปรี๊ยะ
เรื่องรุ่งด้วยความรู้ของท่าน มีความสูงส่ง มีศักดิ์ศรีในความรู้ที่เปี่ยม
ล้นเป็นคนมีหัวใจที่ใสสะอาด มีผลงานที่ฟ่องแผ้วหมดจด

มีจิตใจที่เกลียดเกล่า มีจริยาที่ประเสริฐ มีอายุขัยโดยการปฏิบัติ
ตามอัลลอฮ์(ซ.บ.)ตามวาระต่าง ๆ ของท่าน มีความสันทัดชัดเจนใน
ฐานะของผู้สำรวจตนต่อพระเจ้า” (๑๕)

(๑๔) อัล-อะอิมะฮฺ อิชนาอะฮฺ หน้า ๘๑.

(๑๕) มะกฏอติบุซ-ซุอูด หน้า ๘๐.

คำสดุดี

-๑๕-

ท่านอิบน์ อะบีลฮะดีด(ร.ฮ.)ได้กล่าวไว้ในหนังสือ ‘ซัรฮฺ นะสฺญุล-
บะลาเฆาะฮฺ’ ว่า

“มุฮัมมัด บินอะลี บินฮุเซนนั้น คือประมุขของบรรดาฟุคอฮ่าฮ์
แห่งอิญาซ ประชาชนทั้งหลายต่างได้เรียนรู้วิชาสนับญัตติจากเขา
และจากญะฮ์ฟัรบุตรของเรา” (๑๖)

คำสดุดี

-๑๖

ท่านอะนุอะอิม อิสบะฮานี(ร.ฮ.)ได้กล่าวว่า

“คนหนึ่งจากพวกเขาเหล่านั้นเป็นผู้รู้ระดับนำ เป็นคนสำรวจคนที่อดทนยิ่ง อะบูญะฮ์ฟัร มุฮัมมัด บินอะลี อัล-บากริ เขาเป็นเชื้อสายของบรรดานบีที่เป็นศูนย์รวมความรู้แห่งศาสนาเท่าที่มี

เขาสามารถพูดได้ทั้งในแง่การสาธยายขยายความและสาระต่าง ๆ ที่มีความสำคัญ และเขาค่องแคล่วในการให้บทเรียนและยกอุทาหรณ์ เขาสามารถยับยั้งข้อสงสัยและการโต้แย้งทั้งหลายได้...”(๑๗)

(๑๖) อัล-มัดค็อล อิลา มาชูอะดิด อะตะบาكيل มุก็อดดะชะฮฺ หน้า ๒๐๑.

(๑๗) ฮิลลียะตุล-เอาลียาห์ เล่ม ๓ หน้า ๑๘๐.

คำสดุดี

-๑๗-

ท่านอะฮ์มัด บินยูซุฟ อัค-คะมัซกี อัล-กุลมานี ได้กล่าวว่า :

บทที่ ๔ จะกล่าวเรื่องราวของผู้ทรงเกียรติและผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง อิมามมุฮัมมัด บินอะลี อัล-บากิร (ขออัลลอฮ์(ซ.บ.)ทรงยินดีต่อท่าน) ที่ได้รับสมญานามว่า ‘อัล-บากิร’ ก็เพราะเหตุว่าเขาเป็นคนที่มีความเปรี๊ยะปราดในวิชาความรู้ และบางส่วนก็ว่า เขาได้รับฉายานามนี้โดยรายงานสะดิษจากท่านญาบิร บินอับดุลลอฮ์ อัล-อันศอรี ที่กล่าวว่า :

“โอ้ ญาบิรเอ๋ย หวังว่าท่านคงจะได้ยู่จนทันพบกับหลานคนหนึ่ง ของสุเซน ชื่อของเขาจะเหมือนกับชื่อฉัน เขาจะมีความแตกฉานปราดเปรี๊ยะในความรู้ คือเขาสามารถจำแนกแยกแยะวิชาการออกได้อย่างแตกฉาน ครั้นถ้าหากท่านได้พบกับเขาก็จงบอกเขาด้วยเถิดว่า ฉันได้ให้สลามมายังเขา เขาได้เป็นตัวแทนของบิดาในท่ามกลางหมู่พี่น้องของเขา และได้เป็นทายาทเป็นกออิม สำหรับตำแหน่งอิมามภายหลังจากบิดา” (๑๘) (๑๘) อิกบารุค-คุวัล หน้า ๑๑๑.

คำสดุดี

-๑๘-

ท่านอะลี บินมุฮัมมัด บินอะฮ์มัด อัล-มักกี(อิบน์ศิบาฆ)(ร.ฮ.)ได้
กล่าวว่า :

“ท่านมุฮัมมัด บินอะลี บินสุเซน(อ)นั้นพร้อม ๆ กันไปกับที่ท่าน
เป็นคนมีความรู้ มีเกียรติยศ มีความเป็นผู้ นำเป็นหัวหน้า และดำรง
ตำแหน่งอิมาม ท่านยังเป็นคนที่มีความเอื้ออาทร ทั้ง

ในหมู่ชนชะอะฮ์และซุนนี ท่านมีชื่อเสียงดีเด่นในฐานะเป็นคนมี
จิตใจกรุณาแก่คนทั่วไป เป็นที่ยอมรับในเกียรติยศและคุณธรรม ทั้ง
ๆ ที่สมาชิกในครอบครัวของท่านมีหลายคน และฐานะความเป็นอยู่
ของท่านก็ปานกลาง” (๑๘)

คำสดุดี

-๑๙-

ท่านซัหมุดดีน อะฮ์มัด บินมุฮัมมัด บินอะบีบักร บินค็อลกาน(ร.ฮ.)
ได้กล่าวว่า :

“ท่านอะบูญะอ์ฟร์มุฮัมมัด อิบน์ อะลี ซัยนุนอาบิดีน บินฮุเซน
บินอะลี บินอะบีฏอลิบ(อ)นั้นเป็นผู้มีฉายานามว่า ‘อัล-บากริ’
เป็น ๑ ในบรรดาอิมามทั้ง ๑๒ ท่าน เป็นคนที่แตกฉานทางวิชา
ความรู้ เป็นคนมีวิชา เป็นประมุขที่ยิ่งใหญ่ สาเหตุที่คนเรียกว่า ‘บา
กริ’ ก็เพราะท่านมีความเปรี๊ยะปราดแตกฉานในวิชาการ
หมายความว่า มีความสามารถสูง และสามารถอธิบายขยายความได้
อย่างกว้างขวาง”

จนนักกวีได้กล่าวถึงท่าน(อ)ไว้ว่า :

“โอ้ บากริ ผู้แตกฉาน เปรี๊ยะปราดทางวิชาแห่งเหล่าบรรดาผู้
สำรวจคนต่อประเจ้า และเป็นผู้ประเสริฐสุดสำหรับเหล่าบรรดาผู้มี
ปัญญากว้างไกลเหนืออุณา” (๒๐)

(๑๙) อัล-ฟุศูล-มุฮิมมะฮฺ หน้า ๒๐๑.

(๒๐) วุฟฟิยาตุล-อียาน เล่ม ๓ หน้า ๓๑๔.

สตฺย

-๒๐-

ท่านอะฮฺมัด บินฮะญฺร(ร.ฮ.)ได้กล่าวว่า :

“ทายาทของเขา (อิมามซัยนุลอาบิดีน) มีคนหนึ่งที่เป็นคนที่ได้ชื่อว่า นักอภิปาละฮฺและนักวิชาการ และใช้ชีวิตอย่างสมณะ เขาคือ ‘อะบูญะฮ์ฟัรหมัฮฺ อัล-บากร’ ที่ได้ชื่อว่าอย่างนี้ก็

เพราะเป็นคนปราดเปรื่องที่สุดในแผ่นดิน หมายความว่า สามารถจำแนกแยกแยะเรื่องราวอันสลับซับซ้อนที่มีในพื้นแผ่นดินนี้ได้ทั้งหมด ด้วยเหตุนี้เองที่เขาเป็นที่รู้จักในฐานะผู้เป็นกองคลังแห่ง

ความรู้ มีความเข้าใจอย่างถ่องแท้ในอะฮฺกามต่าง ๆ ระเบียบกฎเกณฑ์และคุณค่าแห่งเมตตาธรรม ไม่มีใครที่ถูกปิดบังเรื่องนี้ได้ นอกจากคนมีสายตามืดบอด หรือคนที่มีความประพฤติดัวเลี้ยวเลวทราม และอยู่ในที่ลับเท่านั้น

ที่ได้ชื่อว่า ‘บากริ’ ก็เพราะเขาเป็นคนปราดเปรื่องในวิชาความรู้ เป็นศูนย์รวมความรู้ เป็นที่นิยมยกย่องในวิชาความรู้ และความสูงส่งทางวิชาการ มีหัวใจที่ใสสะอาด มีผลงานอันบริสุทธิ์ผุด

ผ่อง มีจิตใจที่เกลี้ยงเกลา มีจริยธรรมที่ประเสริฐ มีชีวิตอยู่ด้วยการเคารพเชื่อฟังอัลลอฮ์(ซ.บ.) ตลอดอายุขัย มีฐานภาพอันสูงส่งและโดดเด่นในสาขาวิชาการจนเป็นที่ยอมรับทั้งจากฝ่ายขุนนะฮฺ และบรรดาพวกที่นิยมการพรรณาถึงภาพพจน์สำหรับท่าน(อ)มคำสดุดียกย่องมากมาย ในด้านการประพุดิตัว ด้านวิชาการอันไม่สามารถกล่าวถึงได้หมดในที่ที่จำกัดอย่างนี้ได้”

แต่ที่ถือว่าเป็นที่สุดของเกียรติก็คือ คำรายงานของอิบนุ อัล-มะดีนีที่ว่า :

ท่านญาบิรได้กล่าวกับเขาในขณะที่เขายังเป็นเด็กอยู่ว่า :

ท่านศาสดาแห่งอัลลอฮ์(ศ)ได้ฝากสลามมายังท่าน(อ) มีคนถามว่า

“เรื่องนี้มีความเป็นมาอย่างไร?”

ท่านญาณิร(ร.ญ.) กล่าวว่า

“ฉันอยู่กับท่านศาสดาแห่งอัลลอฮ์ (ศ) ขณะที่ท่านกำลังนั่งอยู่ และสุเซนก็ได้นั่งบนตักของท่าน(ศ) ทั้งสองกำลังเล่นกัน ท่าน(ศ) กล่าวว่า :

“โอ้ญาณิรเอ๋ย เขาจะมีบุตรคนหนึ่งชื่อว่า ‘อะลี’ เมื่อถึงวันกี ยามะฮฺจะมีเสียงประกาศว่า

“ขอให้ประมุขของบรรดาผู้ทำการอิบาดะฮฺลุกขึ้นเถิด”

ปรากฏว่า บุตรของสุเซนจะลุกขึ้น ถัดจากนั้น เขาจะมีบุตรคนหนึ่ง ชื่อ ‘มุฮัมมัด’ โอ้ ญาณิรเอ๋ย ถ้าเจ้าได้ทันพบกับเขาก็จงนำสลาม จากฉันไปฝากยังเขาด้วย” (๒๑)

คำสดุดี

-๒๑-

ท่านยูซุฟ บินอิสมาอีล อัน-นะบะฮานีได้กล่าวว่า :

“ท่านมุฮัมมัด บากิร บินอะลี ชัยนุลอาบิดีน บินฮุเซน(ขออัลลอฮ์ (ช.บ.)ได้ทรงยินดีต่อพวกท่านเหล่านั้น) เป็นหนึ่งในบรรดาอิมามแห่งอะฮ์ลุลบัยตุอันทรงเกียรติของเรา เป็นหนึ่งในบรรดานักปราชญ์ที่ยอดเยี่ยมปราดเปรื่องในวิชาการ...”(๒๑)

(๒๑) อัศ-เศาะวาอิคุล-มุฮ์ร็อเกาะฮฺ หน้า ๑๒๐.

(๒๒) ญามิอุล-กะรอมาติล-เอาลิยาฮ์ เล่ม ๑ หน้า ๕๗.

คำสดุดี

-๒๒-

ท่านมุฮัมมัด บินอะบีบักร์ อัช-ชีลลี(ร.ฮ.)ได้กล่าวว่า :

“อิมามผู้ยิ่งใหญ่ในวิชาการที่ได้รับการนิยมนยกย่อง เป็นผู้ทรงเกียรติอันกว้างไพศาล และมีความรู้อย่างลึกซึ้ง ถือกำเนิดที่เมืองมะดีนะฮฺ...มีชื่อเรียกกันว่า ‘อะบูญะฮ์ฮ์’ ”

มีฉายานามว่า ‘อัล-บาเกียร์’ เนื่องจากแตกฉานปราดเปรื่องใน
ความรู้ ท่านเป็นคนขยายความรู้ให้แผ่กว้างออกไป”

คำสดุดี

-๒๓-

ท่านมุฮัมมัด อะมีน บัซดาคี อัช-ซุวัยดี กล่าวว่า :

ท่าน(มุฮัมมัด บากิร(อ))คือ ตัวแทนของพ่อของท่านในหมู่พี่น้อง
ของท่าน เป็นทายาท และผู้ยืนหยัดในหลักการต่อจากบิดาของท่าน
ไม่มีใครในหมู่ลูกหลานของสุเซนที่จะเก่งกล้าในวิชาการศาสนา
จริยธรรม มารยาท ประวัติศาสตร์และวิชาไวยากรณ์อาหรับมากไป
กว่า ‘อะบูญะฮ์รี’ (ขออัลลอฮ์(ซ.บ.)ทรงยินดีต่อท่าน)

เขายังกล่าวอีกว่า

“ความดีเด่นอันเลอเลิศของท่านมีมากมายเกินกว่าที่จะบรรยายใน
เรื่องหนึ่ง ๆ ได้”

คำสดุดี

-๒๔-

ท่านอะลี ญะลาละอฮ์ สุซัยนีกกล่าวว่า :

“เขา(อัล-บากิร)คือผู้มีความรู้กว้างไกล มีขันติเป็นเลิศ”

คำสดุดี

-๒๕-

ท่านอะฮ์มัด ฟีฮ์รี มุฮัมมัด กล่าวว่า :

“ท่านอะบูญะฮ์ฟัร มุฮัมมัด อัล-บากิร(อ) คือจุดเด่นแห่งกาลเวลา
ไข่มุกแห่งกาลสมัย ท่านถือกำเนิดในเดือนศอ์ฟัร ปี ฮ.ศ.๕๗ ท่านคือ
ฮาซิมียะละวี และฟาฎิมียะฮ์คนหนึ่ง ท่านคือที่รวมของบุตรหลานของ
อะฮ์มัดและสุเซนมีฉายานามว่า ‘บากิร’ ก็เพราะว่า ท่านเป็นผู้
ปราดเปรื่องและไขข้อข้องใจในปัญหาวิชาการทั้งหมด”

บทส่งท้าย

หลังจากที่ได้เล่าเรื่องราวของอัตชีวประวัติส่วนหนึ่งของท่านอิมามอะบนูอะฟฺร(อ)ได้ผ่านสายตาท่านผู้อ่านไปแล้ว สิ่งที่ท่านอ่านไปนั้นมันช่างน้อยนิดเสียเหลือเกิน

ท่านได้ยินวิธีการดำเนินชีวิตและหลักปฏิบัติของท่าน(อ)ที่นำไปสู่ความเรียบง่ายไปแล้ว

สิ่งที่น่าชมเชยก็คือ ขอให้หนังสือเล่มนี้ คือ เสียงเรียกร้องข้าพเจ้า และท่านสู่การปฏิบัติตามแนวทางการดำเนินชีวิตของท่านอิมามผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้ เป็นผู้เลียนแบบร่องรอยของท่านเป็นผู้ตั้งใจแน่วแน่สู่เป้าหมายของท่าน

“โอ้พระผู้อภิบาลของเรา แท้จริงเราได้ยินเสียงเรียกร้องที่เชิญชวนสู่การอิหม่านที่ว่า จงศรัทธาต่อพระผู้อภิบาลของสุเจ้าแล้วเราก็ได้ศรัทธาแล้ว

โอ้พระผู้อภิบาลของเรา โปรดอภัยโทษบาปทั้งมวลของเราและขจัด
ความเลวร้ายที่เราได้ทำไปให้ออกไปจากตัวเรา และได้โปรดเอา
ชีวิตเราไปอยู่พร้อมกับผู้ทรงธรรมทั้งหลาย

โอ้พระผู้อภิบาลของเรา โปรดประทานสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสัญญา
กับศาสนทูตของพระองค์ให้แก่ข้าพระองค์ด้วยเถิด โปรดอย่าได้ทำ
ให้เราต้องขมขื่นในวันกียามะฮฺ แท้จริงแล้ว

พระองค์จะไม่บิดพลิ้วต่อสัญญาที่พระองค์ได้ให้ไว้

โอ้ อัลลอฮ์(ซ.บ.) โปรดช่วยเหลือเราให้มีชัยต่อตัวเราเองด้วยกับสิ่ง
ที่พระองค์ได้ทรงช่วยเหลือกัลยาณชนของพระองค์ให้มีชัยต่อตัว
ของพวกเขาด้วยสิ่งนั้น โปรดปกป้องเราให้พ้นจากความชั่ว พ้นจาก
การปิดล้อมของการขั้ววนและเสียงเรียกร้องสู่ความเลว

แท้จริงพระองค์ ผู้ทรงเกียรติ และมีอำนาจอย่างยิ่ง”

สารบัญ

บทนำ	2
ชีวประวัติของอิมามบากิร(อ).....	6
การประสูติ	7
บุคลิกภาพ	7
สมณานาม	8
ฉายานาม	8
ลายสลักบนแหวน	8
ภรรยาที่ปรากฏชื่อเสีย	9
บุตรชาย	9
บุตรสาว	10
กวีเอกในสมัยของท่าน(อ).....	10
คนรับใช้ที่สนิท	11
วิชาความรู้และคำสอนของท่าน(อ).....	11
คอลีฟะฮ์(ผู้ปกครอง)ในสมัยของท่าน(อ).....	13
วาทชนม์.....	13
สุสาน	14
ข้อบัญญัติเกี่ยวกับตำแหน่งคอลีฟะฮ์ของอิมามบากิร(อ)	14
ข้อบัญญัติที่ ๑	17
ข้อบัญญัติที่ ๒	18
ข้อบัญญัติที่ ๓	20
ข้อบัญญัติที่ ๔	21
หลักฐานทางเศาะดิษของอิมามที่ ๕	22
เศาะดิษที่ ๑.....	23

สะเคียที่ ๒	26
สะเคียที่ ๓	27
สะเคียที่ ๔	27
การอิมาะฮฺของท่านอะบูญะฮ์รี(อ)	28
วิถีชีวิตของอิมามบากร(อ).....	33
คุณธรรมและความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของอิมามที่ ๕	41
สำนักคิดทางวิชาการของอิมามบากร(อ)	50
การตีพิมพ์พระมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน	62
ตีพิมพ์อัล-กุรอาน	65
ซูเราะฮ์อัล-อิซรออ์ โองการที่ ๓๒.....	65
ตีพิมพ์อัล-กุรอาน	66
ซูเราะฮ์อัล-อิซรออ์ โองการที่ ๗๐	66
ตีพิมพ์อัล-กุรอาน	67
ซูเราะฮ์อัล-อันบิยาอ์ โองการที่ ๓๐	67
ซูเราะฮ์ฏอฮา โองการที่ ๘๑	67
ตีพิมพ์อัล-กุรอาน	70
ซูเราะฮ์อัล-อะสุฮาบ โองการที่ ๔๕	70
ตีพิมพ์อัล-กุรอาน	71
ซูเราะฮ์ชะบะฮ์ โองการที่ ๕๒	71
ตีพิมพ์อัล-กุรอาน	72
ซูเราะฮ์ศอด	72
โองการที่ ๗๕	72
ตีพิมพ์อัล-กุรอาน	74
ซูเราะฮ์ฟุศสิลัต	74
โองการที่ ๕๑	74
ตีพิมพ์อัล-กุรอาน	75

ซูเราะฮ์อัล-ฟัดสุ โองการที่ ๔	75
ซูเราะฮ์อัล-มุลลาคะละสุ โองการที่ ๒๒	75
คัฟชีรอัล-กุรอาน	77
ซูเราะฮ์อัล-ฮุริยาต	77
โองการที่ ๕๐.	77
คัฟชีรอัล-กุรอาน	78
ซูเราะฮ์อัล-ตะฆอบูน	78
โองการที่ ๑๔.....	78
บทเทศนาของอิมามบากร(อ).....	80
คำเทศนาที่ ๑	82
ณ เมืองขาม.....	82
คำเทศนาที่ ๒	86
ณ เมืองขาม.....	86
คำสังเขปของ	89
อิมามที่ ๕	89
(๑) คำสังเขปของท่านอิมามที่ ๕	91
ต่อท่านอุมัร บินอัลคุดอะซีซ	91
(๒) คำสังเขปของท่านอิมามที่ ๕.....	92
ต่อท่านญาบิร บินยะซีด อัล-ญอฟี	92
(๓) คำสังเขปของท่านอิมามที่ ๕	94
ต่อท่านอุมัร บินอัลคุดอะซีซ	94
(๔) คำสังเขปของท่านอิมามที่ ๕	96
ต่อท่านญาบิร บินญอฟี.....	96
(๕) คำสังเขปของท่านอิมามที่ ๕.....	97
ต่อสหยาของท่าน	97
(๖) คำสังเขปของท่านอิมามที่ ๕	98

ต่อสหราชอาณาจักร	98
(๓) คำสั่งเสียของท่านอิมามที่ ๕	99
ต่อคณะสหราชอาณาจักร	99
(๔) คำสั่งเสียของท่านอิมามที่ ๕	101
ต่อลูกหลานตระกูลฮาซิม	101
(๕) คำสั่งเสียของท่านอิมามที่ ๕	103
ต่อบุตรของท่านคนหนึ่ง	103
(๑๐) คำสั่งเสียของท่านอิมามที่ ๕	104
ต่อชีอะฮ์ของท่าน	104
สุภายิตของ.....	106
อิมามมุฮัมมัดบากิ(อ).....	106
สุภายิตที่ ๑	107
สุภายิตที่ 2.....	108
สุภายิตที่ ๓.....	109
สุภายิตที่ ๔.....	109
สุภายิตที่ ๕	110
สุภายิตที่ ๖	110
สุภายิตที่ ๗	111
สุภายิตที่ ๘.....	111
สุภายิตที่ ๙	111
สุภายิตที่ ๑๐	112
สุภายิตที่ ๑๑	112
สุภายิตที่ ๑๒.....	113
สุภายิตที่ ๑๓.....	113
สุภายิตที่ ๑๔	113
สุภายิตที่ ๑๕	114

สุภาษิตที่ ๑๖	114
สุภาษิตที่ ๑๗	114
สุภาษิตที่ ๑๘	115
สุภาษิตที่ ๑๙	115
สุภาษิตที่ ๒๐	115
สุภาษิตที่ ๒๑	116
สุภาษิตที่ ๒๒	116
สุภาษิตที่ ๒๓	117
สุภาษิตที่ ๒๔	117
สุภาษิตที่ ๒๕	118
สุภาษิตที่ ๒๖	118
สุภาษิตที่ ๒๗	118
สุภาษิตที่ ๒๘	119
สุภาษิตที่ ๒๙	119
สุภาษิตที่ ๓๐	119
สุภาษิตที่ ๓๑	120
สุภาษิตที่ ๓๒	120
สุภาษิตที่ ๓๓	121
สุภาษิตที่ ๓๔	121
สุภาษิตที่ ๓๕	122
สุภาษิตที่ ๓๖	123
สุภาษิตที่ ๓๗	123
สุภาษิตที่ ๓๘	124
สุภาษิตที่ ๓๙	125
สุภาษิตที่ ๔๐	125
สุภาษิตที่ ๔๑	126

วินิจฉัยของอิมามบาكير(อ).....	126
ว่าด้วยเรื่องดวงอาทิตย์และดวงจันทร์	126
ถาม~ตอบ.....	136
ของอิมามที่ ๕	136
ถาม-ตอบ.....	138
-๑-	138
ถามตอบ.....	140
-๒-.....	140
ถามตอบ.....	142
-๓-.....	142
ถามตอบ.....	143
-๔-.....	143
ถามตอบ.....	144
-๕.....	144
ถามตอบ.....	145
-๖-	145
ถามตอบ.....	145
-๗-.....	145
ถามตอบ.....	146
-๘-.....	146
ถามตอบ.....	148
-๙-	148
ถามตอบ.....	149
-๑๐-.....	149
ถามตอบ.....	150
-๑๑-.....	150

ถามตอบ.....	151
-๑๒-	151
ถามตอบ.....	153
-๑๓-	153
ถามตอบ.....	160
-๑๔-	160
ถามตอบ.....	162
-๑๕-	162
ถามตอบ.....	167
-๑๖-.....	167
ถามตอบ.....	169
-๑๗-	169
ถามตอบ.....	170
-๑๘	170
ถามตอบ.....	171
-๑๙-.....	171
ถามตอบ.....	173
-๒๐-	173
ถามตอบ.....	174
-๒๑-	174
คู่มือของอิมามบากิร(อ)	175
คู่มือ	176
บทที่ ๑	176
คู่มือ	177
บทที่ ๒.....	177
คู่มือ	178

บทที่ ๓	178
คู่มือ	180
บทที่ ๔	180
คู่มือ	181
บทที่ ๕	181
อิมามบากร(อ) : ใ้บทเรียนแก่ล่อลีฟะฮ์แห่งราชวงศ์อุมัยยะฮ์	183
อิมามบากร(อ)สอนวิธีใช้เหรียญดีนาร์และดริฮัมแก่ล่อลีฟะฮ์อับดุลมาลิก	185
บทโต้ตอบของท่านอิมามบากร(อ)กับอิซฮาม บินอับดุลมาลิก	199
คำสดุดีของบรรดานักปราชญ์ผู้ทรงเกียรติ	215
คำสดุดี ๑	216
คำสดุดี ๒	217
คำสดุดี ๓	218
คำสดุดี ๔	219
คำสดุดี ๕	220
คำสดุดี ๖	220
คำสดุดี ๗	221
คำสดุดี ๘	221
คำสดุดี ๙	223
คำสดุดี ๑๐	224
คำสดุดี	224
-๑๑-	224
คำสดุดี ๑๒	225
คำสดุดี ๑๓	225
คำสดุดี ๑๔	226
คำสดุดี ๑๕	227
คำสดุดี ๑๖	228

ทำสตูดิโอ ๑๗	229
ทำสตูดิโอ ๑๘	230
ทำสตูดิโอ ๑๙	230
สตูดิโอ ๒๐	232
ทำสตูดิโอ ๒๑	235
ทำสตูดิโอ ๒๒	235
ทำสตูดิโอ ๒๓	236
ทำสตูดิโอ ๒๔	237
ทำสตูดิโอ ๒๕	237
บทส่งท้าย	238